

Bioforsk Rapport

Bioforsk Report

Vol. 6 Nr. 114 2011

Vegetasjonskartlegging i Vegaøyen verdensarvområde 2011

Vega kommune, Nordland

Thomas H. Carlsen, Sigrun Aune og Annette Bär

Bioforsk Nord, Tjøtta

www.bioforsk.no

Tittel/Title:

Vegetasjonskartlegging i Vegaøyen verdensarvområde i 2011

Forfatter(e)/Author(s):

Thomas H. Carlsen, Sigrun Aune og Annette Bär

<i>Dato/Date:</i> 10.02.2012	<i>Tilgjengelighet/Availability:</i> Åpen	<i>Prosjekt nr./Project No.:</i> 420170	<i>Saksnr./Archive No.:</i>
<i>Rapport nr./Report No.:</i> 114/2011	<i>ISBN-nr./ISBN-no:</i> 978-82-17-00833-0	<i>Antall sider/Number of pages:</i> 77	<i>Antall vedlegg/Number of appendices:</i> 3

<i>Oppdragsgiver/Employer:</i> Stiftelsen Vegaøyen verdensarv	<i>Kontaktperson/Contact person:</i> Rita Johansen, daglig leder
--	---

<i>Stikkord/Keywords:</i> Vegetasjonskartlegging, Vega, verdensarv, skjøtsel, UNESCO, vegamaure, ormetunge, fjellnøkleblom	<i>Fagområde/Field of work:</i> Arktisk landbruk og utmark
---	---

Sammendrag:

Samtlige øyer i den nordøstlige delen av Vegaøyen verdensarvområde ble vegetasjonskartlagt i 2011 for å få oversikt over de botaniske verdiene. Vegetasjonstyper etter Fremstad (1997) er fremstilt på kart og rapporten inneholder i tillegg artslister over registrerte planter. Totalt ble over 400 øyer kartlagt i 2011.

Kartleggingen skal brukes som grunnlag for senere utarbeiding av skjøtelsesplaner og ses i sammenheng med tidligere kartlegginger og utarbeidinger av skjøtelsesplaner for Vegaøyen verdensarvområde. Kartlegginga vil også gi et godt grunnlag for oppdatering av DNs Naturbase med tanke på Vegaøyens kulturlandskapsverdier.

<i>Land/Country:</i>	Norge
<i>Fylke/County:</i>	Nordland
<i>Kommune/Municipality:</i>	Vega
<i>Sted/Lokalitet:</i>	Vegaøyen verdensarvområde

Godkjent / Approved

Prosjektleder / Project leader

Håkon Sund, avdelingsleder

Thomas H. Carlsen, forsker

Forord

Vegetasjonen på resterende øyer i den nordøstlige delen av Vegaøyen verdensarv ble kartlagt i 2011 på oppdrag fra Stiftelsen Vegaøyen verdensarv. Kartlegginga skal brukes som grunnlag for senere utarbeiding av skjøtelsesplaner og skjøtelsesanbefalinger for området og må ses i sammenheng med tidligere vegetasjonskartlegginger og skjøtelsesplanarbeid i verdensarvområdet. Kartlegginga vil også gi et godt grunnlag for oppdatering av DNs Naturbase.

Kartlegginga i 2011 ble utført i tidsrommet mellom 27. juni og 19. august av Thomas Holm Carlsen, Sigrun Aune og Annette Bär alle Bioforsk Nord, Tjøtta. Kartarbeid er utført av Norvald Ruderaas, Bioforsk Nord, Tjøtta. Samtlige bilder er tatt av Thomas Holm Carlsen og Sigrun Aune med kopirett for Bioforsk.

Vi takker Stiftelsen Vegaøyen verdensarv ved daglig leder Rita Johansen for oppdraget og et godt samarbeid. Siv-Ingunn og Arne Johan Lukkassen takkes hjerteligst for lån av hytte i deler av feltarbeidet. Geir Vold på Skogsholmen gjestehus takkes for kost, losji og god service.

Tjøtta, den 10. februar 2012

Thomas Holm Carlsen
Prosjektleder

Innhold

Forord.....	1
Innhold.....	2
1. Sammendrag	3
2. Innledning	4
3. Områdebeskrivelse.....	5
3.1 Generelle trekk.....	5
3.2 Delområdene	5
3.3 Vegetasjonstyper og koder	7
4. Metode	9
5. Resultater	10
5.1 Kilvær, hovedøy (øy # 1):.....	10
5.2 Ytterbuøya (øy # 2)	14
5.3 Buøya (Sørbuøy) (øy # 3)	16
5.4 Oksøya (øy # 4)	19
5.5 Gangarøya (øy # 5)	21
5.6 Kolbeinøya (øy # 6).....	24
5.7 Tjørnholmen (øy # 7)	25
5.8 Grønholmen (øy # 8)	26
5.9 Hestholmen (øy # 9)	27
5.10 Rognan (øy # 10).....	28
5.11 Rognøya (øy # 11)	31
5.12 Grønholmen (øy # 12).....	32
5.13 Lille Emårsøy og Litj-holmen (øy # 13)	33
5.14 Magnetholmen (øy # 14).....	35
5.15 Stakkøya ved Store Emårsøy (øy # 15)	37
5.16 Ystøya (øy # 16).....	39
5.17 Nautøya (øy # 17).....	40
5.18 Risøya (øy # 18).....	43
5.19 Oksøya (øy # 19)	45
5.20 Sengsdragan (øy # 20)	47
5.21 Høgøya (øy # 21).....	49
5.22 Sevaldøya (øy # 22)	50
5.23 Bukkøya (øy # 23)	51
5.24 Vesterøyan (øygruppe # 24)	55
5.25 Langøya (øy # 25).....	57
5.26 Øy mellom Bukkøya og Buøyan (øy # 26).....	58
5.27 Buøyan (øygruppe # 27)	60
5.28 Småøyer nord for Buøyan (øygruppe # 28)	63
5.29 Kråkholman (øy # 29)	64
5.30 Verøya (øy # 30)	66
5.31 Oterholmen og omegn (øygruppe # 31).....	67
5.32 Lisøya (øy # 32)	69
5.33 Buøya ved Lisøya (øy # 33).....	72
5.34 Olderøya (øy # 34).....	73
5.35 Stakkøya (øy # 35).....	74
5.36 Tjønnholmen (øy # 36)	75
6. Referanser.....	76
7. Vedlegg	77

1. Sammendrag

Samtlige øyer i den nordøstlige delen av Vegaøyen verdensarvområde ble vegetasjonskartlagt i 2011 for å få oversikt over de botaniske verdiene. De kartlagte øyene inkluderer store øyer og øyvær som Kilværet (ca. 35 øyer), Vesterøyen (ca. 75 øyer), Buøyen vest for Omnøya (ca. 20 øyer) og øyer mellom Omnøya og nordøst for Kvalholmen (ca. 140 øyer). Vegetasjonstyper etter Fremstad (1997) er fremstilt på kart og rapporten inneholder i tillegg artslistene over registrerte planter. Totalt ble over 400 øyer kartlagt i 2011.

Kartleggingen skal brukes som grunnlag for senere utarbeiding av skjøtselsplaner og ses i sammenheng med tidligere kartlegginger og utarbeidinger av skjøtselsplaner for Vegaøyen verdensarvområde. Kartlegginga vil også gi et godt grunnlag for oppdatering av DNS Naturbase med tanke på Vegaøyens kulturlandskapsverdier.

Øyene varierer mye i størrelse. De minste kartlagte øyene er på rundt et dekar, mens den største øya som ble kartlagt denne sesongen er Kilvær på rundt 405 dekar. Grovt sett kan øyene deles inn i tre grupper.

- De minste øyene på kun noen få dekar domineres ofte av strandberg og kystnær, fuglegjødset vegetasjon (X-type i Fremstad, 1997). Spesielt er vegetasjonstypen X2b - fuglegjødset kystvegetasjon, gras/urtutforming godt representert i området. Arter som karakteriserer denne vegetasjonstypen er kvann, rødsvingel, strandbalderbrå, rosenrot, engsyre, rød jonsokblom, vendelrot og stemorsblomst. Fulgelivet er rikt i denne delen av Vega, noe som i stor grad er med å sette preg på vegetasjonsutformingene.
- Mellomstore, tidligere utmarksbeiteøyer er oftest lyngdominerte. Den kalkrike berggrunnen i verdensarvområdet gir mange av lyngheioyene et spesielt høyt artsmangfold med flere kalkkrevende urter og gras- og halvgrasarter. De mest artsrike øyene domineres av vegetasjonstypen H2b - tørr gras- og urterik hei, rikere utforming. Arter som karakteriserer denne utforminga er krekling, kornstarr, smyle, blåbær, blokkebær, samt rikindikatorer som hårstarr, blåstarr, brudespore, dvergjamne, vill-lin m.m. Fattigere, tørre lyngheier (H1) er også vanlig på disse mellomstore, tidligere utmarksbeiteøyer. Disse karakteriseres med et markant innslag av røsslyng og samtidig mindre innslag av urter, gras og halvgras. Ofte er det et godt utviklet bunnsjikt dominert av heigråmose og ulike lavararter (bl.a. lys reinlav). Einer opptrer som gjengroingsart i Vegaøyens lyngheier og dominerer i mange tilfeller vegetasjonstypene i form av et krypende og kvelende teppe.
- Store, grasrike øyer med bebyggelse ("heimland"). Kilvær, Bukkøya, Rognan, Lille Emårsøy og Lisøya er eksempel på øyer som er svært gras- og urterike og ofte helt eller delvis gjengrodd. Tidligere ble disse øyene benyttet som slåtteland samt noe åkerdrift. Disse innmarksarealene ble gjødset med dyremøkk, tang, div avfall og i senere år også med kunstgjødning, noe som gav produktive slåttemark og åkerlapper. Dette landskapet preges i dag av gjengroing med arter som mjøddurt, strandrør, hestehavre, enghumleblom, marikåper og andre kraftige, nitrofile urte- og grasarter. Tre vegetasjonstyper karakteriserer disse gjengrodde arealene godt: G12c - våt/fuktig, middels næringsrik eng, mjøddurtutforming, G13 - frisk, næringsrik "natureng", skogstorkenebbeng, ballblomeng og G14 - frisk, næringsrik "gammeleng".

2. Innledning

Vegaøyen verdensarvområde som fikk sin status etter vedtak i UNESCO i 2004, ligger i Vega kommune og er en del av Helgelandskysten i den sørlige delen av Nordland fylke. Vegaøyen består av mer enn 6500 øyer, holmer og skjær, men også deler av hovedøya Vega er med i verdensarvområdet. Verdensarvområdet er på 1037 km². Av dette er 69 km² landareal. UNESCOs innskrivingstekst er konsis, og framhever grunnlaget for verdensarvstatusen som ligger i kulturlandskapet som er skapt av fiskerbondens mangesysleri med landbruk, fiske og ærfugl.

Fra tidligere å være bebodd, er øygarden i Vega i dag så godt som helt fraflyttet. Siden Vega fikk verdensarvstatus har interessen for å ta områdene i bruk økt de siste årene. I 2010 ble omkring femti øyer beitet med sau. Storfe beitet på tre-fire øyer (Aune og Carlsen 2011). Tallet fra 2011 er sannsynligvis noe høyere både for «sæueøyer» og «storfeøyer». Landskapet i øygarden er i dag under gjengroing og mange biologiske, kulturhistoriske og landskapsestetiske verdier er truet. De siste seks-sju årene har derimot vist at det er mulig å reversere gjengroingsprosessen med målrettede restaurerings- og skjøtselstiltak.

Hensikten med vegetasjonskartleggingen har vært å få oversikt over de botaniske verdiene i verdensarvområdet. Kartleggingen er en del av en vegetasjonskartlegging som har foregått over flere år. Registreringene skal brukes som grunnlag for senere utarbeiding av skjøtelsesplaner og ses i sammenheng med tidligere kartlegginger og utarbeidinger av skjøtelsesplaner for Vegaøyen verdensarvområde (bl.a. Aune & Carlsen 2011; Bär & Carlsen 2009; Carlsen m.fl. 2009, 2010). Vegetasjonskartlegginga, som er på vegetasjonstypenivå (Fremstad 1997), vil også være grunnlaget for et nært forestående arbeid med å oppdatere opplysninger om Vegaøyens kulturlandskap i Direktoratet for Naturforvaltnings Naturbase (<http://dnweb12.dirnat.no/nbinnsyn/>)

Rapporten er en samlerapport over vegetasjonskartlegginger som ble utført i Vegaøyen verdensarvområde sommeren 2011. De kartlagte øyene inkluderer store øyer og øyvær som Kilværet, Vesterøyen, Buøyen vest for Omnøya og øyer mellom Omnøya og nordøst for Kvalholmen. Totalt ble det kartlagt over 400 øyer i 2011.

Store deler av Vegaøyen verdensarvområde er nå kartlagt i tråd med Fylkesmannens forvaltningsplan (Fylkesmannen i Nordland 2005) for området. Fra 2006 har Muddvær, Hysvær, Søla, Skjærvær, Lånan, Skogsholmen, Tåvær, Omnøya, Holandsosen og Kjellerhaugvatnet, samt de 414 øyene fra årets sesong blitt kartlagt av Bioforsk Nord, Tjøtta. Gjenstående arbeid inkluderer øyrekka like nord for hovedøya Vega, Sørvær, Flovær, Nordvær, Bremstein, Fuglværet, Halmøyværet og Flæsa.

3. Områdebeskrivelse

3.1 Generelle trekk

På Vega finner vi elementer av sørboreal og mellomboreal vegetasjonssone i sterkt oseaanisk vegetasjonsseksjon (O3) og nordboreal vegetasjonssone i klart oseaanisk seksjon (O2) (Moen 1998). Vegetasjonssoner viser variasjonen i plantedekket fra nord til sør og fra lavland til fjell. Soneinndelingen gjenspeiler plantenes ulike krav til varmemengden i vekstsesongen. Vegetasjonsseksjoner viser den geografiske variasjonen mellom kyst og innland. Denne variasjonen henger sammen med forskjeller i oseaanitet, der luftfuktighet (humiditet) og vintertemperaturer (frost) er viktige klimafaktorer.

Typiske trekk ved klimaet i Vega er milde vintre, ganske kjølige somre og moderate nedbørsmengder. Middelttemperaturen for de kaldeste månedene ligger omkring 0 °C, og for de varmeste månedene rundt 12-13 °C. Årsnedbøren er drøyt 1100 mm. Vekstsesongens lengde er mellom 180 og 190 dager.

Det undersøkte området ligger i et kalkrikt belte med metamorfe kambro-siluriske sedimenter og vulkanitter. De vanligste bergartene her er kalkspatholdig marmor (Kilværet, Emårsøyene, og Nautøya), mørk fyllitt og glimmerskifer (Lisøya, Bukkøya, den østligste av Buøyene, Oskøya og omegn ved Nautøya), dolomitt og kalkspatmarmor (Omnøya, Kråkholman, Verøya, Olderøya, Stakkøya) og kalkspatholdig meta-gråvakke (Buøyene, Langøya, Tjernholmen ved Stakkøya, øygruppe nord for Lisøya). På noen få øyer finnes det også løsavleiringer (stein, grus, sand) som på Rognan og Risøya øst for Nautøya (Gustavson 1977, <http://geo.ngu.no/kart/berggrunn/>)

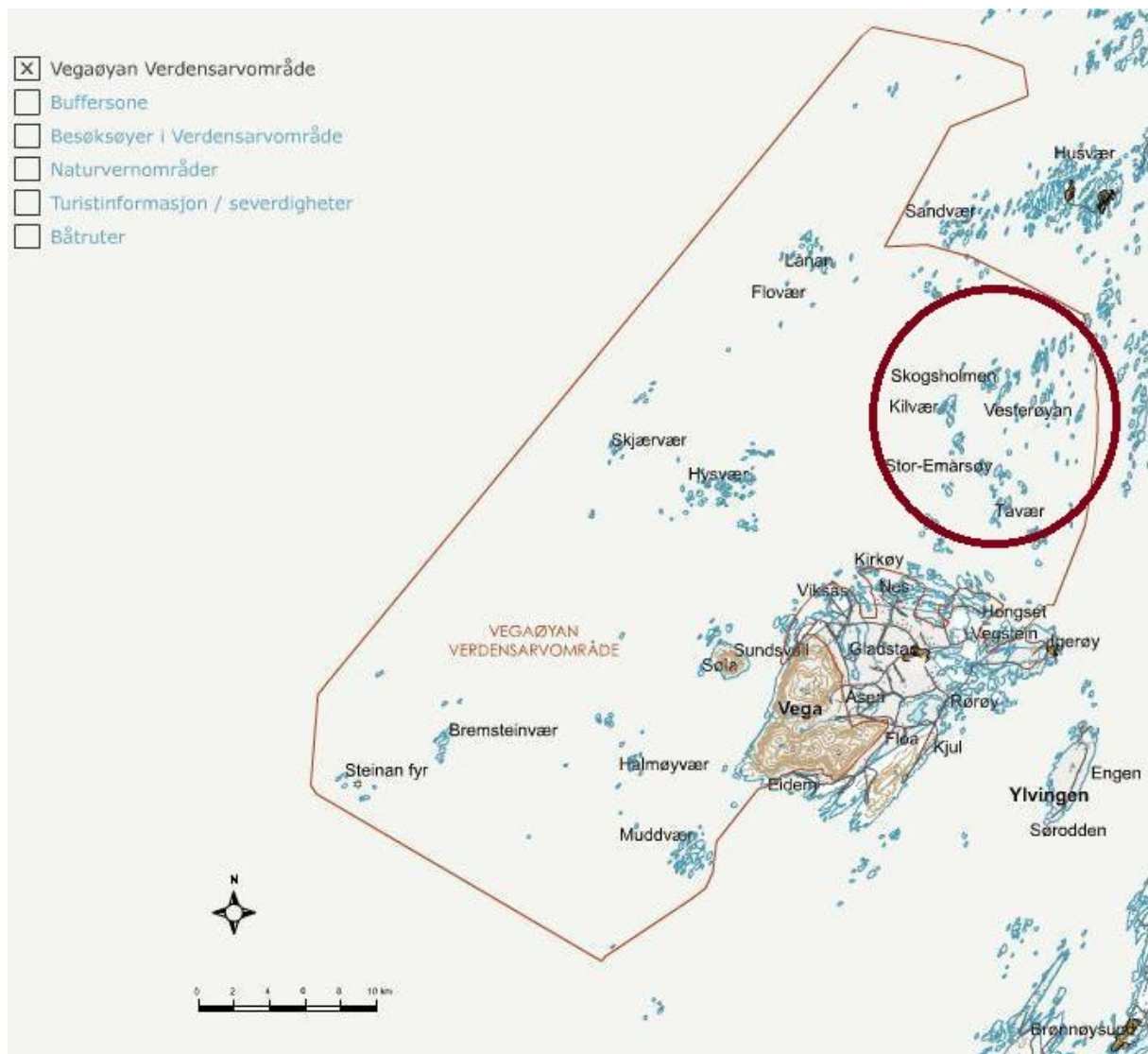
3.2 Delområdene

Totalt ble det kartlagt over 400 øyer i 2011. Dette er i all hovedsak øyer som ligger i den nordøstlige delen av verdensarvområdet avgrenset av Omnøya i nordøst, Kilværet i nordvest, Rognan i sørvest og Kvitholmen nord for Kvalholmen i sørøst. Øyene varierer mye i størrelse. De miste kartlagte øyene er på rundt ett dekar, mens den største øya som ble kartlagt denne sesongen er Kilvær på rundt 405 dekar. Grovt sett kan øyene deles inn i tre grupper.

- De minste øyene på kun noen få dekar domineres ofte av strandberg og kystnær, fuglegjødset vegetasjon (X-type i Fremstad, 1997). Spesielt er vegetasjonstypen X2b - fuglegjødset kystvegetasjon, gras/urtutforming godt representert i området. Arter som karakteriserer denne vegetasjonstypen er kvann, rødsvingel, strandbalderbrå, rosenrot, engsyre, rød jonsokblom, vendelrot og stemorsblomst. Fulgelivet er rikt i denne delen av Vega, noe som i stor grad er med å sette preg på vegetasjonsutformingene.
- Mellomstore, tidligere utmarksbeiteøyer er oftest lyngdominerte. Den kalkrike berggrunnen i verdensarvområdet gir mange av lyngheiøyene et spesielt høyt artsmangfold med flere kalkkrevende urter og gras- og halvgrasarter. De mest artsrike øyene domineres av vegetasjonstypen H2b - tørr gras- og urterik hei, rikere utforming. Arter som karakteriserer denne utformingen er krekling, kornstarr, smyle, blåbær, blokkebær, samt rikindikatorer som hårstarr, blåstarr, brudespore, dvergjamne, vill-lin m.m. Fattigere, tørre lyngheier (H1) er også vanlig på disse mellomstore, tidligere utmarksbeiteøyer. Disse karakteriseres med et markant innslag av røsslyng og samtidig mindre innslag av urter, gras og halvgras. Ofte er det et godt utviklet bunnsjikt dominert av heigråmose og ulike lavararter (bl.a. lys reinlav). Einer opptrer som gjengroingsart i Vegaøyans lyngheier og dominerer i mange tilfeller vegetasjonstypene i form av et krypende og kvelende teppe.

- Store, grasrike øyer med bebyggelse (“heimland”). Kilvær, Bukkøya, Rognan, Lille Emårsøy og Lisøya er eksempel på øyer som er svært gras- og urterike og ofte helt eller delvis gjengrodd. Tidligere ble disse øyene benyttet som slåtteland samt noe åkerdrift. Innmarksarealene ble gjødslet med dyremøkk, tang, diverse organisk avfall og i senere år også med kunstgjødsel, noe som gav produktive slåttemark og åkerlapper. Dette landskapet preges i dag av gjengroing med arter som mjødukt, strandrør, hestehavre, enghumleblom, marikåper og andre kraftige, nitrofile urte- og grasarter. Tre vegetasjonstyper karakteriserer disse gjengrode arealene godt: G12c - våt/fuktig, middels næringsrik eng, mjøduktutforming, G13 - frisk, næringsrik “natureng”, skogstorkenebbeng, ballblomeng og G14 - frisk, næringsrik “gammeleng”.

En oversikt over øyer besøkt i dette prosjektet er gjengitt på figur 1.

Figur 1: Oversiktskart over Vegaøyan verdensarvområdet og det vegetasjonskartlagte området fra 2011 (rød sirkel). Kart hentet fra Stiftelsen Vegaøyan verdensarv sin hjemmeside.

3.3 Vegetasjonstyper og koder

På de ulike vegetasjonskartene i resultatkapitelet er det benyttet koder for å beskrive vegetasjonstypene. Disse er hentet fra Fremstad (1997) og er forklart i tabell 1 under. I tillegg er ulike symbol for status forklart i tabellen. Disse symbolene indikerer en eller annen form for gjengroing eller andre egenskaper eller fenomener som har betydning for øykarakteristikken.

Tabell 1: Oversikt over registrerte vegetasjonstyper (etter fremstad 1997) i det undersøkte området i Vegaøyan verdensarv for 2011. Nederst på tabellen er ulike symboler for gjengroing m.m. beskrevet.

Kode	Vegetasjonstype
A4c	Blåbærskog, blåbær-krekling-utforming
G4a	Frisk fattigeng, engkvein-rødsvingel-gulakseng, vanlig utforming
G7b	Frisk/tørr middels baserik eng, fortrinnsvis i lavlandet. Dunhavre-dunkjempe-utforming
G8	Frisk/tørr middels baserik eng i høyereliggende strøk og nordpå, flekkmure-sauesvingeleng
G10	Hestehavreeng
G11	Vekselfuktig baserik eng, blåstarr-, engstarreng
G12c	Våt/fuktig, middels næringsrik eng, mjøduert-utforming
G13	Frisk, næringsrik «natureng», skogstorkenebbeng, ballblomeng
G14	Frisk, næringsrik «gammeleng»
H1a	Tørr lynghei, røsslyng-utforming
H1c	Tørr lynghei, røsslyng-slåtestarr-torvull-utforming
H1d	Tørr lynghei, røsslyng-krekling-lav-utforming
H1e	Tørr lynghei, røsslyng-heigråmose-lav-utforming
H2a	Tørr gras-urterik hei, fattig utforming
H2b	Tørr gras-urterik hei, rikere utforming
H3a	Fuktig lynghei, røsslyng-blokkebær-utforming
I7	Plantefelt (sitkagran og buskfuru)
Ix	Kulturmarksvegetasjon. Vegetasjon på forstyrret mark (erosjon), uklar utforming
K1	Skog-/krattbevokst fattigmyr
K3	Fattig fastmattemyr
L4	Høystarmyr
L4a	Høystarmyr, flaskestarr-trådstarr-utforming
M2	Middelsrik fastmattemyr
M3a	Ekstremrik fastmattemyr, brunskjene-nebbstarr-utforming
O1a	Kortskudd-strand, fattig utforming
O3	Elvesnelle-starrsump
O3b	Elvesnelle-starrsump, flaskestarr-utforming
O3d	Elvesnelle-starrsump, stolpestarr-utforming
O3g	Elvesnelle-starrsump, gras-utforming
P1a	Langskuddvegetasjon, tusenblad-tjønnaks-utforming
P1b	Langskuddvegetasjon, kalkrik tjønnaks-utforming

P5	Kransalge-sjøbunn
Px	Langskuddvegetasjon, uklar utforming
U	Undervanns-, strandeng- og strandsumpvegetasjon
U5b	Øvre salteng, rødsvingel-utforming
U5c	Øvre salteng, rødsvingel-fjærekoll-tiriltunge-utforming
U9	Sumpstrand
U9c	Sumpstrand, myr-utforming
V	Ustabil drift- og sandstrandvegetasjon
V1	Ettårig melde-tangvoll
V2c	Flerårig gras/urte-tangvoll, gras-utforming
X1b	Strandberg, rik utforming
X2a	Fuglegjødset kystvegetasjon, lav-utforming
X2b	Fuglegjødset kystvegetasjon, gras-/urte-utforming
Tun	Betegnelse på hagemark i forbindelse med hytte-/fritidsbebyggelse. Ofte plenpreget karakter med ulike plantede stauder og vedvekster.

Kode Symboltype

§	Gjengroing med einer
*	Gjengroing med gras/urter
@	Gjengroing med kratt/lauvtrær
#	Spredd forekomst sitkagran/buskfuru
^	Åpent vegetasjonsdekke. Mer enn 50 % nakent berg

4. Metode

Kartleggingen av vegetasjonen ble gjennomført ved feltbefaringer kombinert med tolking av ortofoto fra Norge i bilder (www.norgebilder.no). Feltsesongen 2011 bestod av fire perioder med feltregistreringer. Sesongen startet med en kartleggingsdag i Buøyen ved Omnøy av Thomas H. Carlsen og Annette Bär 27. juni. Thomas og Sigrun Aune kartla hele Kilværet, Rognan og resterende øyer i Buøyen mellom 4. og 8. juli. Fra 20. til 24. juli kartla Thomas resterende øyer i Emårsøykomplekset, Nautøya, Lisøya og andre øyer i den nordøstlige delen av verdensarvområdet. Feltsesongen ble fullført den 18. og 19. august av Thomas og Sigrun. Totalt ble ca. 415 øyer, holmer og vegetasjonsdekte skjær kartlagt i 2011.

Kartleggingsenhetene i Fremstad (1997) ble brukt til å lage vegetasjonskart. Der det har vært behov har vi laget egne samletyper av vegetasjon, såkalte mosaikkformer av to eller flere vegetasjonstyper. På bakgrunn av manuskart utarbeidet i felt, er det laget vegetasjonstypekart ved hjelp av GIS-programmet ArcGIS med bakgrunnskart fra GEOVEKST sin kartdatabase. I tillegg har vi sammenstilt artslistene over karplanter registrert på de største øyene og øyværene som ble besøkt i 2011. Dette finnes i vedlegget.

Tidligere registreringer fra havstrandsundersøkelsene (Elven m.fl. 1988) ble også benyttet under vegetasjonskartleggingen.

I enkelte tilfeller har forkortelsene sp., spp., ssp. og cf. vært benyttet - hvis et funn er usikkert med tanke på artstilhørighet. Disse forkortelsene angis bak artsgruppen i parentes. eksempelvis marikåpe (sp.). I et tilfelle der en art kun er bestemt til familie eller slekt benyttes «sp.» (species) for å angi dette. Eksempler på slike artsgrupper er marikåper, øyentrøst og vierarter. Hvis man samler en hel artsgruppe eller flere arter fra samme familie eller slekt benyttes «spp.» (species plural - several species). Eksempelvis registrerer man ulike marikåpearter i en eng, marikåpe (spp.) «ssp.» indikerer en underart (subspecies). «cf.» betyr konferer/slå opp/sjekk og har blitt benyttet i tilfeller hvor arter har blitt samlet inn for senere artsbestemmelse.

5. Resultater

5.1 Kilvær, hovedøy (øy # 1):

UTM: 32W 0636502 7301389

Dato: 05.07.11

Kartleggere: THC og SA

Beites: Nei

Hevd: Engtypene er i stor grad gjengrodde

Skjøtselsbehov: Beite og slått

Spesielle forekomster: Ormetunge (VU, rødlista), fjellnøkleblom (NT, rødlista), vaid

Verdi: Middels

Kilværet er en relativ stor øygruppe beliggende sju-åtte kilometer nord for Vega med Skogsholmen som nabovær i nordøst. Øyværet består av 60-70 øyer, holmer og skjær. De fleste ble vegetasjonskartlagt i løpet av sesongen 2011 og øyene Ytterbuøya, Buøya (Sørbuøya), Oksøya, Gangarøya, Kolbeinøya, Tjørnholmen, Grønholmen og Hestholmen, som alle ligger i Kilværet, er nærmere beskrevet i denne rapporten. Berggrunnen består i all hovedsak av kalkspatholdig marmor. Bebyggelsen finner man på hovedøya, Kilvær. På 1800-tallet var det fire gårder her. Disse ble delt i åtte bruk. I tillegg til de åtte brukene var det to husmannsplasser. Under folketellinga i 1865 hadde øya 44 innbyggere. De hadde to hester, 28 kyr, 61 sau og tre griser. 21 tønner potet ble satt i jorda og det ble sådd over 10 tønner korn. Poteten ble hovedsakelig dyrket på Buøya (også kalt Sørbuøy), like sør for hovedøya. Her var det en stor slette midt på øya som hadde god sandjord. Flere hadde sommerfjøs på Buøya.

På det meste bodde det 75 personer på Kilvær (1946). Dette holdt seg relativt stabilt til ut på 1960-tallet da fraflyttingen startet for alvor. I dag har Kilvær ingen fastboende, men på sommeren er mange av husene i bruk. Hovedøya har i dag 15 bruksnummer (Næss og Johansen 2008).

Hovedøya Kilvær er svært variert og i enkelte partier også svært gjengrodd. Øya er blant de største i verdensarvområdet med et areal på ca. 350 dekar (400 dekar hvis man inkludert Slåttholmen). Som følge av at det meste av øya har vært benyttet som både slåtteland, beiteland (hovedsakelig G4a-partiene) og noe åkerdrift, er vegetasjonstypene her dominert av urter og ulike gressarter. De mest frodige partiene ligger sentralt på øya i tilknytning til hovedbebyggelsen og består hovedsakelig av vegetasjonstypene G12c (våt/fuktig middels næringsrik eng, mjødurtutforming), G13 (frisk, næringsrik «natureng», skogstorkenebbeng, ballblomeng) og G14 (frisk næringsrik «gammeleng») (bilde 1). Mjødurt dominerer fullstendig i fuktige søkk (G12c) like vest for rekka med tun midt på øya (se vedlegg 1, oversikt 1a). På litt mindre fuktige partier er det en større diversitet av kraftige urter og gressarter som gir et tett og høyt feltsjikt. Dominerende arter er skogstorkenebb, enghumleblom, ulike marikåper (spp.), engsyre, engsoleie og mjødurt i G13-partiene og hundekjeks, geitrams (litt), strandrør, mjødurt, gulflatbelg og rødkløver i G14-partiene. Vånd har tidligere skapt store erosjonsflater på Kilvær, men ser ikke ut til å være framtreddende lenger, om mulig helt borte. Fremdeles vises spor av erosjon og forstyrret mark enkelte steder. Disse er benevnt med Ix (kulturmarksvegetasjon, vegetasjon på forstyrret mark) og kjennetegnes på Kilvær med arter som tunbalderbrå, krattmjølke, hundesennep, forglemmegei (sp.), strandbalderbrå, veitistel, kvassdå m.m. Mange små plantefelt (I7) hovedsakelig med buskfuru og sitkagran, ble registrert på øya som klatrer mellom engarealer og tun. Disse ble plantet ut på 1960- og 70-tallet, omtrent på samme tid som øyværet ble fraflyttet.

I de noe skrinnere partiene på øya er artssammensetninga i engarealene markant forskjellig fra de frodige G12c-, G13- og G14-partiene. Her finner man et høyt artsmangfold av urter og grasarter og med innslag av krekling og einer, spesielt i kantene ned mot sjø. Vanlige arter her er gulaks, rødsvingel, smyle, dunhavre, engkvein, rapparter (spp.), marigras, fjelltistel, gulflatbelg og kvitmaure. Denne vegetasjonstypen har vi valgt å benevne G4a (frisk fattigeng, engkvein-rødsvingel-gulakseng) utfra artssammensetninga. Bunnsjiktet er godt utviklet med god dekning av ulike mosearter karakterisert av vegetasjonstypen. G4a opptrer i mosaikk med enten G13-arter som skogstorkenebb, enghumleblom og mjødukt, eller sammen med kalkkrevende arter som ormetunge som har status VU (sårbar) i norsk rødliste for arter (Kålås m.fl. 2010), stortveblad, blåtopp, blåstarr og loppestarr representert i vegetasjonstypen G11 (vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-engstarr). Hestehavre finnes i store mengder i noen klart avgrensede partier. Vegetasjonstypen er ofte tilknyttet havstrender med skjellsandrikt jordsmonn. Hestehavreeng benevnes med G10. Sporadisk finnes det tydelig avgrensede renbestander av strandrør (G14*). Disse feltene indikerer at det tidligere har vært en fulldyrka og godt gjødslet åker her. Et fenomen som er vanlig på øyer der det er eller har vært bebyggelse.

Bilde 1: Gammel innmark på Kilvær. De frodige G12c- og G13-typene dominerer med arter som mjødukt, engsoleie, skogstorkenebb, enghumleblom m.m.

Helt på sørspissen av Kilvær finnes den eneste typiske lyngheia på øya. Krekling dominerer her sammen med mange kalkkrevende arter som brudespore, stortveblad, ormetunge, marinøkkel, hårstarr, loppestarr og blåstarr. H2b (tørr gras-urterik lynghei, rik utforming) er en vanlig kystlyngheitype i Vega.

I tillegg til de mer vanlige engtypene på Kilvær finnes det også noen rike og intakte strandengområder markert som U (undervanns-, strandeng- og strandsumpvegetasjon) og U5b (øvre salteng, rødsvingelutforming). Det store området i vest markert som U har fin sonering og er relativt artsrik med arter som smårørkvein, rustsivaks, hanekam, gåsemure, myrmaure, strengstarr, rødsvingel, strandkryp, strandbalderbrå, strandkvann, bitterbergknapp, hestehavre, øyentrøst (sp.), vendelrot, fjæresøte, nattogdag, vill-lin, småengkall og jåblom.

En svært interessant registrering ble gjort på Slåttholmen rett over sundet øst for hovedøya. Slåttholmen er for øvrig knyttet sammen med hovedøya med en bro, noe som er nødvendig siden hurtigbåtkaia ligger på denne øya. Langs hele østsiden mot sundet vokser det store mengder med prestekrage flekkvis (bilde 2). Dette er den største konsentrasjonen av prestekrage som så langt er registrert av Bioforsk i verdensarvområdet. Prestekrage, som er en indikatorart på ekstensivt drevet slåttemark, var nok mye vanligere tidligere da slåttemarkene ble slått årlig. Mest prestekrage ble det registrert på partiet benevnt som G7b/G11 (frisk/tørr middels baserik eng, dunhavreeng i mosaikk med vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-engstarreng). Kalkindikatorene som ble registrert her er ormetunge, fjellfrøstjerne og blåstarr. Også på naboøya, Kalvholmen i sør finnes en relativt stor konsentrasjon av prestekrage, der den inngår i vegetasjonstypen G4b.

Bilde 2: Prestekrageeng (G7b/G11) på vestsida av Slåttholmen.

Tabell 2 oppsummerer arealstørrelse av de ulike registrerte vegetasjonstypene og mosaikkformer som ble registrert på Kilvær.

Tabell 2: Oversikt over registrerte vegetasjonstyper og mosaikkformer (etter Fremstad 1997) og arealfordeling av disse på Kilvær (øy # 1)

Type	Beskrivelse	Areal [daa]
G4a	Frisk fattigeng, engkvein-rødsvingel-gulakseng, vanlig utforming	20,7
G4a/G11	Frisk fattigeng, engkvein-rødsvingel-gulakseng, vanlig utforming/ Vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-, engstarreng	118,2
G4a/G13	Frisk fattigeng, engkvein-rødsvingel-gulakseng, vanlig utforming/ Frisk, næringsrik «natureng», skogstorkenebbeng, ballblomeng	53,1
G4a/G13/G11	Frisk fattigeng, engkvein-rødsvingel-gulakseng, vanlig utforming/ Frisk, næringsrik «natureng», skogstorkenebbeng, ballblomeng/ Vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-, engstarreng	13,6
G4a/H2a	Frisk fattigeng, engkvein-rødsvingel-gulakseng, vanlig utforming	6,9
G7b/G11	Frisk/tørr middels baserik eng, fortrinnsvis i lavlandet. Dunhavre- dunkjempe-utforming	2,2
G10	Hestehavreeng	10,5
G10/G12c	Hestehavreeng/ Våt/fuktig, middels næringsrik eng, mjødurt utforming	1,9
G10/G14	Hestehavreeng/ Frisk, næringsrik «gammeleng»	3,2
G12c	Våt/fuktig, middels næringsrik eng, mjødurt utforming	18,4
G13	Frisk, næringsrik «natureng», skogstorkenebbeng, ballblomeng	30,7
G14	Frisk, næringsrik «gammeleng»	21,0
G14/G10	Frisk, næringsrik «gammeleng»/ Hestehavreeng	1,3
G14/lx	Frisk, næringsrik «gammeleng»	20,5
H2b	Tørr gras-urterik hei, rikere utforming	4,5
H2b/G11	Tørr gras-urterik hei, rikere utforming/ Vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-, engstarreng	5,3
I7	Plantefelt (sitkagran og buskfuru)	9,1
O3	Elvesnelle-starrsump	0,5
Tun	Betegnelse på hagemark i forbindelse med hytte- /fritidsbebyggelse. Ofte plenpreget karakter med ulike plantede stauder og vedvekster.	25,8
U	Undervanns-, strandeng- og strandsumpvegetasjon	10,0
U5b	Øvre salteng, rødsvingel-utforming	6,5
X1b	Strandberg, rik utforming	3,4
X1b/G11	Strandberg, rik utforming/ Vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-, engstarreng	3,0
X2b	Fuglegjødset kystvegetasjon, gras-/urte-utforming	8,6
Sum areal		398,8

5.2 Ytterbuøya (øy # 2)

UTM: 32W 0636092 7301009

Dato: 07.07.11

Kartleggere: THC og SA

Beites: Nei

Hevd: God hevd med unntak av parti helt i nord

Skjøtselsbehov: Skjøtsel frarådes p.g.a. rike hekkeforekomster bl.a. stormåkekoloni. Litt beiting evt. etter hekkesesongen.

Spesielle forekomster: Stor bestand av fjellnøkleblom (NT, rødlista). Mye ormetunge (VU, rødlista) og andre kalkkrevende arter. Nordligste registrering av vegamaure (VU, rødlista). Ekstremrike utforminger av G11 og H2b

Verdi: Høy

Ytterbuøya ligger like vest for hovedøya Kilvær og er ei tredelt øy ved at tre kolleforma rygger går mer eller mindre parallelt i nord/sør-retning (vedlegg 1, oversikt 1b). Størrelsen på øya er ca. 170 dekar. Et stort havstrandskompleks (U) skiller den østligste og den midterste delen av Ytterbuøya. Hele øya, med unntak av den nordligste spissen, er sterkt fuglegjødset som følge av at det hekker en stor koloni av gråmåke på øya. I tillegg hekker det fiskemåke, rødnebbterne, rødstilk og tjeld. Plantearter registrert som indikerer sterk fuglegjødsling er rødsvingel, strandbalderbrå, rosenrot, engsyre, bitterbergknapp, rød jonsokblom, stemorsblomst og vendelrot. Øya er svært kompleks og utfordrende med tanke på en klar bestemmelse av vegetasjonstyper. Store deler av øya er ekstremrik både når man ser på enkelte lyngtyper, engtyper og strandbergtyper. Langs kantene mot sjøen ligger et smalt belte rikt strandberg (X1b). I tillegg til arter som bitterbergknapp, rosenrot, krushøymole, strandbalderbrå, rødsvingel og andre karakteristiske strandbergarter finnes også kalkindikerende engarter fra vegetasjonstypen G11 (vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-engstarreng), samt indikatorarter på fuglegjødset kystvegetasjon (X2b). Over dette strandbergbeltet dominerer vegetasjonstypen H2b (tørr gras-urterik lynghei, rik utforming), men med et markant innslag av karakterarter fra G11 og X2b. Deler av Ytterbuøya, spesielt mot vest, har den tetteste og høyeste konsentrasjonen av fjellnøkleblom, NT (nært truet) i norsk rødliste for arter (Kålås m.fl. 2010), vi har registrert i verdensarvområdet så langt. Flere hundre individer av denne sårbare arten ble registrert på et relativt lite område. I tillegg ble det funnet sårbare kalkindikatorer som ormetunge, bakkesøte, vårmarihånd og marinøkkel. Den til nå nordligste registreringa av vegamaure, som har status VU (sårbar) i norsk rødliste for arter (Kålås m.fl. 2010), ble gjort på Ytterbuøya under feltarbeidet (bilde 3). Andre interessante arter som ble registrert på øya var vaid, veitistel, myrtistel og prestekrage. Av ornitologisk interesse ble den sårbare nordlige varianten av sildemåke også registrert uten at det ble påvist hekking her. En del eroderte felt ble registrert som følge av tidligere våndaktivitet. Dette utgjør trolig ingen trussel til tross for at Ytterbuøya ligger svært eksponert til rett ved Kilvær fjorden i vest. En del småvokste kalkarter, som bakkesøte, ormetunge, vill-lin og fjellfrøstjerne, har allerede etablert seg i de åpne feltene.

Den nordligste delen, nord for havstrandskomplekset, er svært forskjellig fra de øvrige ekstremrike og lite gjengrodde delene av øya. Her dominerer einer og krekling sammen med arter som smyle, tepperot, enghumbleblom, mjødukt, kranskonvall og ulike marikåper (spp.).

Ytterbuøya representerer en stor verdi og må vurderes inn i Naturbase. Øya er svært artsrik og variert. Sammenhengen mellom geologi, eksponering, fuglegjødsling og noe erosjon virker å være svært gunstig for artsmangfoldet og variasjonen. Det er ikke behov for skjøtselstiltak på øya.

Tabell 3 oppsummerer arealstørrelse av de ulike registrerte vegetasjonstypene og mosaikkformer som ble registrert på Ytterbuøya.

Bilde 3: Vegamaure (hvite blomster) i einer- og kreklingdominert kalkhei på Ytterbuøya.

Tabell 3: Oversikt over registrerte vegetasjonstyper og mosaikkformer (etter Fremstad 1997) og arealfordeling av disse på Ytterbuøya (øy # 2)

Type	Beskrivelse	Areal [daa]
G10	Hestehavreeng	1,2
H2a/G13	Tørr gras-urterik hei, fattig utforming/ Frisk, næringsrik «natureng», skogstorkenebbeng, ballblomeng	8,0
H2b	Tørr gras-urterik hei, rikere utforming	10,0
H2b/G11	Tørr gras-urterik hei, rikere utforming/ Vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-, engstarreng	3,5
H2b/G11/X2b	Tørr gras-urterik hei, rikere utforming/ Vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-, engstarreng/ Fuglegjødset kystvegetasjon, gras-/urte-utforming	73,4
U	Undervanns-, strandeng- og strandsumpvegetasjon	11,1
V	Ustabil drift- og sandstrandvegetasjon	0,5
X1b	Strandberg, rik utforming	3,2
X1b/G11	Strandberg, rik utforming/ Vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-, engstarreng	30,5
X1b/X2b	Strandberg, rik utforming/ Fuglegjødset kystvegetasjon, gras-/urte-utforming	10,2
Sum areal		151,6

5.3 Buøya (Sørbuøy) (øy # 3)

UTM: 32W 0636568 7300364

Dato: 07.07.11

Kartleggere: THC og SA

Beites: Nei

Hevd: Lite gjengrodd lyngøy

Skjøtselsbehov: Usikker/lite behov. Mulig konflikt med hekkekoloni av sildemåke

Spesielle forekomster: Fjellnøkleblom (NT, rødlista), ormetunge (VU, rødlista), engmarihånd, sildemåke (nordlig «underart»). Ekstremrik H2b. Fine G11-enger dominert av blåstarr.

Verdi: Høy (til middels)

Buøya, eller Sørbuøy som den også blir kalt, er ei stor, kompleks øy dominert av tørr, gras- og urterik kalkhei (H2b) i mosaikk med vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-engstarreng (G11). Øya har flere myrdrag, fuktige søkk og enkelte dammer (M-, O- og K-typer). Buøya henger sammen med tre andre øyer både i nord, vest og øst på fjære sjø (vedlegg 1, oversikt 1c). Til sammen utgjør dette komplekset ca. 240 dekar. Midt på øya ligger en stor hestehavreeng (G10) (bilde 4). Dette området ble tidligere benyttet som potetåker. I nord ligger ei stor strandeng med fine soneringer, samt et par tangvoller (bilde 5). Dominerende arter i deler av strandenga er rødsvingel, fjærekoll, hanekam og gåsemure.

Bilde 4: Det gamle potetlandet på Buøya er i dag gjengrodd med hestehavre (G10).

Buøya er artsrik og domineres av kalkindikerende vegetasjonstyper som H2b, G11 og M2 (rikmyr). Rikmyrspartiene innehar arter som engmarihånd, engstarr, dvergjamne, kornstarr, loppestarr, blåstarr, slåttstarr, brudespore, blåtopp m.m. I eng- og lyngpartiene er stort sett hele rekka med kalkindikatorer som er vanlig i verdensarven representert: blåstarr, hårstarr, loppestarr, blåtopp, fjellbakkestjerne, fjellfrøstjerne, grønnkurle, brudespore, ormetunge, fjellnøkleblom m.m. Spesielt er blåstarr svært godt representert på øya (representert ved G11, men også inkludert i H2b).

Dammene var av liten botanisk interesse. De var stort sett dominert av bukkeblad og myrhatt og benevnt med vegetasjonstypen O3 (elvesnelle-starrsump).

Bilde 5: Stort strandengkompleks med tangvoller, saltenger m.m. på nordsiden av Buøya.

Buøya er i dag en viktig øy for flere fuglearter. Hekkekolonier av både gråmåke (nordøstlig del), sildemåke (sørlig del) og rødnebbterne (ytterste sørøstlige del) ble registrert. Oppsiktsvekkende mange sildemåker ble registrert da vi var der 7. juli 2011. Minimum 35 voksne individer ble sett hvorav mange viste klar hekkeadferd. Tilfeldigvis ble det funnet to store sildemåkeunger skjult i gresset da vi gikk over området med mest aktivitet, noe som tyder på at enkelte par hadde lyktes med å få fram ungene sine til nesten flyvedyktig alder. Det anbefales å få gjort en nærmere undersøkelse av Buøya med tanke på hekkende par av sildemåke. Dette bør skje i forkant av at det evt. blir satt inn betydelige skjøtselstiltak på øya. En skjøtselplan, eventuelt anbefalinger om skjøtsel, må ta hensyn til fuglelivet på øya.

Tabell 4 oppsummerer arealstørrelse av de ulike registrerte vegetasjonstypene og mosaikkformer som ble registrert på Buøya.

Tabell 4: Oversikt over registrerte vegetasjonstyper og mosaikkformer (etter Fremstad 1997) og arealfordeling av disse på Buøya (øy # 3)

Type	Beskrivelse	Areal [daa]
G10	Hestehavreeng	10,3
G11	Vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-, engstarreng	14,2
H2b	Tørr gras-urterik hei, rikere utforming	35,6
H2b/G10/G11	Tørr gras-urterik hei, rikere utforming/ Hestehavreeng/ Vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-, engstarreng	3,4
H2b/G11	Tørr gras-urterik hei, rikere utforming/ Vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-, engstarreng	111,0
H2b/G11/X2b	Tørr gras-urterik hei, rikere utforming/ Vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-, engstarreng/ Fuglegjødlets kystvegetasjon, gras-/urte-utforming	7,4
K3	Fattig fastmattemyr	0,6
K3/U9c	Fattig fastmattemyr/ Sumpstrand, myr-utforming	0,6
M2	Middelsrik fastmattemyr	0,4
M2/K3	Middelsrik fastmattemyr/ Fettig fastmattemyr	1,9
M2/O3	Middelsrik fastmattemyr/ Elvesnelle-starrsump	2,6
O3	Elvesnelle-starrsump	3,3
V/U	Ustabil drift- og sandstrandvegetasjon/ Undervanns-, strandeng- og strandsumpvegetasjon	6,8
X2b	Fuglegjødlets kystvegetasjon, gras-/urte-utforming	15,1
Sum areal		213,2

5.4 Oksøya (øy # 4)

UTM: 32W 0637034 7299378

Dato: 07.07.11

Kartleggere: THC og SA

Beites: Gammel norsk sau, ca. 12 individer

Hevd: Noe gjengrodd med einer. Lavt beitetrykk

Skjøtselsbehov: Et noe høyere beitetrykk bør vurderes

Spesielle forekomster: Trådtjønnaks, evjesoleie

Verdi: lav til middels

Oksøya ligger noen hundre meter sørøst for Buøya (Sørbuøy) sammen med Gangarøya og Kolbeinøya. Oksøya er relativt stor og flat og henger sammen med to mindre øyer i sør og nordøst (vedlegg 1, oversikt 1d). Til sammen utgjør disse tre øyene ca. 210 dekar. Hovedvegetasjonstypen på Oksøya er en mosaikkform av H1d (tørr lynghei, røsslyng-krekling-lavutforming) og H2b (tørr, gras- og urterik kalkhei) (bilde 6). I nordøst og på naboøya tilknyttet den nordøstlige delen er også fuglegjødsla vegetasjon (X2b) inne i mosaikkformen sammen med H1d og H2b med arter som rødsvingel, smyle, rød jonsokblom, engsyre m.m. Dette har en klar sammenheng med en relativt stor hekkekoloni av gråmåke i dette området. Noen sildemåker ble også registrert her. Lyngheia blir flere steder oppbrutt av fuktigere felt med myrhatt-/ slåttestarrmyr som omslutter flere bukkebladdammer (O3/Px). Den sørlige øya som henger fast i Oksøya er mer artsrik og har flere kalkindikatorer i mosaikken H2b/G11 (tørr, gras- og urterik kalkhei/vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-engstarreng). Arter som blåstarr (mye), hårstarr, loppestarr, fjellfrøstjerne m.m. bekrefter dette.

Bilde 6: Hovedvegetasjonstypen på Oksøya er en mosaikkform av H1d (tørr lynghei, røsslyng-krekling-lavutforming) og H2b (tørr, gras- og urterik kalkhei). Lyngheia er under gjengroing med krypende einer.

Oksøya med tilknyttede øyer er generelt mer artsfattig og er mer gjengrodd med einer enn for eksempel Buøya og Ytterbuøya. Men flere interessante vann og noen myrer har en håndfull interessante arter som småpiggeknope, evjesoleie, tusenblad og trådtjønnaks i vann- og vannkanttypene (P og O), samt kjevlestarr i M3a (ekstremrik fastmattemyr, brunskjene-nebbstarrutforming).

I den største tjønna på Oksøya ble det registrert hekkende brunnakke.

Tabell 5 oppsummerer arealstørrelse av de ulike registrerte vegetasjonstypene og mosaikkformer som ble registrert på Oksøya.

Tabell 5: Oversikt over registrerte vegetasjonstyper og mosaikkformer (etter Fremstad 1997) og arealfordeling av disse på Oksøya (øy # 4)

Type	Beskrivelse	Areal [daa]
G4a/G10	Frisk fattigeng, engkvein-rødsvingel-gulakseng, vanlig utforming/ Hestehavreeng	3,6
G10	Hestehavreeng	10,8
H1d/H2b	Tørr lynghei, røsslyng-krekling-lav utforming/ Tørr gras-urterik hei, rikere utforming	67,2
H1d/H2b/X2b	Tørr lynghei, røsslyng-krekling-lav utforming/ Tørr gras-urterik hei, rikere utforming/ Fuglegjødset kystvegetasjon, gras-/urte-utforming	58,6
H2b/G11	Tørr gras-urterik hei, rikere utforming/ Vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-, engstarreng	28,3
L4	Høystarrmyr	1,2
M3a	Ekstremrik fastmattemyr, brunskjene-nebbstarr-utforming	0,9
O1a/O3	Kortskudd-strand, fattig utforming/ Elvesnelle-starrsump	1,5
O3/Px	Elvesnelle-starrsump/ Langskuddvegetasjon, uklar utforming	0,8
P1a	Langskuddvegetasjon, tusenblad-tjønnaks-utforming	3,7
U	Undervanns-, strandeng- og strandsumpvegetasjon	2,6
U/G10	Undervanns-, strandeng- og strandsumpvegetasjon/ Hestehavreeng	1,5
X2b	Fuglegjødset kystvegetasjon, gras-/urte-utforming	2,8
Sum areal		183,5

5.5 Gangarøya (øy # 5)

UTM: 33W 0362835 7298743

Dato: 05.07.11

Kartleggere: THC og SA

Beites: Nei

Hevd: Enkelte område er gjengrodde med mjørdurt og/eller einer

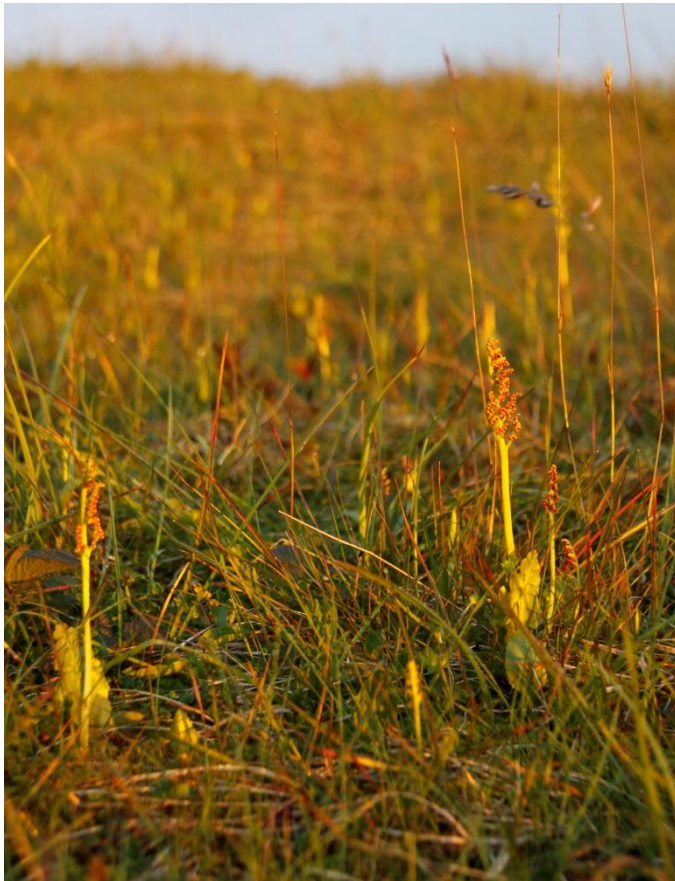
Skjøtselsbehov: Ikke akutt. Saubeite kan vurderes med jevne mellomrom

Spesielle forekomster: Fjellnøkleblom (NT, rødlista), ormetunge (VU, rødlista), kransalge (sp.), marinøkkel (mye), fjellbakkestjerne (mye). Mange rovfugltuer på øya.

Verdi: Høy (langs kantene og lavere liggende partier), middels på toppene.

Gangarøya ligger like sørøst for Oksøya og er ca. 100 dekar stor. Øya består av to jevnstore kolleformede øyer som henger sammen ved en smal hestehavreeng (G10). Hestehavreenga går mot sør over i tangvollvegetasjon (V1/V2c), som videre går over i en nedre salteng (U). G10 opptrer forøvrig flere steder på øya (vedlegg 1, oversikt 1d).

Den østlige delen av Gangarøya har ekstremrike kystlyngheipartier med store konsentrasjoner av marinøkkel, fjellnøkleblom, ormetunge (bilde 7). Andre vanlige kalkkrevende arter her er brudespore, stortveblad, bakkesøte, fjellbakkestjerne (mye) og fjellfrøstjerne. Dette gjelder både området merket av som H2b/G11 (tørr, gras- og urterik kalkhei/vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-engstarreng), samt det store H2b-området på vegetasjonskartet (vedlegg 1, oversikt 1d). Mot toppen av H2b-området er det et betydelig innslag med røsslyng. Lyngheia på den østlige delen er svært artsrik og lite gjengrodd med einer og representerer derfor en høy verdi som gras- og urterik lynghei.

Bilde 7: Store konsentrasjoner av bl.a. marinøkkel ble registrert på Gangarøya.

Den vestlige delen av Gangarøya er mer kompleks med ulike vegetasjonstyper som lynghei (H1d), sumpstrand (U9c), hestehavreeng (G10), strandeng (U), rikt strandberg (X1b), fuglegjødslet kystvegetasjon (X2b) og et kalkrikt vann med langskuddvegetasjon (P1b). Lyngheia (H1d) er av en helt annen karakter enn lyngheia på den østlige delen. De fleste kalkindikerende arter er fraværende. Røsslyng dominerer her sammen med andre mer eller mindre vanlige arter som krekling, smyle, tepperot og fjelltistel. Bunnsjiktet består av et tett, tykt dekke med moser. Også den vestlige delen er lite gjengrodd med einer. Kalkindikatorerne finner man i det rike strandberget som er en mosaikk av G11 (vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-engstarreng) og X1b (rikt strandberg). Marinøkkel, fjellnøkleblom, blåstarr, hårstarr og brudespore er tallrike arter langs strandberget på den vestlige halvøya. I et vann markert som P1b (langskuddvegetasjon, kalkrik tjønnaksutforming) vokser det bl.a. trådtjønna, hesterumpe, myrhatt, piggeknope (sp.) og et tykt teppe med kransalger (sp.) (bilde 8).

Bilde 8: I et vann på Gangarøya (P1b) vokser det bl.a. trådtjønna, hesterumpe, myrhatt, piggeknope (sp.) og et tykt teppe med kransalger (sp.).

Det ble registrert mange rovfugltuer på Gangarøya, noe som indikerer at øya benyttes som leveområde for enkelte rovfuglarter (sannsynligvis havørn og muligens også falkearter). Tidligere har det vært mye våndaktivitet på øya, spesielt i området på hestehavreenga mellom den vestlige og den østlige delen. Det ble ikke registrert vånd her i 2011, men noe spor etter vånd, i form av ganger og erosjon, ble sett.

Det er pr. i dag ikke behov for skjøtselstiltak på Gangarøya, men saubeiting kan vurderes av og til (enkelte år) for å holde kulturlandskapsverdiene ved like.

Tabell 6 oppsummerer arealstørrelse av de ulike registrerte vegetasjonstypene og mosaikkformer som ble registrert på Gangarøya.

Tabell 6: Oversikt over registrerte vegetasjonstyper og mosaikkformer (etter Fremstad 1997) og arealfordeling av disse på Gangarøya (øy # 5)

Type	Beskrivelse	Areal [daa]
G10	Hestehavreeng	4,9
G11/X1b	Vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-, engstarreng/ Strandberg, rik utforming	2,2
H1d	Tørr lynghei, røsslyng-krekling-lav utforming	28,8
H2b	Tørr gras-urterik hei, rikere utforming	30,8
H2b/G11	Tørr gras-urterik hei, rikere utforming/ Vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-, engstarreng	6,5
K3	Fattig fastmattemyr	1,0
P1b	Langskuddvegetasjon, kalkrik tjønnaks-utforming	0,4
U	Undervanns-, strandeng- og strandsumpvegetasjon	4,4
U9c	Sumpstrand, myr-utforming	1,7
V1/V2c	Ettårig melde-tangvoll/ Flerårig gras/urte-tangvoll, gras-utforming	1,0
X1b/X2b	Strandberg, rik utforming/ Fuglegjødset kystvegetasjon, gras-/urte-utforming	3,4
Sum areal		85,0

5.6 Kolbeinøya (øy # 6)

UTM: 33W 0362920 7299357

Dato: 07.07.11

Kartleggere: THC og SA

Beites: Nei

Hevd: Delvis gjengrodd med einer og krekling

Skjøtselsbehov: Nei

Spesielle forekomster: Nei

Verdi: Lav

Kolbeinøya ligger nord for Gangarøya og øst for Oksøya og består av tre kolleformede øyer som henger sammen ved fjære sjø (vedlegg 1, oversikt 1d). Den største kollen ligger lengst vest og er på ca. 50 dekar. Denne domineres av tørr og fattig lynghei med krekling, einer, smyle og tepperot som dominerende arter. Andre arter som ble registrert er blåbær, tyttebær, geitsvingel, teiebær, gullris, legeveronika, skogstjerne og noen få individer av orkideene brudespore og stortveblad. Lyngheia er gjengrodd med krypende einer. Vegetasjonstypen er en mosaikkform av H1d (tørr lynghei, røsslyng-kekling-lavutforming) og H2b (tørr, gras- og urterik kalkhei). Midt på øya finnes en strandsump (U9) med arter som myrhatt, slåttestarr, blåstarr, bukkeblad og hanekam.

Den midterste og minste øya er bare fem dekar og er sterkt fuglegjødset (X2b). Den østlige øya er på ca 20 dekar og har samme lyngutforming som den vestlige øya, H1d/H2b (tørr lynghei, røsslyng-kekling-lavutforming/tørr, gras- og urterik kalkhei). Symbolet «§» indikerer at lyngheia er gjengrodd med krypende einer.

Tabell 7 oppsummerer arealstørrelse av de ulike registrerte vegetasjonstypene og mosaikkformer som ble registrert på Kolbeinøya.

Tabell 7: Oversikt over registrerte vegetasjonstyper og mosaikkformer (etter Fremstad 1997) og arealfordeling av disse på Kolbeinøya (øy # 6)

Type	Beskrivelse	Areal [daa]
H1d/H2b	Tørr lynghei, røsslyng-kekling-lav utforming/ Tørr gras-urterik hei, rikere utforming	45,1
U9	Sumpstrand	1,3
X2b	Fuglegjødset kystvegetasjon, gras-/urte-utforming	2,1
Sum areal		48,5

5.7 Tjørnholmen (øy # 7)

UTM: 32W 0636861 7298586

Dato: 07.07.11

Kartleggere: THC og SA

Beites: Nei

Hevd: Noe gjengrodd med einer, men ellers god hevd

Skjøtselsbehov: Beiting med sau enkelte år

Spesielle forekomster: Fjellnøkleblom (NT, rødlista)

Verdi: Middels

Tjørnholmen ligger 400-500 meter vest for Gangarøya og er ei lita, svakt kolleformet øy på ca. 50 dekar (vedlegg 1, oversikt 1d). Øya består av gras- og urterik lynghei, fattig utforming (H2a) som domineres av krekling, blokkebær, noe einer, blåbær, smyle og tepperot. Noen kalkindikerende arter som hårstarr, vill-lin, rundskolm, kattefot, brudespore og marinøkkel ble registrert flekkvis representert med vegetasjonstypen G11 (vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-engstarreng). På fuktigere partier mellom de tørre lyngheiene ble det registrert blåstarr, geitsvingel, kornstarr, fjelltistel og mjørdurt. Midt på øya er det en dam med åpent vann, samt et myrparti i tilknytning til vannet (O3/L4). Dammen domineres av bukkeblad. I myra dominerer bukkeblad, slåttestarr og myrhatt. Den rødlistede arten fjellnøkleblom ble registrert på holmen.

Tabell 8 oppsummerer arealstørrelse av de ulike registrerte vegetasjonstypene og mosaikkformer som ble registrert på Tjørnholmen.

Tabell 8: Oversikt over registrerte vegetasjonstyper og mosaikkformer (etter Fremstad 1997) og arealfordeling av disse på Tjørnholmen (øy # 7)

Type	Beskrivelse	Areal [daa]
H2a	Tørr gras-urterik hei, fattig utforming	3,8
H2a/G11	Tørr gras-urterik hei, fattig utforming/ Veksselfuktig, baserik eng, blåstarr-, engstarreng	34,5
O3/L4	Elvesnelle-starrsump/ Høystarrmyr	1,2
Sum areal		39,5

5.8 Grønholmen (øy # 8)

UTM: 32W 0636194 7298883

Dato: 07.07.11

Kartleggere: THC og SA

Beites: Nei

Hevd: Gjengrodd med einer og krekling

Skjøtselsbehov: Nei

Spesielle forekomster: Sitkagranfelt

Verdi: Lav

Grønholmen ligger eksponert til med Kilværfjorden som nabo i vest. Holmen er liten, ca. 15 dekar og er av liten botanisk interesse. Krekling og einer sammen med en del mjødur, tepperot og strandrør. Arter som rosenrot, engsyre, rød jonsokblom, rødsvingel og krushøymole indikerer fuglegjødsling. Et plantefelt på drøye én dekar med sitkagran ligger på østsida av holmen (bilde 9). Spredningsfaren til nærliggende øyer antas å være liten, men plantefeltet er et fremmedelement i landskapsbildet (vedlegg 1, oversikt 1).

Bilde 9: Grønholmen med sitt lille plantefelt av sitkagran.

Tabell 9 oppsummerer arealstørrelse av de ulike registrerte vegetasjonstypene og mosaikkformer som ble registrert på Grønholmen.

Tabell 9: Oversikt over registrerte vegetasjonstyper og mosaikkformer (etter Fremstad 1997) og arealfordeling av disse på Grønholmen (øy # 8)

Type	Beskrivelse	Areal [daa]
H1d/X2b	Tørr lynghei, røsslyng-kekling-lav utforming/ Fuglegjødsløt kystvegetasjon, gras-/urte-utforming	11,5
I7	Plantefelt (sitkagran og buskfuru)	1,5
Sum areal		12,9

5.9 Hestholmen (øy # 9)

UTM: 32W 0635768 7301563

Dato: 07.07.11

Kartleggere: THC og SA

Beites: Nei

Hevd: Delvis gjengrodd med einer og noe mjøddurt og enghumleblom.

Skjøtselsbehov: Nei

Spesielle forekomster: Ormetunge (VU, rødlista), fjellnøkleblom (NT, rødlista)

Verdi: Middels

Hestholmen representerer en eksponert øygruppe nordvest i Kilværet (vedlegg 1, oversikt 1). Her står været og Kilværfjorden rett på når det blåser fra vest. Hestholmen henger sammen med to andre øyer ved fjære sjø. Til sammen utgjør disse ca. 50 dekar landareal. Hestholmen er noe gjengrodd med krekling, blokkebær og einer i lyngpartiene (H2b), og med mjøddurt, enghumleblom og noe geitrams i de fuktige engpartiene (G12c). Stedvis vokser kalkindikatorer som ormetunge, fjellnøkleblom, stortveblad og blåstarr. Helt mot nordøstspissen er det plantet ut noen individer av sitkagran og buskfuru. Arealet tilsvarer drøyt 300 m² og trærne er stort sett døende eller sterkt redusert grunnet saltpåvirkning fra havet.

Øya som ligger øst for Hestholmen og er en del av komplekset består hovedsakelig av en tørr og fattig lynghei på toppen av kollen med arter som krekling, einer, smyle, teiebær og blåbær. I fuktige søkk dominerer mjøddurt flekkvis. Lengre ned mot strandberget blir det gradvis skinnere. Her vokser mange ulike kalkindikatorer (som inngår i G11) som ormetunge, fjellnøkleblom, fjellfrøstjerne, blåstarr, vill-lin, bakkeseøte og fjellbakkestjerne.

Tabell 10 oppsummerer arealstørrelse av de ulike registrerte vegetasjonstypene og mosaikkformer som ble registrert på Hestholmen.

Tabell 10: Oversikt over registrerte vegetasjonstyper og mosaikkformer (etter Fremstad 1997) og arealfordeling av disse på Hestholmen (øy # 9)

Type	Beskrivelse	Areal [daa]
H2a/G11	Tørr gras-urterik hei, fattig utforming/ Vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-, engstarreng	15,1
H2b/G12c	Tørr gras-urterik hei, rikere utforming/ Våt/fuktig, middels næringsrik eng, mjøddurt utforming	17,8
I7	Plantefelt (sitkagran og buskfuru)	0,3
X2b	Fuglegjødslet kystvegetasjon, gras-/urte-utforming	1,3
Sum areal		34,5

5.10 Rognan (øy # 10)

UTM: 32W 0636874 7296387

Dato: 07.07.11

Kartleggere: THC og SA

Beites: Nei

Hevd: Gjengrodd preg på engarealet

Skjøtselsbehov: Beiting, fortrinnsvis sau

Spesielle forekomster: Ormetunge (VU, rødlista), to varianter/morfer av orkideene brudespore og vårmarihand

Verdi: Middels

Rognan er ei flat øy med høyeste punkt 6 m o.h. Mesteparten av Rognan består av løsavleiringer med morene, grus og sand, mens berggrunnen på nordspissen består av kalkspatholdig marmor. Øya dekker et areal på ca. 140 dekar.

Rognan er ei spesiell øy på grunn av steinblokkene som ligger spredt på øya. Spesielt østsiden av øya er dekket av mange og til dels store steinblokker. Rognan var fra 1872 husmannsplass under Nautøya og hadde på det meste tre bruk (Nordhaugen, Sørhaugen og Inderhaugen). Øya ble fraflyttet i 1947 (Næss & Johansen 2008). En kan i dag fortsatt se spor av tidligere bosetning, både i form av hustufter, steingjerder, steinhauger (fra steinrydding), en steinkanal nord på øya samt en haug med O-skjell fra agnproduksjon. Rognan ble ikke beitet i 2011, og er noe preget av gjengroing av urter og gras.

Hoveddelen av vegetasjonen på øya er karakterisert som en mosaikk mellom G13 (frisk, næringsrik «natureng») og G10 (hestehavreeng) (vedlegg 1, oversikt 2). Enga er dominert av hestehavre i kombinasjon med mjødur, kvitbladtistel, gulflatbelg, vendelrot, dunhavre, enghumbleblom og marikåper. Rødsvingel, gjerdevikke, fuglevikke, sølvbunke, gulaks, blåstarr ble også registrert. Vegetasjonen er relativt høyvokst, og vokser innimellom steinblokkene.

Bilde 10: Engvegetasjon mellom de store steinene i løsavsetningsøya Rognan.

I kanten mot øst finnes en flekk med rik vegetasjon, markert som G11 (vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-engstarr-eng) på vegetasjonskartet. Vegetasjonen består her av mye vårmarihand, samt andre kalkkrevende arter som brudespore, vill-lin, taglstarr og blåstarr. En spesiell registrering var forekomst av to fargevarianter av vårmarihand. I tillegg til den vanlige dyprøde/lilla varianten fantes en mer blekrosa variant (bilde 11). Et par individer av hvit brudespore (har vanligvis rosa/lyserød farge) ble også registrert. Den rike kalkvegetasjonen på strandberget strekker seg videre langs nord-, vestsiden og helt til sørdelen av Rognan. Vegetasjonen er en mosaikk mellom G11 og X1b (strandberg, rikere utforming) På registreringstidspunktet i 2011 var store deler av strandberget mot sjøen i sør dekket av rundskolm (bilde 12). Orkideen brudespore var også tallrik. Ormetunge ble registrert nord på Rognan, litt nord for flekken med G11-vegetasjon. På nordspissen av Rognan finnes noe fuglegjødset kystvegetasjon, gras/urt-utforming (X2b). Det ble sett mange bloddråpesvermere (sommerfuglart) under befaringen på øya.

Bilde 11: En blekrosa variant av vårmarihand ble registrert og var tallrik på nordsiden av Rognan.

Sentralt på øya ligger et parti med fuktig myr/strandeng. Vegetasjonen domineres her av stolpestarr, smårørkvein, taglstarr, myrhatt, bekkeblom, gulflatbelg og myrmaure. Vegetasjonen er en mosaikk mellom L4 (høystarrmyr) og U9 (sumpstrand). I tilknytning til fuktpartiet sentralt på øya er det et par felt dominert av strandrør. Disse feltene er tegn på tidligere plassering av åkre på Rognan. Åkrene er markert som G14 (frisk, næringsrik "gammeleng") på vegetasjonskartet.

Rognan er ei spesiell øy som skiller seg fra de fleste andre øyene i verdensarvområdet på grunn av de mange store og små steinblokkene. Vegetasjonen er stedvis artsrik, der en del spesielle arter er tallrike. Engarealet på øya har imidlertid et gjengrodd preg. Rognan vurderes som middels verdifull, men bør beites (helst av sau) for å holdes i hevd og unngå videre gjengroing.

Bilde 12: Ekstreme forekomster av rundskolm på kalkberg/kalkeng sør på Rognan.

Tabell 11 oppsummerer arealstørrelse av de ulike registrerte vegetasjonstypene og mosaikkformer som ble registrert på Rognan.

Tabell 11: Oversikt over registrerte vegetasjonstyper og mosaikkformer (etter Fremstad 1997) og arealfordeling av disse på Rognan (øy # 10)

Type	Beskrivelse	Areal [daa]
G10	Hestehavreeng	0,7
G11	Vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-, engstarreng	1,1
G11/X1b	Vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-, engstarreng/ Strandberg, rik utforming	24,9
G13/G10	Frisk, næringsrik «natureng», skogstorkenebbeng, ballblomeng/ Hestehavreeng	45,4
G13/G11	Frisk, næringsrik «natureng», skogstorkenebbeng, ballblomeng/ Vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-, engstarreng	39,1
G14	Frisk, næringsrik «gammeleng»	1,6
L4/U9	Høystarrmyr/ Sumpstrand	17,8
X2b	Fuglegjødslet kystvegetasjon, gras-/urte-utforming	10,2
Sum areal		140,8

5.11 Rognøya (øy # 11)

UTM: 32W 0636973 7296864

Dato: 07.07.11

Kartleggere: THC og SA

Beites: Nei

Hevd: Noe gjengrodd med einer

Skjøtselsbehov: Beiting med sau enkelte år

Spesielle forekomster: Ormetunge (VU, rødlista)

Verdi: Lav til middels

Rognøya er ei relativt flat øy beliggende nord/nordøst for Rognan. Berggrunnen på Rognøya består av marmor, vesentlig kalkspatholdig. Øya dekker et areal på omtrent 50 dekar.

Øya er hovedsakelig dekket av gras- og urterik lynghei, fattig utforming (H2a) (vedlegg 1, oversikt 2). Vegetasjonen på toppflaten består av lynghei med krekling, blokkebær, einer, tepperot, gulaks, smyle og teiebær. En del mjøddurt vokser innimellom, spesielt mot sørdelen av øya. Sør på topplataet er det en flekk med hestehavre. Mot kantene, der berget stikker frem, er det innslag av mer kalkkrevende vegetasjon. Her vokser arter som blåstarr, hårstarr, fjellfrøstjerne, brudespore, vill-lin og ormetunge (VU på rødlista). Denne kantsonen med delvis artsrik vegetasjon er beskrevet som en mosaikk av X1b (strandberg, rikere utforming) og G11 (vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-engstarr-eng) på vegetasjonskartet.

Mot nordre deløy er det ei strandeng av typen U5c (øvre salteng, rødsvingel-fjærekoll-tiriltunge-utforming) dominert av rødsvingel i kombinasjon med blant annet smårørkvein, krypkvein, saltsiv og fjærekoll. I tilknytning til strandenga, samt på sørdelen av øya finnes noe fuglegjødset kystvegetasjon, gras/urt-utforming (X2b).

Tabell 12 oppsummerer arealstørrelse av de ulike registrerte vegetasjonstypene og mosaikkformer som ble registrert på Rognøya.

Tabell 12: Oversikt over registrerte vegetasjonstyper og mosaikkformer (etter Fremstad 1997) og arealfordeling av disse på Rognøya (øy # 11)

Type	Beskrivelse	Areal [daa]
G11/X1b	Veksselfuktig, baserik eng, blåstarr-, engstarreng/ Strandberg, rik utforming	5,5
H2a	Tørr gras-urterik hei, fattig utforming	16,3
U5c	Øvre salteng, rødsvingel-fjærekoll-tiriltunge-utforming	2,4
X1b	Strandberg, rik utforming	1,1
X1b/G11	Strandberg, rik utforming/ Veksselfuktig, baserik eng, blåstarr-, engstarreng	13,9
X2b	Fuglegjødset kystvegetasjon, gras-/urte-utforming	8,2
Sum areal		47,4

5.12 Grønholmen (øy # 12)

UTM: 33W 0364323 7301361
Dato: 08.07.11
Kartleggere: THC og SA
Beites: Nei
Hevd: Ikke vurdert
Skjøtselsbehov: Nei
Spesielle forekomster: Nei
Verdi: Lav

Grønholmen er ei lita kolleøy på ca. 20 dekar med høyeste punkt 10 m o.h. Vegetasjonen er karakterisert som en mosaikk mellom H1d (tørr lynghei, røsslyng-krekling-lav-utforming) og G11 (vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-engstarr-eng) (vedlegg 1, oversikt 3). Dominerende arter er krekling, einer, smyle, tepperot og tyttebær. Noe heigråmose vokser på tuene mot toppen av øya. Mot sjøen går lyngheia over i rikt strandberg med blant annet bakkesøte og blåstarr. Midt på øya ligger en stor dam med åpent vann. Vegetasjonstypen i dammen er satt til langskuddvegetasjon, tusenblad-tjønnaks-utforming (P1a).

Tabell 13 oppsummerer arealstørrelse av de ulike registrerte vegetasjonstypene og mosaikkformer som ble registrert på Grønholmen.

Tabell 13: Oversikt over registrerte vegetasjonstyper og mosaikkformer (etter Fremstad 1997) og arealfordeling av disse på Grønholmen (øy # 12)

Type	Beskrivelse	Areal [daa]
H1d/G11	Tørr lynghei, røsslyng-krekling-lav utforming/ Veksselfuktig, baserik eng, blåstarr-, engstarreng	21,0
P1a	Langskuddvegetasjon, tusenblad-tjønnaks-utforming	0,6
Sum areal		21,6

5.13 Lille Emårsøy og Litj-holmen (øy # 13)

UTM: 33W 0364211 7297654

Dato: 23.07.11

Kartleggere: THC

Beites: Nei

Hevd: Gjengrodde engarealter med unntak av G11. Spredte furu- og granforekomster utgjør en spredningstrussel

Skjøtselsbehov: Beiting med sau og evt. slått

Spesielle forekomster: Ekstremrike utforminger av G11 og X1b. Store forekomster av bittersøte, bakkesøte, noe bleiksøte, ormetunge (VU, rødlista), fjellnøkleblom (NT, rødlista) og vårmarihånd

Verdi: Høy (G11 og X1b), lav (G10, G12c, G14 og L4)

Lille Emårsøy og Litj-holmen henger sammen via en smal sandstrand. Lille Emårsøy er på snaue 40 dekar, mens Litj-holmen er på rundt åtte dekar. Hele øykomplekset med Store Emårsøy (kartlagt i 2010, Aune & Carlsen 2011), Lille Emårsøy, Litj-holmen, Magnetholmen, Stakkøya og Ystøya ligger i et geologisk belte med kalkspatholdig marmor. Dette indikerer at vegetasjonen burde være rik på kalkkrevende arter.

Lille Emårsøy bærer preg av å ha vært både oppdyrka, gjødslet og isådd. Hovedvegetasjonstypen på øya er en mosaikk av G10 (hestehavreeng) og G12c (våt/fuktig middels næringsrik eng, mjødurtutforming). Hestehavre, enghumleblom og hundegras dominerer i enga med innslag av dunhavre, fuglevikke, småengkall (bilde 13). Bunnsjiktet består av et tykt mosedekke. På øya står det også en del plantet buskfuru spredt (markert med «#» på vegetasjonskartet, vedlegg 1, oversikt 4). Det ble i følge grunneier plantet flere tusen individer av furu i sin tid (40-50 år siden) på Lille Emårsøya. Sau som beitet her på den tida spiste opp det meste av de nyplantede furuene. På den sørlige delen av øya finnes et relativt tørt myrparti bestående av slåttestarr (dominerende), smårørkvein, enghumleblom, bekkeblom, myrhatt, jåblom, kvitkløver og hanekam. Like nord for dette myrpartiet ligger et kvadratisk strandrørfelt (G14*). Dette har høyst sannsynligvis vært en åkerlapp fra den tida det bodde folk fast her.

Bilde 13: Den frodige hestehavreenga (G10) har et sterkt innslag av G12c-arten enghumleblom.

Kalkberget som går som et 10-20 meter bredt belte rundt hele øya er ekstremrik. Enkelte arter har noe av de tetteste bestandene vi har registrert i verdensarven. Spesielt gjelder det den rødlistede ormetunge, som flekkvis vokser tett i tett i tykke bestander (bilde 14). Også andre arter som vårmarihånd, brudespore og fjellfrøstjerne vokser i tette bestander i dette kalkbergbeltet. Ellers vokser det blåstarr, øyentrøst (sp.), småengkall, enghumleblom, stortveblad, strandnellik, vendelrot, hanekam, bakkesøte, bleiksøte og bittersøte her. Det er sjelden å registrere både bakkesøte, bleiksøte og bittersøte på samme sted. Bleiksøte er dessuten relativt sjelden i verdensarvområdet. Beltet har mange arter som inngår i G11 (vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-engstarreng) og/eller i X1b (strandberg, rik utforming), og er derfor beskrevet som en mosaikk av disse to vegetasjonstypene.

Bilde 14: Tett bestand av ormetunge på sørsiden av Lille Emårsøy.

Litj-holmen er nokså lik Lille-Emårsøy i vegetasjonssammensetning. Selv om det framgår på vegetasjonskartet (vedlegg 1, oversikt 4) at kalkbergbeltet består av vegetasjonstypene G11 og X1b så er Litj-holmen mindre artsrik og mangler store konsentrasjoner av spesielle arter som ormetunge, vårmarihånd, brudespore og fjellfrøstjerne, selv om disse artene finnes her også. Engvegetasjonen (G10/G12c) er også mindre gjengrodd med hestehavre, enghumleblom og hundegras og virker generelt mindre preget av tidligere kultivering.

Tabell 14 oppsummerer arealstørrelse av de ulike registrerte vegetasjonstypene og mosaikkformer som ble registrert på Lille Emårsøy og Litj-holmen.

Tabell 14: Oversikt over registrerte vegetasjonstyper og mosaikkformer (etter Fremstad 1997) og arealfordeling av disse på Lille Emårsøya og Litj-holmen (øy # 13).

Type	Beskrivelse	Areal [daa]
G10/G12c	Hestehavreeng/ Våt/fuktig, middels næringsrik eng, mjødurtt utforming	24,6
G11/X1b	Veksselfuktig, baserik eng, blåstarr-, engstarreng/ Strandberg, rik utforming	16,1
G14	Frisk, næringsrik «gammeleng»	0,5
L4	Høystarrmyr	1,5
X2b	Fuglegjødslet kystvegetasjon, gras-/urte-utforming	1,2
Sum areal		43,9

5.14 Magnetholmen (øy # 14)

UTM: 33W 0364221 7298003

Dato: 23.07.11

Kartleggere: THC

Beites: Nei

Hevd: Slåtte-/beitemark i svært god hevd (G11)

Skjøtselsbehov: Primært slått evt. forsiktig sauebeite. Ikke akutt behov for skjøtsel pr i dag

Spesielle forekomster: G11 i svært god hevd med ulike kalkarter som vegamaure (VU, rødlista), ormetunge (VU, rødlista), bittersøte, taglstarr (i fuktigere partier)

Verdi: Høy (A eller B-lokalitet i Naturbase)

Magnetholmen er blant de flotteste og mest verdifulle øyene i verdensarvområdet når det gjelder engvegetasjon. Den flate og 60 dekar store øya som ligger 100 meter nord for Lille Emårsøy er artsrik, lite gjengrodd og består hovedsakelig av vegetasjonstypen G11 (vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-engstarreng) (vedlegg 1, oversikt 4). Kalkenga har en bemerkelsesverdig stor konsentrasjon av ormetunge spredt over hele øya. Andre karakterarter for G11 som er vanlig på Magnetholmen er blåstarr, bittersøte, marinøkkel, vill-lin, fjelltistel, dunhavre, hestehavre, hårstarr, loppestarr og brudespore. Vegamaure og slåtteindikatoren prestekrage ble også registrert i denne enga. Feltsjiktet er relativt åpent og bunnsjiktet er godt utviklet med ulike typer moser som er knyttet til gammel, ekstensivt skjøttet slåttemark. I fuktigere parti vokser det en del tuer med taglstarr.

Bilde 15: Deler av den verdifulle G11-enga på Magnetholmen. Enga har rikelige forekomster med ormetunge, stortveblad, fjelltistel, blåstarr, hårstarr og registrering av vegamaure. I tillegg er den lite gjengrodd.

På vestsiden av Magnetholmen vokser det en god del krekling og blokkebær og G11 blander seg med lyngtypen H2b (tørr, gras-urterik lynghei, rik utforming). Langs kantene mot sjøen stikker kalkberget fram og artene som vokser her representerer rikt strandberg (X1b) sammen med G11-artene. Sør for lyngheipartiet finnes en liten flekk med strandrør (markert som G14*), som indikerer

avgrensinga til en gammel åker. Videre østover, ved et falleferdig hus, kommer man til en fukteng som har flekkvise renbestander av både mjørdurt, strandrør og hestehavre. Slåttestarr, enghumleblom, smårørkvein, myrhatt, fuglevikke, engsoleie og bekkeblom er også vanlige arter i denne enga benevnt som G12c (våt/fuktig middels næringsrik eng, mjørdurtutforming). I motsetning til resten av øya er denne fuktenga i en gjengroingsfase. Videre nordøst er det en tangvoll som er av middels interesse. Domineres av tangmelde og strandmelde i ettårssonen, og går over i et belte med hestehavre, hundekjeks, strandkvann og rød jonsokblom. Videre øst over den verdifulle kalkenga (G11) finnes en øvre strandeng av rødsvingeltypen (U5c). Andre innslag her er fjøresaulauk, hanekam, saltsiv og strengstarr.

Engarealene på Magnetholmen er lite gjengrodde, har en stor artsdiversitet for kalkkrevende arter og har høye tettheter av sjeldne og sårbare arter som for eksempel ormetunge at øya som helhet bør registreres i Naturbase. Dette er en sjelden verdifull eng i Vegaøyen verdensarvområdet. Magnetholmen ble sammen med Stakkøya fraflyttet i 1966 (Næss og Johansen 2008).

Tabell 15 oppsummerer arealstørrelse av de ulike registrerte vegetasjonstypene og mosaikkformer som ble registrert på Magnetholmen.

Tabell 15: Oversikt over registrerte vegetasjonstyper og mosaikkformer (etter Fremstad 1997) og arealfordeling av disse på Magnetholmen (øy # 14)

Type	Beskrivelse	Areal [daa]
G11	Vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-, engstarreng	32,3
G11/H2b	Vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-, engstarreng/ Tørr gras-urterik hei, rikere utforming	2,3
G11/X1b	Vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-, engstarreng/ Strandberg, rik utforming	12,8
G12c	Våt/fuktig, middels næringsrik eng, mjørdurt utforming	2,9
G14	Frisk, næringsrik «gammeleng»	0,5
U5c	Øvre salteng, rødsvingel-fjærekoll-tiriltunge-utforming	1,3
V1/G10	Ettårig melde-tangvoll/ Hestehavreeng	0,9
Sum areal		53,1

5.15 Stakkøya ved Store Emårsøy (øy # 15)

UTM: 33W 0363883 7298077

Dato: 23.07.11

Kartleggere: THC

Beites: Nei

Hevd: Delvis gjengrodd med gras og urter

Skjøtselsbehov: Beiting med sau evt. slått

Spesielle forekomster: Ekstremrik G11. Tett forekomst av ormetunge (VU, rødlista)

Verdi: Høy (G11-partiene), lav (gjengrodde enger)

Stakkøya henger sammen med en litt mindre øy i nordøst. Disse blir beskrevet sammen under dette kapitlet. Stakkøya er ca. 35 dekar og naboøya er på 25 dekar. Begge er relativt flate i form, men er helt forskjellige med tanke på vegetasjonsutforminger (vedlegg 1, oversikt 4).

Stakkøya er nokså frodig og delvis gjengrodd. Generelt sett har øya et tettere og frodigere feltsjikt og et dårligere utviklet eller manglende bunnsjikt i forhold til Magnetholmen. I et søkk midt på øya er det en gjengrodd fukteng som domineres av hestehavre, mjørdurt, hundekjeks, enghumbleblom, samt sporadiske strandrørparti. Vegetasjonstypen er betegnet som en mosaikk av G12c (våt/fuktig middels næringsrik eng, mjørdurtutforming) og G10 (hestehavreeng). På de tørrere og litt høyereliggende områdene dominerer hestehavre (G10) sammen med hundekjeks, mjørdurt, vendelrot, fjelltistel, gulflatbelg og fuglevikke. Andre vanlige arter er marigras, gulaks, enghumbleblom, hundegras, stortveblad, smyle og gullris. Noen G11-arter finnes også her. Strandbergsonen er som de andre øyene i nærheten en blanding av arter beskrevet i rikt strandberg (X1b) og for kalkeng (G11). En fin og ekstremrik kalkeng (G11) finnes i forlengelsen av strandbergsonen vest på Stakkøya. Her ligger en av de tetteste ormetungebestandene registrert av Bioforsk så langt i verdensarvområdet (bilde 16). Andre karakterarter er dvergjamne, teiebær, brudespore, kattedot, vill-lin, hårstarr, blåstarr, bittersøte, rødkløver, rundskolm, litt einer m.m. En fin engfleck med store verdier som bør vurderes inn i Naturbase.

Bilde 16: Ekstrem tett bestand av ormetunge på Stakkøya.

En flat liten holme ligger mellom Stakkøya og nabøya i nordvest. Her finnes arter som karakteriserer både engtypen G11 (vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-engstarreng), lyngheitypen H2b (tørr gras-urterik lynghei, rik utforming) og X1b (strandberg, rik utforming). Også her, som på Stakkøya, ble det registrert en liten flekk med ekstreme mengder ormetunge, samt en del marinøkkel.

Øya som henger sammen med Stakkøya i nordøst er mye mindre gjengrodd og har et åpent feltsjikt og et godt utviklet mosedekke (bunnsjikt). Den har også et betydelig innslag av lyngarter og domineres av krekling. H2b (tørr, gras-urterik lynghei, rik utforming) er hovedtypen på toppen av øya med karakterarter som slirestarr, gullris, gjeldkarve og marinøkkel. Taglstarr finnes i fuktigere parti. Midt på øya finnes en liten åkerflekk som nå er gjengrodd med strandrør (G14*). G11-artene som ormetunge, blåstarr, hårstarr, søtearter m.m. forekommer på hele øya, men ikke i samme omfang som på eksempelvis den ekstremrike Magnetholmen.

Tabell 16 oppsummerer arealstørrelse av de ulike registrerte vegetasjonstypene og mosaikkformer som ble registrert på Stakkøya.

Tabell 16: Oversikt over registrerte vegetasjonstyper og mosaikkformer (etter Fremstad 1997) og arealfordeling av disse på Stakkøya (øy # 15)

Type	Beskrivelse	Areal [daa]
G10/G11	Hestehavreeng/ Veksselfuktig, baserik eng, blåstarr-, engstarreng	15,2
G11	Veksselfuktig, baserik eng, blåstarr-, engstarreng	6,0
G11/H2b/X1b	Veksselfuktig, baserik eng, blåstarr-, engstarreng/ Tørr gras-urterik hei, rikere utforming/ Strandberg, rik utforming	4,0
G11/X1b	Veksselfuktig, baserik eng, blåstarr-, engstarreng/ Strandberg, rik utforming	6,8
G12c/G10	Våt/fuktig, middels næringsrik eng, mjøddurt utforming/ Hestehavreeng	3,8
G14	Frisk, næringsrik «gammeleng»	0,3
H2b/G11	Tørr gras-urterik hei, rikere utforming/ Veksselfuktig, baserik eng, blåstarr-, engstarreng	13,0
X1b/G11	Strandberg, rik utforming/ Veksselfuktig, baserik eng, blåstarr-, engstarreng	7,7
Sum areal		57,0

5.16 Ystøya (øy # 16)

UTM: 33W 0363565 7297908

Dato: 23.07.11

Kartleggere: THC

Beites: Nei

Hevd: Noe gjengrodd med einer og krekling

Skjøtselsbehov: Nei

Spesielle forekomster: Ormetunge (VU, rødlista)

Verdi: Middels

Ystøya ligger drøye 100 meter vest for Stakkøya og er rundt 20 dekar stor. Øya er nokså homogen og har hovedsakelig et kystlyngheipreg (H2b) med krekling som dominerende art. Ellers er det en blanding av arter som man finner i G11 (vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-engstarreng) og X1b (strandberg, rik utforming) (vedlegg 1, oversikt 4). Øya vurderes å ha middels verdi utfra vegetasjonstypesammensetning og en art som ormetunge vokser her.

Tabell 17 oppsummerer arealstørrelse av de ulike registrerte vegetasjonstypene og mosaikkformer som ble registrert på Ystøya.

Tabell 17: Oversikt over registrerte vegetasjonstyper og mosaikkformer (etter Fremstad 1997) og arealfordeling av disse på Ystøya (øy # 16)

Type	Beskrivelse	Areal [daa]
H2b/G11/X1b	Tørr gras-urterik hei, rikere utforming/ Veksselfuktig, baserik eng, blåstarr-, engstarreng/ Strandberg, rik utforming	16,4
Sum areal		16,4

5.17 Nautøya (øy # 17)

UTM: 33W 0364803 7297612

Dato: 23.07.11

Kartleggere: THC

Beites: Sau. Gammel norsk rase, ca. 30 individer

Hevd: Delvis gjengrodd. Einer i lynghei og mjøddurt i fukteng

Skjøtselsbehov: Fortsette sauebeiting men med høyere beitetrykk på sommerhalvåret

Spesielle forekomster: Kransalgedam (P5) i sør, ormetunge (VU, rødlista)

Verdi: Lav

Nautøya er en relativt stor øy på ca. 190 dekar og strekker seg på det høyeste 16 meter over havet. Berggrunnen er den samme som for Emårsøyene, kalkspatmarmor, men ut fra vegetasjonen å bedømme virker ikke berggrunnen å være spesielt kalkrik. Øya er variert med tørre koller og store fuktengpartier. Nautøygården var leilendingsbruk under Tjøtta-godset (fram til starten av 1900-tallet). Under denne gården igjen lå husmannsplassene Store- og Lille Emårsøy og Sevaldøya. Senere ble det husmannsplasser også på Rognan og Stakkøya. Nautøygården var relativt stor. Jordbrukstellinga i 1885 registrerte 11 kyr, 22 sauer, to griser og utsæd på 4 tønner korn og 15 tønner potet. Nautøya ble fraflyttet i 1966 (Næss og Johansen 2008).

Nautøya er todelt med tanke på hovedvegetasjonstyper (vedlegg 1, oversikt 5). I nord og i sør dominerer lyngtypen H2a, som er den fattige typen av H2b (tørr, gras-urterik lynghei). Krekling dominerer i lyngheia og einer opptre som gjengroingsart i enkelte partier. Andre vanlige arter i lyngheia er blokkebær, blåbær, tyttebær, blåkoll, blåknapp, engfrytle, geitsvingel og gulaks. Midt på øya er det engtyper som dominerer. I lavereliggende partier er det mer fukt og her dominerer mjøddurt sammen med stolpestarr, slåttestarr, sølvbunke, enghumleblom og noe bekkeblom. Den store, sentrale fuktenga er benevnt som G12c (våt/fuktig middels næringsrik eng, mjøddurt-utforming). Det ligger også et lite område med en renbestand av strandrør (G14*), som indikerer avgrensninga på en gammel åkerlapp. I sørvest går fuktenga gradvis over i en høystarrmyr (L4) med dominans av stolpestarr og slåttestarr, sammen med noe bukkeblad og enghumleblom. Myra inneholder også mye smårørkvein som gjør at vegetasjonstypen også kan tolkes som en myrutfoming av sumpstrand (U9c).

Bilde 17: Frodig engparti ved rester av hus. Dominerende arter er mjøddurt, sølvbunke, slåttestarr m.m. Prakhjelmbestander finnes ofte ved tidligere bosetninger (blå staude til høyre for grunnmur).

Når man kommer litt ovenfor de fuktigste partiene får engtypen en tørrere karakter med arter som gulaks, dunhavre, rødsvingel, engkvein, gulflatbelg, ryllik, engsyre og marigras. Disse artene inngår i engtypen G4a (frisk fattigeng, engkvein-rødsvingel-gulakseng). G4a-området i vest har også innslag av noen kalkarter som ormetunge, fjelltistel, kornstarr og blåstarr (G11-arter), samt en del mjødurt i fuktigere søkk (G12c).

Nautøya er, tross kalkrik berggrunn, av liten botanisk interesse. Einer er gjengroingsart i de tørre lyngheipartiene og mjødurt dominerer i de fuktige engpartiene. Det eneste som ble registrert av interesse var noen individer med ormetunge, samt at det ble registrert en liten kalkrik tjønn der bunnen var dekket med kransalger (*Chara* sp.) og noe tusenblad (muligens akstusenblad). Denne tjønna ligger helt sør på øya og har blitt benevnt med P5 (vannvegetasjon, kransalge-sjøbunn). (bilde 18) Øya ble i 2011 beitet av ca. 30 individer (stort og smått) av sauerasen gammel norsk sau («villsau»). Antallet kan med fordel økes betydelig, i alle fall i en restaureringsfase.

Bilde 18: Liten dam med kransalger i den sørlige delen på Nautøya (P5).

Tabell 18 oppsummerer arealstørrelse av de ulike registrerte vegetasjonstypene og mosaikkformer som ble registrert på Nautøya.

Tabell 18: Oversikt over registrerte vegetasjonstyper og mosaikkformer (etter Fremstad 1997) og arealfordeling av disse på Nautøya (øy # 17)

Type	Beskrivelse	Areal [daa]
G4a	Frisk fattigeng, engkvein-rødsvingel-gulakseng, vanlig utforming	15,8
G4a/G11/G12	Frisk fattigeng, engkvein-rødsvingel-gulakseng, vanlig utforming/ Vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-, engstarreng/ Våt/fuktig, middels næringsrik eng	38,6
G12c	Våt/fuktig, middels næringsrik eng, mjødurt utforming	31,3
G14	Frisk, næringsrik «gammeleng»	0,7
H1e/G4a	Tørr lynghei, røsslyng-heigråmose-lavutforming/ Frisk fattigeng, engkvein-rødsvingel-gulakseng, vanlig utforming	9,1
H2a	Tørr gras-urterik hei, fattig utforming	56,7
H2a/G4a	Tørr gras-urterik hei, fattig utforming/ Frisk fattigeng, engkvein- rødsvingel-gulakseng, vanlig utforming	21,5
L4a	Høystarmyr, flaskestarr-trådstarr-utforming	1,8
L4a/G12c	Høystarmyr, flaskestarr-trådstarr-utforming/ Våt/fuktig, middels næringsrik eng, mjødurt utforming	5,4
P5	Kransalge-sjøbunn	0,3
X2b	Fuglegjødslet kystvegetasjon, gras-/urte-utforming	1,1
Sum areal		182,3

5.18 Risøya (øy # 18)

UTM: 33W 0365480 7297379

Dato: 18.08.11

Kartleggere: THC og SA

Beites: Nei

Hevd: Økende gjengroing med ris og kratt (lauvtrær)

Skjøtselsbehov: Beiting med utegangersau. Bra med vinterfôr (røsslyng)

Spesielle forekomster: Nei

Verdi: Lav

Risøya er en lynchøi som hovedsakelig har en fuktig utforming, men i mosaikk med tørr lynchøi. Som navnet antyder vokser det mye ris på øya i form av bjørkeris. Ulike vierarter og rogn er også fremtredende på øya og gir Risøya en spesiell karakter i forhold til majoriteten av Vegaøyen som er snau og fri for busker og trær. På vegetasjonskartet (vedlegg 1, oversikt 5) har lauvoppslaget fått symbolet «@». Risøya er ei kolleforma øy på ca. 95 dekar. I geologisk kart står den oppført som en moreneøy, slik som for eksempel Rognan. Dette virker merkelig og stemmer dårlig med det vi registrerte i felt. Der berggrunnen var eksponert var dette en hard type som virket sur, altså uten kalk. Det var lite løsavleiringer å se.

Både de fuktige (H3a) og de tørre (H1c) lynchøipartiene domineres av røsslyng og krekling. Øvrige arter er blokkebær (fukt), skrubbær (fukt), slåttestarr (tørr) og torvmyrull (tørr). Som nevnt har øya et høyt innslag av kratt, busker og trær av bjørk, vierarter og rogn. Tre myr-/vannvegetasjonspartier er avgrenset på kartet (vedlegg 1, oversikt 5). Den østligste og største myra er en høystarmyr (L4) dominert av slåttestarr med et høyt innslag av bukkeblad, siv (cf.), fjellfrøstjerne og noe røsslyng. Et lite, åpent vann litt sør for den store myra inneholder noe bukkeblad og myrhatt (O3). Videre nord er det et myrparti bestående av høystarmyr (L4) og skog-/krattbevokst fattigmyr (K1). Arter her er slåttestarr, myrhatt, krekling, blokkebær, røsslyng, hanekam og en del vierarter. I noen vannhull vokser hesterumpe og småpiggnopp.

Bilde 19: Risøya består hovedsakelig av en fuktig røsslyngtype som er under gjengroing av lauvoppslag av bjørk, vierarter og rogn.

Risøya har et stort potensiale som vinterbeite grunnet den rike forekomsten av røsslyng. Det er også rikelig med vann og skjulesteder under trær på øya. Virker som at øya har vært beita for ikke så lenge siden, men ingen beitedyr ble sett under befaringen i 2011.

Tabell 19 oppsummerer arealstørrelse av de ulike registrerte vegetasjonstypene og mosaikkformer som ble registrert på Risøya.

Tabell 19: Oversikt over registrerte vegetasjonstyper og mosaikkformer (etter Fremstad 1997) og arealfordeling av disse på Risøya (øy # 18)

Type	Beskrivelse	Areal [daa]
H3a/H1c	Fuktig lynghei, røsslyng-blokkebær utforming/ Tørr lynghei, røsslyng-slåttestarr-torvull utforming	83,3
L4	Høystarrmyr	3,2
L4/K1	Høystarrmyr/ Skog-/krattbevokst fattigmyr	1,4
O3	Elvesnelle-starrsump	1,0
Sum areal		88,9

5.19 Oksøya (øy # 19)

UTM: 33W 0365491 7298580

Dato: 18.08.11

Kartleggere: THC og SA

Beites: Nei

Hevd: Noe gjengrodd med gras og urter i de mest frodige partiene

Skjøtselsbehov: Beiting

Spesielle forekomster: Ormetunge (VU, rødlista)

Verdi: Middels til lav

Oksøya består av to lave rygger skilt av et fuktdrag som går fra nord til sør. I sør henger en liten deløy så vidt sammen med resten av øya. Det høyeste punktet på Oksøya er 8 m o.h. Øya dekker et areal på ca. 60 dekar. Berggrunnen består av mørk fyllitt og glimmerskifer.

De lave ryggene er dominert av lynghei karakterisert som en blanding av H2a (tørr gras- og urterik lynghei, fattig type) og H1e (tørr lynghei, røsslyng-heigråmose-lav-utforming) (vedlegg 1, oversikt 6). Røsslyngen vokser i tette tuer i den ellers kreklingdominerte lyngheia (bilde 20).

Bilde 20: Kreklingdominert lynghei med røsslyngtuer. Den gule enga i bakkant består hovedsakelig av hestehavre.

Sentralt på øya finnes et lavereliggende parti som er karakterisert som en mosaikk mellom havstrand og eng. Vegetasjonen består av en gradvis overgang fra tangvollvegetasjon (V - ustabil drift- og sandstrandvegetasjon), via hestehavreeng (G10) med elvesnelle-starr-sumper (O3g) til eng i form av G11 (vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-engstarr-eng). I den rike blåstarr-engstarrenga ble det registrert en del av den kalkkrevende bregnen ormetunge (VU på rødlista). Ormetunga hadde en noe utypisk vokseplass inimellom relativt høyvokst vegetasjon med blant annet marikåper og enghumbleblom.

På den vestlige ryggen finnes et par dammer med elvesnelle-starr-sump (O3). Planter som vokser i dammene er blant annet hesterumpe, myrhatt, ryllsiv og grøftesoleie. Lengre sør på ryggen finnes et parti dominert av hestehavre i kombinasjon med blant annet enghumleblom, bekkeblom, gulflatbelg og gåsemure. På vegetasjonskartet er denne flekken avmerket som en mosaikk mellom G14 (frisk, næringsrik «gammeleng») og G10 (hestehavreeng).

Tabell 20 oppsummerer arealstørrelse av de ulike registrerte vegetasjonstypene og mosaikkformer som ble registrert på Oksøya.

Tabell 20: Oversikt over registrerte vegetasjonstyper og mosaikkformer (etter Fremstad 1997) og arealfordeling av disse på Oksøya (øy # 19)

Type	Beskrivelse	Areal [daa]
G14/G10	Frisk, næringsrik «gammeleng»/ Hestehavreeng	1,4
H2a/H1e	Tørr gras-urterik hei, fattig utforming/ Tørr lynghei, røsslyng- heigråmose-lavutforming	48,4
O3	Elvesnelle-starrsump	0,8
O3g/G10/G11/V	Elvesnelle-starrsump/ Hestehavreeng/ Vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-, engstarreng/ Ustabil drift- og sandstrandvegetasjon	6,7
Sum areal		57,2

5.20 Sengsdragan (øy # 20)

UTM: 33W 365449 7299100

Dato: 19.08.11

Kartleggere: THC og SA

Beites: Ja

Hevd: Noe gjengrodd med einer. Tykt mosedekke

Skjøtselsbehov: Beiting med sau

Spesielle forekomster: Nei

Verdi: Lav

Sengsdragan består av tre deløyer som er mulig å gå mellom ved fjære sjø. Arealet øyene dekker er ca. 40 dekar, og berggrunnen består av mørk fyllitt og glimmerskifer. Øyene domineres av lynghei i ulike varianter, men med innslag av noe hestehavre på den nordvestlige øya. Øyene ble i 2011 beitet av gammel norsk sau.

Den nordøstlige deløya domineres av krekling og røsslyng i veksling med duskull, slåttestarr, blokkebær, blåbær, tyttebær og einer. Mot toppen av øya er det en del heigråmose (bilde 21). Molte vokser i fuktigere partier. Vegetasjonen er en karakterisert som en veksling mellom tørr lynghei, røsslyng-slåttestarr-torvull-utforming (H1c) og fuktig lynghei, røsslyng-blokkebær-utforming (H3a) (vedlegg 1, oversikt 6). På vestsiden av øya er det en liten dam med åpent vann. Planter som ble registrert i dammen er myrhatt, vanlig tjønnaks, småpiggnopp og hesterumpe. Vegetasjonstypen er satt til elvesnelle-starr-sump (O3) på vegetasjonskartet.

Bilde 21: Den nordøstlige deløya i Sengsdragan domineres av en tørr lyngtype dominert av røsslyng, krekling, slåttestarr, torvull og heigramose.

Den nordvestlige deløya domineres av krekling og einer, samt tyttebær, smyle og enghumleblom. Noe røsslyng vokser også på øya. I tillegg til lyngheia finnes et parti med hestehavre. På vegetasjonskartet er øya framstilt som en mosaikk mellom gras- og urterik lynghei, fattig type (H2a) i veksling med hestehavreeng (G10). Den kalkkrevende bregnen marinøkkel ble også funnet på øya. Den sørlige deløya domineres også av lynghei av fattig, grasrik type. Øya har et markant innslag av einer og moser.

Øst for Sengsdragan ligger ei lita gras- og urteøy, karakterisert som en mosaikk av G12c (våt/fuktig, middels næringsrik eng, mjørdurtutforming) og G10 (hestehavreeng) på vegetasjonskartet. Øya domineres av ulike grasarter i kombinasjon med mjørdurt og enghumleblom. En del hestehavre finnes også på øya.

Tabell 21 oppsummerer arealstørrelse av de ulike registrerte vegetasjonstypene og mosaikkformer som ble registrert på Sengsdragan.

Tabell 21: Oversikt over registrerte vegetasjonstyper og mosaikkformer (etter Fremstad 1997) og arealfordeling av disse på Sengsdragan (øy # 20)

Type	Beskrivelse	Areal [daa]
G12c/G10	Våt/fuktig, middels næringsrik eng, mjørdurt utforming/ Hestehavreeng	4,3
H1c/H3a	Tørr lynghei, røsslyng-slåttestarr-torvull utforming/ Fuktig lynghei, røsslyng-blokkebær utforming	10,8
H2a/G10	Tørr gras-urterik hei, fattig utforming/ Hestehavreeng	7,6
H2a/H1e	Tørr gras-urterik hei, fattig utforming/ Tørr lynghei, røsslyng-heigråmose-lavutforming	16,1
O3	Elvesnelle-starrsump	0,2
X2b	Fuglegjødlets kystvegetasjon, gras-/urte-utforming	1,7
Sum areal		40,7

5.21 Høgøya (øy # 21)

UTM: 33W 366447 7299034

Dato: 19.08.11

Kartleggere: THC og SA

Beites: Nei

Hevd: Lynghei gjengrodd med einer, fuktige partier med mjørdurt.

Skjøtselsbehov: Beiting med sau enkelte år

Spesielle forekomster: Nei

Verdi: Lav

Høgøya er ei kolleforma øy på ca. 30 dekar med det høyeste punktet 13 m o.h. Berggrunnen består av mørk fyllitt og glimmerskifer. Vegetasjonen på Høgøya er en veksling mellom lynghei av type fuktig lynghei, røsslyng-blokkebær-utforming (H3a), og eng (våt/fuktig, middels næringsrik eng, mjørdurtutforming, G12c). I tillegg finnes et fuktigere parti (mosaikk øvre salteng, rødsvingel-fjærekoll-tiriltunge-utforming, U5c og våt/fuktig, middels næringsrik eng, mjørdurtutforming, G12c), samt dammer (elvesnelle-starr-sump, O3) på øya (vedlegg 1, oversikt 6).

Lyngheia domineres av krekling, einer, røsslyng og blokkebær. Sentralt på øya er det mer frodig, og her går lyngheia over i mer høyvokst vegetasjon dominert av mjørdurt. På sørdelen av øya ligger en liten dam som er så godt som dekket av myrhatt og hesterumpe og har lite åpent vannspeil. Midt på øya, der øya er på det smaleste, er det et fuktigere parti. Hestehavre vokser i kanten. Partiet går over i strandeng med blant annet rødsvingel, gåsemure, strandnellik, hanekam og jåblom. Nord for fuktpartiet ligger nok en dam. Den domineres av bukkeblad. To sitkagraner med høyde 1-1,5 m vokser i kanten av dammen.

Tabell 22 oppsummerer arealstørrelse av de ulike registrerte vegetasjonstypene og mosaikkformer som ble registrert på Høgøya.

Tabell 22: Oversikt over registrerte vegetasjonstyper og mosaikkformer (etter Fremstad 1997) og arealfordeling av disse på Høgøya (øy # 21)

Type	Beskrivelse	Areal [daa]
H3a/G12c	Fuktig lynghei, røsslyng-blokkebær utforming/ Våt/fuktig, middels næringsrik eng, mjørdurt utforming	24,7
O3	Elvesnelle-starrsump	0,4
O3d	Elvesnelle-starrsump, stolpestarr-utforming	0,4
U5c/G12c	Øvre salteng, rødsvingel-fjærekoll-tiriltunge-utforming/ Våt/fuktig, middels næringsrik eng, mjørdurt utforming	1,0
Sum areal		26,5

5.22 Sevaldøya (øy # 22)

UTM: 33W 366248 7299140

Dato: 19.08.11

Kartleggere: THC og SA

Beites: Nei

Hevd: Noe gjengrodd med hestehavre, mjørdurt og enghumleblom i enga, einer i lyngheia

Skjøtselsbehov: Beiting med sau enkelte år. Kun sommerbeite

Spesielle forekomster: Nei

Verdi: Lav til middels

Sevaldøya er ei gras- og urterik lyngøy beliggende vest for Høgøya. Øya har et areal på ca. 15 dekar. I likhet med naboøyene består berggrunnen på Sevaldøya av mørk fyllitt og glimmerskifer.

Øya er karakterisert som en mosaikk mellom G10 (hestehavreeng), G11 (vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-engstarr-eng) og H2b (gras- og urterik lynghei, rikere utforming) (vedlegg 1, oversikt 6). Lyngheia domineres av krekling og einer, med innslag av noe gullris, blåklokke og fjelltistel. Enkelte kalkkrevende arter som kattedot, vill-lin og blåstarr finnes også på øya. Av grasarter har øya innslag av hestehavre, dunhavre og gulaks. I partier er det mye enghumleblom og mjørdurt. Vegetasjonen på Sevaldøya er blanding av mye forskjellig, med både engtyper, lynghei og innslag av kalkkrevende arter.

Den litt merkelige vegetasjonssammensetningen på øya er trolig et resultat av tidligere forsøk på jordbruk på den lille øya. Sevaldøya var bosatt i omtrent hundre år fra 1850 til 1949 da beboerne flyttet til Lisøya (Næss & Johansen 2008). Bygningene ble da revet og satt opp på Lisøya. Tuftene etter husene på Sevaldøya kan sees i dag. Et felt med strandrør midt på øya vitner om hvor åkrene på øya var plassert.

Tabell 23 oppsummerer arealstørrelse av de ulike registrerte vegetasjonstypene og mosaikkformer som ble registrert på Sevaldøya.

Tabell 23: Oversikt over registrerte vegetasjonstyper og mosaikkformer (etter Fremstad 1997) og arealfordeling av disse på Sevaldøya (øy # 22)

Type	Beskrivelse	Areal [daa]
G10/G11/H2b	Hestehavreeng/ Veksselfuktig, baserik eng, blåstarr-, engstarreng/ Tørr gras-urterik hei, rikere utforming	15,0
Sum areal		15,0

5.23 Bukkøya (øy # 23)

UTM: 33W 0366823 7301462

Dato: 19.08.11

Kartleggere: THC og SA

Beites: Gammel norsk sau. Ca. 25 individer

Hevd: Slåttemark i god hevd på sørsiden. Gjengrodd sitka og furuskog på nordsiden

Skjøtselsbehov: Utvide slått og beite mot nord. Ta ned eller tynne kraftig i plantet skog

Spesielle forekomster: Namdalspil. Stor andel rødkløver, kvitkløver og andre erteplanter i slåttemarka (slåtteinikatorer)

Verdi: Middels (sørdelen), lav (norddelen)

Bukkøya er drøye 110 dekar stor og er svakt kolleformet. I den nordlige delen av øya er det en bratt skråning ned til den tette furuskogen mot nordspissen av øya. Øyas høyeste punkt er på 16 m.o.h. Berggrunnen består av mørk fyllitt og glimmerskifer. På Bukkøya var det opprinnelig en gård, denne ble delt mellom to brødre i 1886. Matrikkelene av 1886 og 1907 har ført opp Bukkøya og Olderøy (lengre øst, øy # 34) under samme gårdsnummer med to bruk på Bukkøya og tre i Olderøy (Næss og Johansen 2008). I dag blir deler av Bukkøya både slått og beitet. Hele den sørlige delen av øya har blitt slått de to siste årene, noe som har skapt et flott landskapsbilde. I 2011 beitet det ca. 25 individer av norsk utegangarsau på øya, noe som har supplert slåttearbeidet (bilde 22). Tidligere år har antallet ligget rundt 15 individer (Arnstein Hansen, pers. medd.).

Bilde 22: Norsk utegangarsau beiter på Bukkøyas sørlige del. Vesterøyan og Søla oppe til venstre i bildet.

Vegetasjonen på øya har ulikt preg om man er på sørsiden eller på nordsiden av øya (vedlegg 1, oversikt 7 og 7a). I sør er det gamle, åpne kulturlandskapet i stor grad holdt i hevd. Vegetasjonen er gras- og urterik og holdes i hevd gjennom slått og beiting med sau. To tun samt et hyttefelt i sørøst har plenpreg med en del hageplanter. I øst finnes en liten flekk med slåttemark av typen G4a (frisk fattigeng, engkvein-rødsvingel-gulakseng) i kombinasjon med G10 (hestehavreeng). Arter som ble funnet i denne enga er ryllik, kvitkløver, enghumbleblom, marikåpearter, hestehavre, dunhavre, engkvein m.m. Lokaliteten representerer en fin slåttemark uten et spesielt artsutvalg. Sørdelen av Bukkøya består i stor grad av frisk og vekselfuktig eng av varierende rikhetsgrad med arter som kvitkløver, rødkløver, rundskolm, tiriltunge, gulaks, engkvein, dunhavre, blåknapp, blåtopp og kvitblattistel. Den høye andelen av grasarter og kløverarter indikerer et slåttelandskap i god hevd (bilde 23). I og med at vegetasjonskartlegginga ble utført etter at sørdelen var slått, er det noe usikkerhet knyttet til artsbestemmelsen av enkelte arter. Sannsynligvis består enga av flere arter enn hva som ble registrert. Ved en brønn midt på øya i den sørlige delen er fuktpreget tydelig. Arter som stolpestarr, mjørdurt og sølvbunke vokser i tette tuer sammen med noe bekkeblom og gåsemure. Området er benevnt som en mosaikk av O3d (elvesnelle-starrsump, stolpestarrutforming) og G12c (våt/fuktig middels næringsrik eng, mjørdurtutforming). Videre nord og rundt det midterste tunet er fuktighetsgraden noe lavere, men mye høyere enn den sørligste enga (G4a/G11). G12c-arterne mjørdurt og sølvbunke dominerer sammen med G4a-arter som gulaks, engkvein, ryllik, engfrytle og noe marigras. Dette partiet blir dessverre ikke slått lenger og framstår som svært gjengrodd. Namdalspil, en sjelden art her i verdensarvområdet, ble registrert på den østlige delen av dette partiet. Sannsynligvis har den blitt plantet.

Bilde 23: Velskjøttet del av Bukkøya. Slått og beite holder landskapet åpent og fører til arter knyttet til tradisjonelt skjøttet slåttemark opprettholdes. Denne slåttemarka var spesielt rik på erteplanter som rødkløver, hvitkløver, rundskolm og tiriltunge.

Videre nord kommer man inn i et plantefelt bestående av buskfuru og noe sitkagran (bilde 24). I feltsjiktet er det lyngartene krekling, blåbær og blokkebær som dominerer. Vegetasjonstypen er helt forskjellig fra engtypene i sør og kan defineres som en mosaikk av plantefelt (I7) og blåbærskog, blåbær-kreklingutforming (A4c). I nord blir denne skogen oppsplittet av en sandstrand med noe tangvollvegetasjon (V2c) og et stort parti med hestehavreeng (G10). Langs kantene av hele Bukkøya finner man kalkrikt strandberg (X1b) med arter som rødsvingel, tiriltunge, rød jonsokblom og bitterbergknapp.

Bilde 24: Den nordlige delen av Bukkøya består i all hovedsak av plantet skog av sitkagran og buskfuru (I7). Feltsjiktet karakteriseres av blåbærskog-arter som krekling, blåbær og blokkebær (A4c).

Generelt sett er den sørlige delen av Bukkøya av stor verdi som slåtte- og beitemark. Artsutvalget er ikke spesielt stort og sjeldne kalkindikerende arter er så godt som fraværende, men flere arter ble registrert som indikerer en slåttemark i god hevd. Rødkløver, kvitkløver og en høy andel av ulike grasarter er vanlige her. Einer er så godt som fraværende i slåttemarka. Landskapsmessig er den sørlige delen svært fin som følge av at slåtten er gjort rundt alle steiner, knauser og framspring. Ingen kantsoner er satt igjen. Inntrykket av det åpne kystkulturlandskapet blir noe redusert av plantefeltet lengre nord på øya som på sikt utgjør en stor trussel for den sørlige delen hvis skjøtselen skulle opphøre.

Tabell 24 oppsummerer arealstørrelse av de ulike registrerte vegetasjonstypene og mosaikkformer som ble registrert på Bukkøya.

Tabell 24: Oversikt over registrerte vegetasjonstyper og mosaikkformer (etter Fremstad 1997) og arealfordeling av disse på Bukkøya (øy # 23)

Type	Beskrivelse	Areal [daa]
G4a	Frisk fattigeng, engkvein-rødsvingel-gulakseng, vanlig utforming	2,2
G4a/G10	Frisk fattigeng, engkvein-rødsvingel-gulakseng, vanlig utforming/ Hestehavreeng	2,0
G4a/G11	Frisk fattigeng, engkvein-rødsvingel-gulakseng, vanlig utforming/ Vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-, engstarreng	20,9
G10/V2c	Hestehavreeng/ Flerårig gras/urte-tangvoll, gras-utforming	1,1
G12c/G4a	Våt/fuktig, middels næringsrik eng, mjørdurt utforming/ Frisk fattigeng, engkvein-rødsvingel-gulakseng, vanlig utforming	24,3
I7	Plantefelt (sitkagran og buskfuru)	0,3
I7/A4c	Plantefelt (sitkagran og buskfuru)/ Blåbærskog, blåbær-krekling- utforming	24,9
O3d/G12c	Elvesnelle-starrsump, stolpestarr-utforming/ Våt/fuktig, middels næringsrik eng, mjørdurt utforming	1,8
Tun	Betegnelse på hagemark i forbindelse med hytte- /fritidsbebyggelse. Ofte plenpreget karakter med ulike plantede stauder og vedvekster.	5,0
V/U	Ustabil drift- og sandstrandvegetasjon/ Undervanns-, strandeng- og strandsumpvegetasjon	1,1
X1b	Strandberg, rik utforming	11,8
X1b/G4a	Strandberg, rik utforming/ Frisk fattigeng, engkvein-rødsvingel- gulakseng, vanlig utforming	6,1
X2a	Fuglegjødlets kystvegetasjon, lav-utforming	1,8
Sum areal		103,3

5.24 Vesterøyane (øygruppe # 24)

UTM: 33W 366197 7300710 (Storøya)

Dato: 19.08.2011

Kartleggere: THC, SA

Beites: Nei

Hevd: Storøya og Mellomøya er helt/delvis skogkledd

Skjøtselsbehov: Skogen bør på sikt hogges ned.

Spesielle forekomster: Nei

Verdi: Lav

Vesterøyane består av tre øyer som ligger på rekke sørvest for Bukkøya, og sørøst for Skogsholmen. Berggrunnen på øyene består av mørk fyllitt og glimmerskifer. Størrelsen på Storøya, Mellomøya og Vesterøya er henholdsvis omtrent 30, 15, og 25 dekar (vedlegg 1, oversikt 7).

Øya beliggende lengst øst, Storøya, er dekket av tett bartreskog (I7 - plantefelt) (bilde 25). Sentralt på øya er det mest sitkagran, mens det mot kantene er større innslag av buskfuru. Midt på øya, inne i skogen, ligger ei hytte.

Bilde 25: Storøya i Vesterøyane er dekket av tett bartreskog dominert av sitkagran og buskfuru (I7).

Mellomøya, den midterste øya, består av en mosaikk av grasrik lynghei (H2b) og hestehavreeng (G10). Norddelen er delvis dekket av et plantefelt av sitkagran og buskfuru. Skogen strekker seg fra nordspissen på øya til ei hytte midt på øya.

Øya lengst til vest, Vesterøya, domineres av røsslyng, krekling og einer med innslag av gras og urter som mjørdurt og gullris. Vegetasjonen er karakterisert som tørr gras-urterik hei, rikere utforming (H2b).

Tabell 25 oppsummerer arealstørrelse av de ulike registrerte vegetasjonstypene og mosaikkformer som ble registrert på Vesterøyan.

Tabell 25: Oversikt over registrerte vegetasjonstyper og mosaikkformer (etter Fremstad 1997) og arealfordeling av disse på Vesterøyan (øy # 24)

Type	Beskrivelse	Areal [daa]
H2a	Tørr gras-urterik hei, fattig utforming	24,1
H2a/G10	Tørr gras-urterik hei, fattig utforming/ Hestehavreeng	12,3
I7	Plantefelt (sitkagran og buskfuru)	31,6
X2b	Fuglegjødslet kystvegetasjon, gras-/urte-utforming	1,7
Sum areal		69,7

5.25 Langøya (øy # 25)

UTM: 33W 365852 7301095

Dato: 19.08.2011

Kartleggere: THC, SA

Beites: Nei

Hevd: Lite gjengrodd

Skjøtselsbehov: Beiting med sau ved behov (ikke akutt per i dag)

Spesielle forekomster: Ormetunge (VU, rødlista), bittersøte, G11-partiene er artsrike og lite gjengrodd

Verdi: Middels

Langøya er ei relativt flat øy på ca. 40 dekar som strekker seg i nord-sørretning. Berggrunnen består av kalkspatholdig meta-gråvakke. Vegetasjonen domineres av tørr lynghei, røsslyng-slåttestarr-torvull-utforming (H1c) i veksling med vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-engstarr-eng (G11) (vedlegg 1, oversikt 7). Sentralt på øya domineres vegetasjonen av krekling, tyttebær, blåbær, molte, slåttestarr og skrubbær. Røsslyngtuer finnes spredt i lyngheia. Mer kalkkrevende vegetasjon finnes i kantsonen mot sjøen og i flekker der jorddekket er tynnere slik at kalkberget stikker frem. Her finnes arter som hårstarr, brudespore, stortveblad, bittersøte, samt ormetunge. Et fuktsøkk midt på øya er karakterisert som høystarmyr (L4). Vegetasjonen består blant annet av myrhatt og slåttestarr.

Tabell 26 oppsummerer arealstørrelse av de ulike registrerte vegetasjonstypene og mosaikkformer som ble registrert på Langøya.

Tabell 26: Oversikt over registrerte vegetasjonstyper og mosaikkformer (etter Fremstad 1997) og arealfordeling av disse på Langøya (øy # 25)

Type	Beskrivelse	Areal [daa]
H1c/G11	Tørr lynghei, røsslyng-slåttestarr-torvull utforming/ Vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-, engstarreng	40,5
L4	Høystarmyr	1,9
Sum areal		42,3

5.26 Øy mellom Bukkøya og Buøyen (øy # 26)

UTM: 33W 0367120 7302636

Dato: 08.07.11

Kartleggere: THC og SA

Beites: Nei

Hevd: God

Skjøtselsbehov: Saubeiting, gjerne utegangersau

Spesielle forekomster: Fjellnøkleblom (NT, rødlista), artsrik kalkeng (G11)

Verdi: Middels

Denne navnløse øya ligger ca. 500 meter rett nord for Bukkøya og er omtrent 60 dekar stor. Øya er todelt med lynghei i nord og sør og med et havstrandskompleks midt på øya. Den nordlige og sørlige delen er svakt kolleforma. Berggrunnen består i likhet med Bukkøya av mørk fyllitt og glimmerskifer.

Den nordlige delen består av to ulike lyngtyper. I øst domineres vegetasjonen av en fattig lyngtype med krekling, røsslyng, tyttebær, blåbær, molte, tepperot og smyle benevnt som H1c (tørr lynghei, røsslyng-slåttestarr-torvullutforming). Det vestlige lyngpartiet er betydelig mer rik på gras og urter med mange kalkindikatorer (H2b - tørr, gras-urterik lynghei, rik utforming). Her vokser bl.a. den rødlistede arten fjellnøkleblom, brudepore, stortveblad, loppestarr og nattfiol. Store mengder blåstarr indikerer at engtypen G11 (vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-engstarreng) vokser i mosaikk med H2b her (bilde 26). G11 opptrer alene i et parti sør for H2b/G11 (vedlegg 1, oversikt 7).

Bilde 26: Et svært artsrikt parti med kalkindikatorer som blåstarr, brudespore og loppestarr (G11-arter).

All einer er død på denne nordlige delen av øya (bilde 27). Det er klare indikasjoner på at denne delen har vært svidd av for en tid tilbake da de døde kvistene på eineren har svimerker. En stor andel av relativt ung og frisk røsslyng forsterker denne mistanken. Dette viser i så måte et godt eksempel på at lyngsviing har hatt god effekt ved å fjerne en problemart (einer) og fornye en nytteplante (røsslyng) som potensielt vinterfôr for utegangersau.

Bilde 27: Einer på øy 26 er død. Den har antageligvis vært svidd for noen år tilbake. Bra med gjenvekst under dædkvistene. Her i form av bitterbergknapp og blåkoll.

Lyngheia på den sørlige delen av øya består hovedsakelig av lyngtypen H1c, som vi også finner på den nordøstlige delen av øya. Dominerende arter er krekling, røsslyng smyle, og noe blåbær, tyttebær og tepperot. Her er det dessuten mer levende einer. Noen kalkindikatorer finnes også her (H2b-arter), men i mye mindre grad enn på den nordlige delen av øya. Småholmer i vest og sørvest er i all hovedsak sterkt fuglegjødset (X2b). Noen av øyene har en del gras- og urterik lynghei på toppene (H2b).

Tabell 27 oppsummerer arealstørrelse av de ulike registrerte vegetasjonstypene og mosaikkformer som ble registrert på øy nr. 26.

Tabell 27: Oversikt over registrerte vegetasjonstyper og mosaikkformer (etter Fremstad 1997) og arealfordeling av disse på øy mellom Bukkøya og Buøyen (øy # 26)

Type	Beskrivelse	Areal [daa]
G11	Vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-, engstarreng	2,7
H1c	Tørr lynghei, røsslyng-slåttestarr-torvull utforming	9,4
H1c/H2b	Tørr lynghei, røsslyng-slåttestarr-torvull utforming/ Tørr gras-urterik hei, rikere utforming	22,9
H2b/G11	Tørr gras-urterik hei, rikere utforming/ Vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-, engstarreng	10,4
H2b/X2b	Tørr gras-urterik hei, rikere utforming/ Fuglegjødset kystvegetasjon, gras-/urte-utforming	7,2
U	Undervanns-, strandeng- og strandsumpvegetasjon	0,8
V/U	Ustabil drift- og sandstrandvegetasjon/ Undervanns-, strandeng- og strandsumpvegetasjon	5,0
X2b/G11	Fuglegjødset kystvegetasjon, gras-/urte-utforming/ Vekselfuktig baserik eng, blåstarr-, engstarreng	2,6
Sum areal		60,9

5.27 Buøyen (øygruppe # 27)

UTM: 33W 0367316 7303911 (midterste øy)

Dato: 06.07.11

Kartleggere: THC og SA

Beites: Ja (gammel norsk sau)

Hevd: Gjengrodd med einer i enkelte områder

Skjøtselsbehov: Beite

Spesielle forekomster: To interessante dammer (vestligste øy). Hekking småspove, storspove, gråmåke, fiskemåke, tyvjo, steinvender

Verdi: Lav til middels

Buøyen består av flere øyer som delvis er mulig å gå mellom ved fjære sjø. Øyene har varierende størrelse, men de fleste er langstrakte, lave kolleøyene som strekker seg i nord-sørretning. Berggrunnen på Buøyen består hovedsakelig av kalkspatholdig meta-gråvakke. Unntaket er den østligste av øyene som består av mørk fyllitt og glimmerskifer. Øyene har høyde opp mot 9 m o.h.

De vestligste øyene består av fire deløyer av varierende størrelse som er mulig å gå mellom ved fjære sjø. Øyene er skilt av kritthvite skjellsandstrender. Totalt dekker de et areal på ca. 300 dekar. Øyene ble i 2011 beitet av gammel norsk sau (ca. 20 sau totalt). Vegetasjonen består hovedsakelig av fattig lynghei, røsslyng-slåttestarr-torvull-utforming (H1c) dominert av krekling og røsslyng med varierende innslag av blant annet molte, smyle, slåttestarr, blokkebær, blåbær, skrubbær, tepperot, tyttebær og torvmyrull (vedlegg 1, oversikt 8). Flekkvis er lyngheia gjengrodd med einer som brer seg som et teppe over vegetasjonen. Lyngheia brytes opp av enkelte fuktigere parti med dammer og små myrdrag. Det er derfor rikelig vanntilgang for beitedyr på øyene. På den sørligste av deløylene er det et parti med strandeng markert som U5 (øvre salteng rødsvingel/saltsiv/grusstarr-salteng) på vegetasjonskartet. Av interessante vegetasjonstyper og artsforekomster ble det registrert to små dammer med grøftsoleie, småvasssoleie, klovasshår, andemat og tusenblad (ikke merket av på vegetasjonskartet). Den østligste deløya domineres av samme type lynghei som de andre deløylene. Innslaget av røsslyng er lavt i sør, men øker lengre nord. Enkelte kalkkrevende arter ble registrert, blant annet marinøkkel og blåstarr. Sør på deløya er det et myrkompleks (K3 - fattig fastmattemyr) dominert av slåttestarr i kombinasjon med noe myrhatt, myrmaure og hanekam. Det ble registrert noen fuglearter med hekkeatferd under befaringen. Dette omfatter småspove, storspove, gråmåke, fiskemåke, tyvjo og steinvender.

Bilde 28: tørr og fattig lynghei med røsslyng, krekling, einer, slåttestarr og torvull dominerer på Buøyane. I søkk finnes fuktige myrpartier (K3 og/eller L4).

Den midterste av Buøyane (ca. 70 dekar) domineres av tørr lynghei av samme type som de andre øyene (H1c - tørr lynghei, røsslyng-slåttestarr-torvull-utforming). Et fuktsøkk nord på øya er karakterisert som en mosaikk av K3 (fattig fastmattemyr) og L4 (høystarmyr).

Den østligste av Buøyane har lav kolleform med et daldrag midt på øya, samt flere mindre søkk eller fuktdrag. Øya dekker et areal på ca. 190 dekar. Vegetasjonen domineres, i likhet med de andre Buøyene, av fattig lynghei, røsslyng-slåttestarr-torvull-utforming (H1c). Øya er imidlertid noe mer variert, med større innslag av strandeng, myr og fuktsøkk. Lyngheia på øya er dominert av krekling og einer og noe mindre røsslyng enn naboøyene i vest. Innslaget av kalkkrevende arter er imidlertid noe større her. Marinøkkel, blåstarr og loppestarr er blant artene som ble registrert.

Det store dalsøkket sentralt på øya er karakterisert som en mosaikk av U (undervanns-, strandeng- og strandsumpvegetasjon) og V (ustabil drift- og sandstrandvegetasjon) på vegetasjonskartet. Vegetasjonen endres gradvis med minkende saltvannspåvirkning fra fjæra og videre oppover på land. Endringen går fra nedre salteng med blant annet saltsiv, rødsvingel og strandkryp. Videre kommer etter hvert arter som smårørkvein, hanekam, gåsemure, slåttestarr, rustsivaks og bekkeblom inn. Mosedeppet øker også. Strandengkomplekset går etter hvert over i myr (L4 - høystarmyr). Myra strekker seg et stykke nordover på øya. På norddelen av øya er det også ei myr. Taglstarr, myrhatt, slåttestarr og myrmaure er blant plantene som ble registrert på myrene på øya. Det vokser en del veitistel på øya.

Øya ble i 2011 beitet av ca. 25 sau (totalt med sau og lam) av gammel norsk rase. Sauene har tilgang på et leskur. Beitepresset ble vurdert å være lavt til middels. Øya er stedvis noe gjengrodd, hovedsakelig med einer. Til tross for mange fuktsøkk er det sparsomme vannforekomster på øya på grunn få dammer med åpent vann.

Buøyane vurderes som å ha lav verdi botanisk sett, men består av kystlynghei i relativt god hevd som har en viss verdi. Kystlyngheia på Buøyane har innslag av en del røsslyng og beites i dag av gammel norsk sau. De kan være egnet som vinterbeiteøyer. En bør være oppmerksom på at vanntilgangen varierer noe mellom øyene.

Tabell 28 oppsummerer arealstørrelse av de ulike registrerte vegetasjonstypene og mosaikkformer som ble registrert på Buøyen.

Tabell 28: Oversikt over registrerte vegetasjonstyper og mosaikkformer (etter Fremstad 1997) og arealfordeling av disse på Buøyen (øyer # 27)

Type	Beskrivelse	Areal [daa]
H1c	Tørr lynghei, røsslyng-slåttestarr-torvull utforming	506,3
K3	Fattig fastmattemyr	8,7
K3/L4	Fattig fastmattemyr/ Høystarmyr	4,1
K3/U5c/G10	Fattig fastmattemyr/ Øvre salteng, rødsvingel-fjærekoll-tiriltunge-utforming/ Hestehavreeng	4,1
L4	Høystarmyr	18,5
U	Undervanns-, strandeng- og strandsumpvegetasjon	0,6
U5	Øvre salteng	7,0
V/U	Ustabil drift- og sandstrandvegetasjon/ Undervanns-, strandeng- og strandsumpvegetasjon	10,0
X2b	Fuglegjødslet kystvegetasjon, gras-/urte-utforming	14,9
Sum areal		574,1

5.28 Småøyer nord for Buøyen (øygruppe # 28)

UTM: 33W 0367373 7304849 (største øy)

Dato: 06.07.11

Kartleggere: THC og SA

Beites: Nei

Hevd: Noe gjengrodd

Skjøtselsbehov: Ikke akutt behov per i dag

Spesielle forekomster: Hekking gråmåke, fiskemåke

Verdi: Lav

Nord for Buøyen ligger flere mindre øyer. Berggrunnen på disse øyene består av kalkspatholdig meta-gråvakke. Den største øya dekker et areal på ca. 20 dekar.

Vegetasjonen her er karakterisert som en mosaikk av G10 (hestehavreeng), X2b (fuglegjødslat kystvegetasjon, gras/urt-utforming) og U5c (øvre salteng, rødsvingel-fjærekoll-tiriltunge-utforming) (vedlegg 1, oversikt 8). Den fuglegjødsla vegetasjon består blant annet vendelrot, jonsokblom, hestehavre, strandkvann og krushøymole, øyentrøst sp., rødsvingel og bitterbergknapp.

Vegetasjonen på øya er gåsebeita. Gråmåke og fiskemåke hekker her. Enkelte kalkkrevende arter (blåstarr, fjellfrøstjerne, marinøkkel) ble registrert på øya.

De to mindre øyene vest for øya ovenfor består av en kombinasjon av gras- og urterik lynghei, rikere utforming (H2b) og fuglegjødslat kystvegetasjon, gras/urt-utforming (X2b). Lyngheia dekker toppflatene på øyene, mens den fuglegjødsla vegetasjonen danner kantsonen mot sjøen. Lyngheia domineres av krekling og einer med innslag av blant annet tyttebær, skrubbær, tepperot, tiriltunge og blokkebær. Enkelte kalkkrevende arter finnes, for eksempel blåstarr. Øya lengst vest ligner på naboøya, men har noe tykkere mosedekke og større innslag av blokkebær. Den kalkkrevende bregnen marinøkkel ble registrert her.

Tabell 29 oppsummerer arealstørrelse av de ulike registrerte vegetasjonstypene og mosaikkformer som ble registrert på øyene nord for Buøyen (øyer # 28).

Tabell 29: Oversikt over registrerte vegetasjonstyper og mosaikkformer (etter Fremstad 1997) og arealfordeling av disse på småøyer nord for Buøyen (øyer # 28)

Type	Beskrivelse	Areal [daa]
G10/X2b/U5c	Hestehavreeng/ Fuglegjødslat kystvegetasjon, gras-/urte-utforming/ Øvre salteng, rødsvingel-fjærekoll-tiriltunge-utforming	22,7
H2b	Tørr gras-urterik hei, rikere utforming	3,5
X2b	Fuglegjødslat kystvegetasjon, gras-/urte-utforming	12,9
Sum areal		39,1

5.29 Kråkholman (øy # 29)

UTM: 33W 0367839 7302911

Dato: 21.07.11

Kartleggere: THC

Beites: Nei. Ble beitet tidligere i forb. med øybeiteprosjekt

Hevd: Er i gjengroingsfase. Einer i lyng, hestehavre og hundekjeks i strandeng

Skjøtselsbehov: Sauebeiting

Spesielle forekomster: Fjellnøkleblom (NT, rødlista), ormetunge (VU, rødlista). Ekstremrik lynghei (H2b)

Verdi: Middels

Kråkholman er sammensatt av flere holmer som henger sammen ved fjære sjø. Totalt utgjør holmene ca. 35 dekar. De to største holmene består av kystlynghei mens den østligste holmen er en blanding av strandeng og tangvollvegetasjon (vedlegg 1, oversikt 8). Kråkholman ligger i et geologisk belte med dolomitt og kalkspatmarmor, noe som gir dermed grunnlag for rik vegetasjon.

Den sørligste holmen har klar kolleform og består av både tørr lynghei, røsslyng-slåttestarr-torvullutforming (H1c) og fuktig lynghei, røsslyng-blokkebærutforming (H3a) i mosaikk. Røsslyng, krekling, blokkebær, smyle og heigråmose er vanlige arter her og finnes spredt på denne sørlige holmen. Einer opptre som gjengroingsart her («§»). På nordsiden av denne sørlige holmen og på sør- og østsiden av naboholmen i nord forandrer vegetasjonstypen seg fra fattig til rik type. Arter som fjellnøkleblom, brudespore, dvergjamne, ormetunge, vill-lin, marinøkkel, fjellfrøstjerne (mye), blåstarr og gjeldkarve indikerer alle kalkrik berggrunn og inngår i kystlyngheitypen H2b (tørr, grasurterik lynghei, rik utforming). Einer opptre også her som en truende gjengroingsart. Den nordvestlige delen av denne nordlige holmen i Kråkholman er mye fattigere og har samme preg som holmen i sør, med en mosaikk av tørr og fuktig lynghei (H1c/H3a).

I et lite parti som skiller den nordlige holmen med den østlige holmen vokser strandrug og hestehavre i en flerårsvoll, grasutforming (V2c) (bilde 29). Den østlige holmen er i motsetning til den sørlige og den nordlige helt flat, og må sees i sammenheng med strandengkomplekset mellom disse tre holmene. Strandenga starter nederst som en salin forstrand/panne med arter som strandkjempe, strandkryp og saltgras (sp.) Deretter går den raskt over i nedre, midtre og øvre salteng dominert av saltsiv, rødsvingel og noe skjørbuksurt. I grensen mot den østlige holmen ligger en bred og velutviklet tangvoll med ulike meldearter (spp.), krushøymole, gåsemure, vendelrot, skjørbuksurt, vendelrot, strandkvann, hundekjeks og hestehavre. Resten av holmen er svært frodig og består stort sett av hestehavre, hundekjeks, mjørdurt, engsyre og strandrug. Dette er arter man finner i høgurt- og grasutforminger av flerårige tangvoller (V2b og V2c).

Bilde 29: Flerårs tangvoll, grasutfoming med hestehavre og strandrug går som en bro over til den østlige delen av Kråkholman (U/V*).

Tabell 30 oppsummerer arealstørrelse av de ulike registrerte vegetasjonstypene og mosaikkformer som ble registrert på øyene nord for Kråkholman.

Tabell 30: Oversikt over registrerte vegetasjonstyper og mosaikkformer (etter Fremstad 1997) og arealfordeling av disse på Kråkholman (øy # 29)

Type	Beskrivelse	Areal [daa]
H1c/H3a	Tørr lynghei, røsslyng-slåttestarr-torvull utforming/ Fuktig lynghei, røsslyng-blokkebær utforming	14,1
H2b	Tørr gras-urterik hei, rikere utforming	7,1
U/V	Undervanns-, strandeng- og strandsumpvegetasjon/ Ustabil drift- og sandstrandvegetasjon	8,9
V2c	Flerårig gras/urte-tangvoll, gras-utforming	0,6
X2b	Fuglegjødlets kystvegetasjon, gras-/urte-utforming	1,0
Sum areal		31,7

5.30 Verøya (øy # 30)

UTM: 33W 0367913 7302245

Dato: 21.07.11

Kartleggere: THC

Beites: Nei

Hevd: Delvis gjengrodd med einer, krekling og heigråmose (tuete preg)

Skjøtselsbehov: Lyngsviing for å få bort einer og mose og fornye røsslyng. Deretter saubeiting

Spesielle forekomster: Nei

Verdi: Lav

Verøya ligger like sør for Kråkholman og øst for Risøya (kartlagt i 2010). Øya ligger i samme geologiske belte som Kråkholman med dolomitt og kalkspatmarmor som dominerende bergarter. Den 75 dekar store øya er i all hovedsak en blanding av tørre og fuktige partier med røsslynghei. De tørre partiene domineres av arter som røsslyng, krekling, smyle, heigråmose og reinlav (H1e - tørr lynghei, røsslyng-heigråmose-lavutforming), mens de fuktigere partiene hovedsakelig består av røsslyng, krekling, blokkebær, molte, slåttestarr, stjernestarr og smyle (H3a - fuktig lynghei, røsslyng-blokkebærutforming) (vedlegg 1, oversikt 9). Einer opptrer som gjengroingart i lyngheia («§»). Et artig innslag i lyngheia her er markjordbær, en art som vi ikke har funnet så mange andre steder i øyriket i Vega. Spredt på den nordlige delen av øya vokser det noen få sitkatrær («#»). Midt på øya er det et søkk med ei lita tjønn og noe myr i tilknytning (O3b). Flaskestarr, bukkeblad og myrhatt dominerer. Det ble også registrert særbustarr og myrklegg.

I nordvest finnes et strandengkompleks som går over i en stor hestehavreeng. I tillegg til hestehavre dominerer også mjørdurt, enghumbleblom og rødsvingel i denne enga. En hestehavreeng finnes også i en kløft som går i øst/vest-retning litt lengre sør på øya. Denne består også av hestehavre, mjørdurt og enghumbleblom, samt mye einer.

Tabell 31 oppsummerer arealstørrelse av de ulike registrerte vegetasjonstypene og mosaikkformer som ble registrert på øyene nord for Verøya.

Tabell 31: Oversikt over registrerte vegetasjonstyper og mosaikkformer (etter Fremstad 1997) og arealfordeling av disse på Verøya (øy # 30)

Type	Beskrivelse	Areal [daa]
G10	Hestehavreeng	6,2
G10/G4a	Hestehavreeng/ Frisk fattigeng, engkvein-rødsvingel-gulakseng, vanlig utforming	2,7
H1e	Tørr lynghei, røsslyng-heigråmose-lavutforming	5,8
H1e/H3a	Tørr lynghei, røsslyng-heigråmose-lavutforming/ Fuktig lynghei, røsslyng-blokkebær utforming	51,0
O3b	Elvesnelle-starrsump, flaskestarr-utforming	0,4
U	Undervanns-, strandeng- og strandsumpvegetasjon	1,7
Sum areal		67,7

5.31 Oterholmen og omegn (øygruppe # 31)

UTM: 33W 0368865 7303292 (Oterholmen)

Dato: 06.07.11 og 21.07.11

Kartleggere: THC og SA

Beites: 8 + 5-10 individer av hvitsau på to holmer

Hevd: Partier er gjengrodd med einer

Skjøtselsbehov: Fortsatt beiting med sau

Spesielle forekomster: Nei

Verdi: Lav

Oterholmen er en av flere øyer i en liten øygruppe bestående av fem-seks middels store øyer og ca ti små fuglegjødsla holmer (X2b) som ligger helt i den nordøstlige delen av verdensarvområdet. Øygruppa består av bergartene dolomitt og kalkspatmarmor.

Den vestligste av øyene som ikke er dominert av fuglegjødslat vegetasjon er relativt flat og består av to deler som henger sammen ved en hestehavreeng (G10). Øya er ca. 40 dekar. Hovedvegetasjonstypen på øya er en blanding av en frisk fattigeng med arter som dunhavre, gulaks, smyle samt en del mjøddurt, skogstorkenebb og enghumbleblom (G4a) og en kalklynghei med arter som krekling, blokkebær og tyttebær (H2b), som opptrer som tuer mellom engvegetasjonen (vedlegg 1, oversikt 9). Øya har også en del kalkindikatorer som loppestarr, geitsvingel, fjellfrøstjerne og blåstarr på noe skrinnere partier. Øya er gjengrodd med krypende einer. Et spesielt botanisk funn ble gjort i nærheten av hestehavreenga hvor fjellflokk ble registrert i et parti på ca. 10 x 10 meter. I 2011 ble denne øya beitet av 5-10 individer av norsk hvit sau.

Naboøya i øst er omtrent 25 dekar stor og henger sammen med tilstøtende øyer i øst markert som H3a på vegetasjonskartet (vedlegg 1, oversikt 9). Denne øya er noe fuglegjødslat (X2b) på sørspissen med karakterarter som rosenrot, knopparve, rødsvingel, gåsemure, rød jonsokblom, bitterbergknapp m.m. Videre nordover og oppover på øya overlappes dette med et hestehavrebelte (G10) med mye einer og krekling. På toppen av denne svakt kolleforma øya dominerer smyle, krekling og einer (bilde 30). I tillegg vokser engsyre, enghumbleblom, hestehavre, blokkebær, slirestarr, teiebær og noen rognebusker. Til sammen utgjør denne artsammensetninga en mosaikk av G4a (frisk fattigeng, engkvein-rødsvingel-gulakseng), H2b (tørr, gras-urterik lynghei, rik utforming) og G10 (hestehavreeng). Einer opptrer som gjengroingsart. Øya ble beitet av åtte individer av hvit sau (tre søyer og fem lam).

Som nevnt henger denne øya sammen med en smal todelt øy i øst. Denne øya (markert som to separate polygon i vedlegg 1, oversikt 9) består av en fuktig lyngheitype dominert av blokkebær, smyle, krekling og einer (H3a - fuktig lynghei, røsslyng-blokkebærutforming).

Oterholmen ligger like nordøst for de foregående øyene og er drøye fem dekar, rund og kolleformet. Øya domineres av lyngheiarter (H2b) som krekling, einer, smyle, tiriltunge, fuglevikke, kattedot og brudespore, samt store mengder hestehavre (G10). I tillegg finnes hele spekteret av arter som karakteriserer fuglegjødslat kystvegetasjon (X2b) langs kantene av øya. Som for de øvrige øyene i denne øygruppa opptrer einer også her som en gjengroingsart (vedlegg 1, oversikt 9).

Bilde 30: Smyle dominerer i lyngheia sammen med krekling og einer.

Tabell 32 oppsummerer arealstørrelse av de ulike registrerte vegetasjonstypene og mosaikkformer som ble registrert på Oterholmen og omkringliggende øyer.

Tabell 32: Oversikt over registrerte vegetasjonstyper og mosaikkformer (etter Fremstad 1997) og arealfordeling av disse på Oterholmen og omegn (øy # 31)

Type	Beskrivelse	Areal [daa]
G4a/H2b	Frisk fattigeng, engkvein-rødsvingel-gulakseng, vanlig utforming/ Tørr gras-urterik hei, rikere utforming	26,3
G4a/H2b/G10	Frisk fattigeng, engkvein-rødsvingel-gulakseng, vanlig utforming/ Tørr gras-urterik hei, rikere utforming/ Hestehavreeng	18,3
G10	Hestehavreeng	0,7
H2b/G10/X2b	Tørr gras-urterik hei, rikere utforming/ Hestehavreeng/ Fuglegjødset kystvegetasjon, gras-/urte-utforming	5,1
H3a	Fuktig lynghei, røsslyng-blokkebær utforming	7,5
X2b	Fuglegjødset kystvegetasjon, gras-/urte-utforming	9,6
X2b/G10	Fuglegjødset kystvegetasjon, gras-/urte-utforming/ Hestehavreeng	8,7
Sum areal		76,1

5.32 Lisøya (øy # 32)

UTM: 33W 0369341 7300679

Dato: 22.07.11

Kartleggere: THC

Beites: Nei

Hevd: Delvis til helt gjengrodd med urter og gras (G10, G12c, G13)

Skjøtselsbehov: Kombinasjon av slått og beiting av sau (og ungdyr av storfe)

Spesielle forekomster: Hjertegrass, ormetunge (VU, rødlista), bakkesøte, bittersøte. Ekstremrike flekker med G11.

Verdi: Middels til høy (G11/X1b og G7b), lav (G10, G12c, G13)

Lisøya er ei langstrakt og relativt flat øy på rundt 90 dekar. Hovedøya henger sammen med naboøya i øst ved en grus-/sandstrand og sammen med Buøya i nord på fjære sjø. Den østlige øya er på drøye 40 dekar og er tydelig kolleformet, mens Buøya er på drøye 60 dekar, er flatere og har fuktige og frodige søkk midt på øya. Øygruppa består hovedsakelig av mørk fyllitt og glimmerskifer. I tillegg består en liten flik av den vestlige delen av Lisøya av kaltspatholdig meta-gråvakke.

På det meste har det bodd 29 mennesker på Lisøya. Matrikkelen i 1886 registrerer to bruk på øya, disse ble oppdelt og i 1907 er det fire bruk. I dag står det tre hus på Lisøya samt et par hytter (Næss og Johansen 2008).

Lisøya og naboøya i øst domineres av ulike engvegetasjonstyper (vedlegg 1, oversikt 9 og 9a). Lyngarter er helt fraværende på disse to øyene. Jordsmonnet er næringsrikt og stedvis nokså dypt, noe som har gitt engvegetasjonen et kraftig gjengrodd preg med kraftige og trevlete urter og grasarter. Hovedvegetasjonstypen på begge øyer er en mosaikk av frisk, næringsrik «natureng» (G13) med karakteristiske arter som mjødukt, skogstorkenebb, enghumbleblom, hvitbladtistel, engsyre og ulike marikåpearter (spp.) og hestehavre som dominerende grasart (G10) (bilde 31). I tillegg vokser strandrør (gamle åkerlapper), gulflatbelg og fuglevikke flekkvis. På den sørlige delen av Lisøya finnes et fuktig søkk dominert av mjødukt (G12c). Noe sitkagran er plantet her og der i tilknytning til areal avgrenset for tun.

Bilde 31: Lisøya domineres av frodig og gjengrodd engvegetasjon. Her fra et G12c-parti med mjødukt som dominerende art.

Rike forekomster av kalkkrevende arter finnes kun i de skrinne kantpartiene ned mot havet i sør og i nord. Spesielt er kalkenga/kalkberget (G11/X2b) på Lisøya av interesse. Her vokser arter som hjertegras (sjelden i Vega), bittersøte, bakkesøte, ormetunge, brudespore, marinøkkel, vill-lin, hårstarr og blåstarr (bilde 32). Noe av det samme artsutvalget finnes på sørsida av nabøya og på nordsiden av Lisøya (hjertegras også her). På vestsiden av nabøya finnes et smalt belte med kalkrik dunhavreeng (G7b), en gammel slåttemark som fremdeles er lite gjengrodd og fortsatt artsrik. Her vokser det bl.a. prestekrage, storblåfjær, gulsildre og mye dunhavre.

Bilde 32: Bittersøte (t.v.) og hjertegras (t.h.) er to av karakterartene på den svært artsrike sørlige delen av Lisøya (G11/X1b).

Lisøya og nabøya burde absolutt ha vært beitet med sau, evt. noe storfe. Det finnes brønner på øya, så vannforekomsten burde være tilstrekkelig. En restaureringsfase vil kreve et hardt beitetrykk de første tre-fire årene for deretter å redusere til et fornuftig skjøtelsesnivå.

Tabell 33 oppsummerer arealstørrelse av de ulike registrerte vegetasjonstypene og mosaikkformer som ble registrert på Lisøya.

Tabell 33: Oversikt over registrerte vegetasjonstyper og mosaikkformer (etter Fremstad 1997) og arealfordeling av disse på Lisøya (øy # 32)

Type	Beskrivelse	Areal [daa]
G11/X1b	Vekselfuktig baserik eng, blåstarr-, engstarreng/ Strandberg, rik utforming	9,9
G12c	Våt/fuktig, middels næringsrik eng, mjørdurt utforming	5,5
G13/G10	Frisk, næringsrik «natureng», skogstorkenebbeng, ballblomeng/ Hestehavreeng	86,5
G7b	Frisk/tørr middels baserik eng, fortrinnsvis i lavlandet. Dunhavre-dunkjempe-utforming	4,9
Tun	Betegnelse på hagemark i forbindelse med hytte-/fritidsbebyggelse. Ofte plenpreget karakter med ulike plantede stauder og vedvekster.	4,3
X1b	Strandberg, rik utforming	5,4
Sum areal		116,6

5.33 Buøya ved Lisøya (øy # 33)

UTM: 33W 0369595 7301187

Dato: 22.07.11

Kartleggere: THC

Beites: Nei

Hevd: Lyngheia er i god hevd

Skjøtselsbehov: Sauebeiting

Spesielle forekomster: Ormetunge (VU, rødlista). Fin mosaikk av G11 og H2b

Verdi: Middels

Den store Buøya nord for Lisøya har nok, som navnet antyder, tidligere vært benyttet som utmarksbeite for storfe og sau. Øya er rik og mye mindre gjengrodd enn Lisøya. Lyngarter som krekling og blokkebær kommer inn her, men gressarter som blåtopp og smyle dominerer. Andre arter som enghumbleblom, hvitbladtistel, tepperot, brudespore, fuglevikke, tiriltunge, gjeldkarve, mjørdurt, skrubbær, ryllik, slirestarr, loppestarr, blåbær, ormetunge og dvergjamne utgjør til sammen mosaikken G11/H2b (vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-engstarreng/ tørr, gras-urterik lynghei, rik utforming). På østsiden dominerer H2b-typen (vedlegg 1, oversikt 9).

Midt på øya (litt nordøst) finnes et myrparti med en tjønn (L4/K3). Artsutvalget har et fattig preg med dominerende arter som bukkeblad, duskmyrull, slåttestarr og myrhatt. Noe myrklegg og engstarr ble også registrert. Lengre sør finnes et stor fuktengparti dominert av mjørdurt, slåttestarr, hestehavre, strandrør og enghumbleblom. I tillegg ble det registrert arter som sølvbunke, siv (cf.), hvitbladtistel, gulflatbelg og stornesle.

Det ble ikke registrert beitedyr på Buøya i 2011. Øya burde vært beita med sau for å opprettholde de botaniske verdiene og landskapsbildet. Her er mye mat og rikelige vannforekomster.

Tabell 34 oppsummerer arealstørrelse av de ulike registrerte vegetasjonstypene og mosaikkformer som ble registrert på Buøya.

Tabell 34: Oversikt over registrerte vegetasjonstyper og mosaikkformer (etter Fremstad 1997) og arealfordeling av disse på Buøya (øy # 33)

Type	Beskrivelse	Areal [daa]
G11/H2b	Veksselfuktig baserik eng, blåstarr-, engstarreng/ Tørr gras-urterik hei, rikere utforming	33,9
G12c	Våt/fuktig, middels næringsrik eng, mjørdurt utforming	5,4
H2b/G11	Tørr gras-urterik hei, rikere utforming/ Veksselfuktig baserik eng, blåstarr-, engstarreng	14,0
L4/K3	Høystarrmyr/ Fattig fastmattemyr	1,6
Sum areal		55,0

5.34 Olderøya (øy # 34)

UTM: 33W 368008 7300718

Dato: 19.08.2011

Kartleggere: THC og SA

Beites: Ja

Hevd: I god hevd

Skjøtselsbehov: Sauebeiting (kun sommer)

Spesielle forekomster: Viktig øy for rastende kvitkinngås under vårtrekket

Verdi: Lav botanisk verdi, middels verdi som saue- og gåsebeite

Olderøya er ei stor, kolleforma øy som strekker seg i nord-sørretning. Øya dekker et areal på ca. 50 dekar og berggrunnen består av dolomitt og kalkspatmarmor. Toppen på øya er relativt flat med det høyeste punktet 14 m o.h. Øya ble i 2011 beitet av ca. 20 kvitsau (stort og smått) (bilde 33).

Øya er gras og urterik med en mosaikk av frisk fattigeng, engkvein-rødsvingel-gulaks-eng (G4a) og våt/fuktig, middels næringsrik eng, mjørdurt-utforming (G12c) (vedlegg 1, oversikt 9). Vegetasjonen er relativt homogen og domineres av dunhavre, engkvein, gulaks, mjørdurt og enghumleblom med innslag av blant annet sølvbunke, ryllik, engsyre og kvitkløver. Et par rognetrær finnes også på øya. Olderøya blir tidlig grønn på våren, og er en viktig rasteplass for kvitkinngås i mai.

Bilde 33: Kvitsau på Olderøya.

Olderøya framstår i dag som i god hevd, og det er tydelig at øya har blitt beitet i mange år. I følge grunneier i Bukkøya, Arnstein Hansen, har Olderøya blitt beitet kontinuerlig siden 1977 (pers.medd.). Bukkøya og Olderøya var oppført under samme gårdsnummer i matriklene av 1886 og 1907. Det var i sin tid tre bruk på Olderøya, og en kan i dag se tufter etter husene som var på øya. Olderøya ble fraflyttet i 1955 da de siste beboerne på øya flyttet over til Bukkøya (Næss & Johansen 2008).

Tabell 35 oppsummerer arealstørrelse av de ulike registrerte vegetasjonstypene og mosaikkformer som ble registrert på Olderøya.

Tabell 35: Oversikt over registrerte vegetasjonstyper og mosaikkformer (etter Fremstad 1997) og arealfordeling av disse på Olderøya (øy # 34)

Type	Beskrivelse	Areal [daa]
G4a/G12c	Frisk fattigeng, engkvein-rødsvingel-gulakseng, vanlig utforming/ Våt/fuktig, middels næringsrik eng, mjørdurt utforming	52,3
Sum areal		52,3

5.35 Stakkøya (øy # 35)

UTM: 33W 0368146 7298479

Dato: 18.08.11

Kartleggere: THC og SA

Beites: Nei

Hevd: Delvis gjengrodd. Einer og mose i lynghei, mjødurt, strandrør, enghumleblom i engarealer

Skjøtselsbehov: Sauebeiting

Spesielle forekomster: Ormetunge (VU, rødlista), fjellnøkleblom (NT, rødlista), bittersøte

Verdi: Middels til lav

Stakkøya ligger i underkant av to kilometer sørvest for Lisøya. Den er 65 dekar stor, langstrakt i nord-sørretning og er svakt kolleformet. Berggrunnen består hovedsakelig av dolomitt og kalkspatmarmor.

Langs kanten ned mot strandberget er det rike forekomster av kalkkrevende arter som marinøkkel, bittersøte, fjellnøkleblom, ormetunge, hårstarr, blåstarr og vill-lin. Disse registreringene representerer vegetasjonstypen G11 (vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-engstarreng) (vedlegg 1, oversikt 10). Lengre inn og opp på øya dominerer en fuktig lyngtype, H3a (fuktig lynghei, røsslyng-blokkebærutforming) der blokkebær, krekling, smyle og einer dominerer. Mosedekket er tett og tykt. Noe røsslyng, teiebær, blåbær og gullris vokser flekkvis. I tillegg til den dominerende lyngtype finnes også betydelige flekker med engvegetasjon av typen G12c (våt/fuktig middels næringsrik eng, mjødurtutforming) der mjødurt, enghumleblom og slåttestarr dominerer. I andre partier, som tidligere trolig har vært åkerlapper, dominerer strandrør sammen med mjødurt, stornesle, engsyre og enghumleblom. Det største feltet er markert som G14 (frisk, næringsrik «gammeleng») på vegetasjonskartet (vedlegg 1, oversikt 10). En bukkebladdam (O3) med noe slåttestarr og taglstarr i kantsonen ligger litt vest for G14-feltet.

På vestsiden ligger det en frodig tangvoll (V) som består av tangmelde og strandmelde (ettårssonen) og går over i en flerårsvoll med hestehavre, krushøymole, klengemaure, strandbalderbrå og strandrug. Store, frodige tuer med fjøresaulauk finnes også i området. Tangvollen går videre over i en eng som kan minne om en gammel åkerlapp med dominerende arter som strandrør, mjødurt, hestehavre og stornesle (G14/G10).

Tabell 36 oppsummerer arealstørrelse av de ulike registrerte vegetasjonstypene og mosaikkformer som ble registrert på Stakkøya.

Tabell 36: Oversikt over registrerte vegetasjonstyper og mosaikkformer (etter Fremstad 1997) og arealfordeling av disse på Stakkøya (øy # 35)

Type	Beskrivelse	Areal [daa]
G14	Frisk, næringsrik «gammeleng»	0,3
G14/G10	Frisk, næringsrik «gammeleng»/ Hestehavreeng	1,0
H3a/G12c/G11	Fuktig lynghei, røsslyng-blokkebær utforming/ Våt/fuktig, middels næringsrik eng, mjødurt utforming/ Veksselfuktig baserik eng, blåstarr-, engstarreng	60,0
O3	Elvesnelle-starrsump	0,2
V	Ustabil drift- og sandstrandvegetasjon	1,4
Sum areal		62,8

5.36 Tjønnholmen (øy # 36)

UTM: 33W 367803 7298675

Dato: 18.08.2011

Kartleggere: THC og SA

Beites: Nei

Hevd: Noe gjengrodd med mjødukt og enghumleblom på toppen, einer i lyngheia

Skjøtselsbehov: Nei

Spesielle forekomster: Nei

Verdi: Lav

Tjønnholmen er ei lita øy på ca. 20 dekar dominert av tørr lynghei, røsslyng-krekling-lav-utforming (H1d) (vedlegg 1, oversikt 10). De mest vanlige artene på øya er krekling, tyttebær, teiebær, tepperot, smyle og blåbær. I tillegg er det mye einer. Mot toppen av øya er det tykt mosedekke, og større innslag av enghumleblom og mjødukt sammenlignet med resten av øya. Som navnet på øya indikerer er det ei tjønn på Tjønnholmen. Arter som vokser i tjønna er blant annet hesterumpe, myrhatt, flaskestarr og grøftesoleie. Tjønna er karakterisert som en mosaikk mellom P1a (langskuddvegetasjon, tusenblad-tjønnaks-utforming) og L4 (høystarmyr) (bilde 34). Berggrunnen på Tjønnholmen består av kalkspatholdig meta-gråvakke.

Bilde 34: Tjønna på Tjønnholmen. Arter som vokser her er bl.a. hesterumpe, myrhatt, flaskestarr og grøftesoleie.

Tabell 37 oppsummerer arealstørrelse av de ulike registrerte vegetasjonstypene og mosaikkformer som ble registrert på Tjønnholmen.

Tabell 37: Oversikt over registrerte vegetasjonstyper og mosaikkformer (etter Fremstad 1997) og arealfordeling av disse på Tjønnholmen (øy # 36)

Type	Beskrivelse	Areal [daa]
H1d	Tørr lynghei, røsslyng-krekling-lav utforming	19,5
P1a/L4	Langskuddvegetasjon, tusenblad-tjønnaks-utforming/ Høystarmyr	1,1
Sum areal		20,5

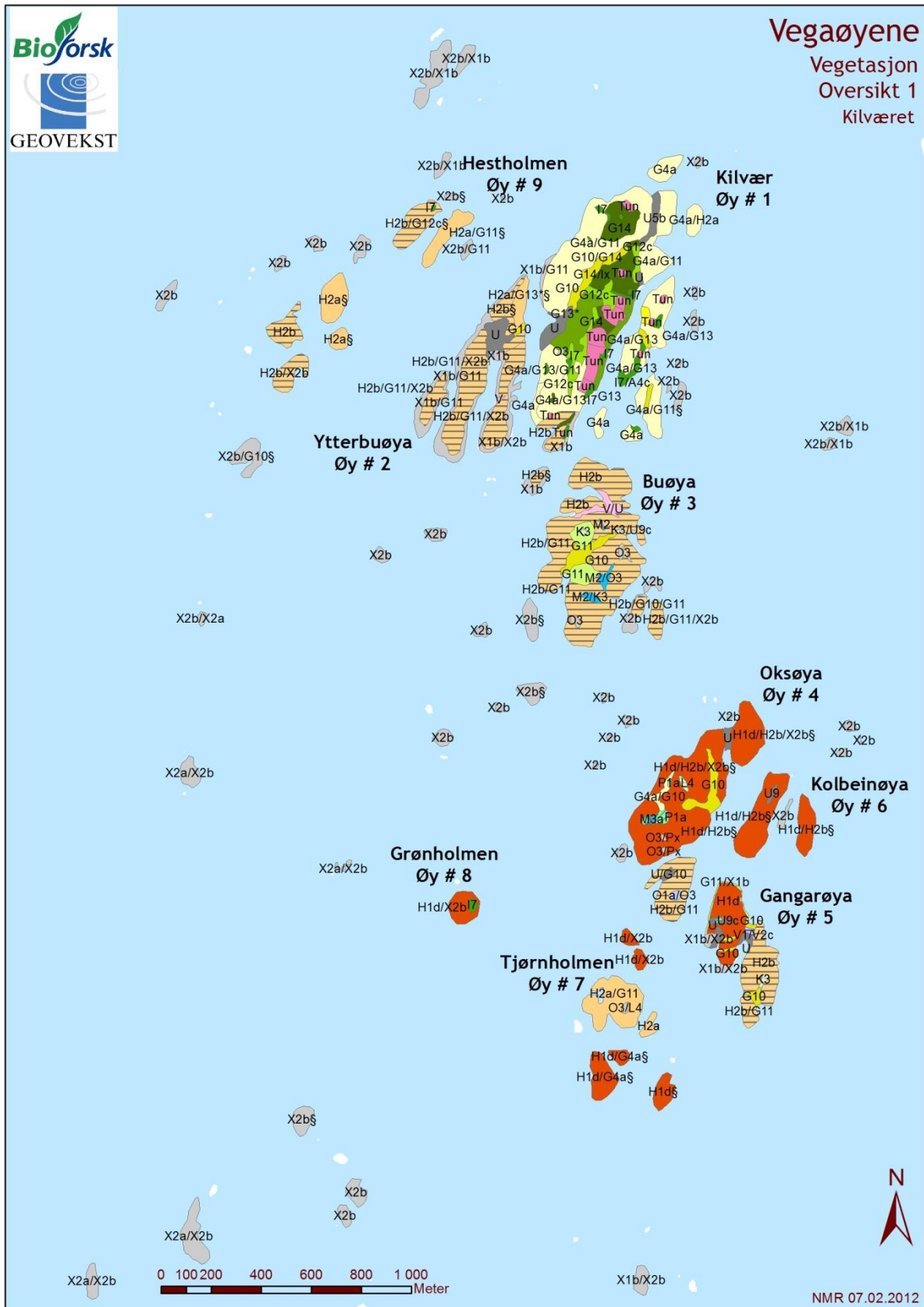
6. Referanser

- Aune, S. & Carlsen, T.H. 2011. Vegetasjonskartlegging i Vegaøyen verdensarvområde 2010, Vega kommune, Nordland. Bioforsk Rapport 6 (57). 43 s.
- Bär, A. & Carlsen, T.H. 2009. Vegetasjonskartlegging av Muddvær. Vegaøyen verdensarv, Vega kommune i Nordland. Bioforsk Rapport 4 (68). 21 s.
- Carlsen, T.H., Aune, S. & Hatten, L. 2010. Skjøtselsplan for Lånan. Vegaøyen verdensarv. Vega kommune. Bioforsk Rapport 5 (4). 50 s.
- Carlsen, T.H., Hatten, L. & Bär, A. 2009. Skjøtselsplan for Tåvær. Vegaøyen verdensarvområde, Vega kommune. Bioforsk Rapport 4 (90). 24 s.
- Direktoratet for Naturforvaltnings, Naturbase: <http://dnweb12.dirnat.no/nbinnsyn/>
- Elven, R., Alm, T., Edvardsen, H., Fjelland, M., Fredriksen, K.E. & Johansen, V. 1988. Botaniske verdier på havstrender i Nordland. A Generell innledning. Beskrivelser for region Sør-Helgeland.- Økoforsk Rapport 2A, 1-334.
- Fremstad, E. 1997. Vegetasjonstyper i Norge. - NINA temahefte 12: 1-279.
- Fylkesmannen i Nordland 2005. Forvaltningsplan for Vegaøyen Verdensarvområde 2005-2010.
- Gustavson, M. 1977. Berggrunnsgeologisk kart Flovær H17. Målestokk 1:100.000. Norges geologiske undersøkelser.
- Hatten, L. 2002. Botaniske undersøkelser og forslag til skjøtsel av deler av øygarden i Vega kommune. Hysvær og øyer nord for hovedøyas kystlinje fra Vallsjø til Rørøy. - Arbeidsutkast til oppdragsgiver.
- Kålås, J.A., Viken, Å., Henriksen, S. og Skjelseth, S. (red.). 2010. Norsk rødliste for arter 2010. Artsdatabanken, Norge.
- Moen, A. 1998. Nasjonalatlas for Norge: Vegetasjon. Statens kartverk, Hønefoss.
- Norges Geologiske Undersøkelser, berggrunnskart: <http://geo.ngu.no/kart/berggrunn/>
- Næss, I. og Johansen, R. 2008. Vegaøyen verdensarv. Fakta- og kulturhistorisk reisebok. Orkana forlag.

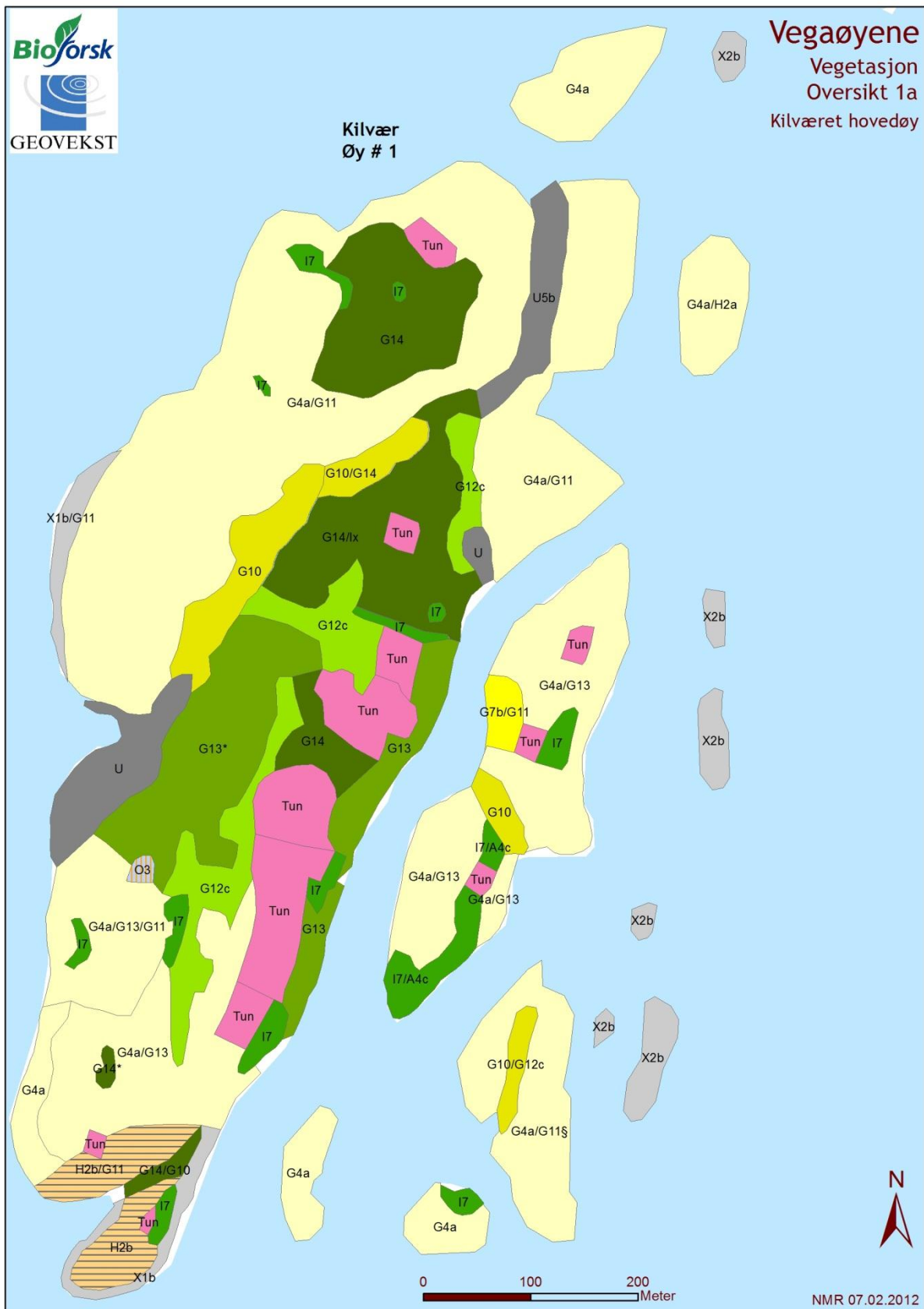
7. Vedlegg

Vedlegg nr	
1, oversikt 1	Kilværet
1, oversikt 1a	Kilværet, hovedøy
1, oversikt 1b	Kilværet, vest
1, oversikt 1c	Kilværet, Buøya
1, oversikt 1d	Kilværet, sør
1, oversikt 2	Rognan
1, oversikt 3	(Grønholmen, øy # 12)
1, oversikt 4	Emårsøyene, Stakkøya, Magnetholmen
1, oversikt 5	Nautøya, Risøya
1, oversikt 6	Sevaldøya, Sengsdragan, Oksøya m.fl.
1, oversikt 7	Bukkøya og omegn
1, oversikt 7a	Bukkøya
1, oversikt 8	Buøyan
1, oversikt 9	(Oterholmen, Verøya, Olderøya, Lisøya m.fl.)
1, oversikt 9a	Lisøya
1, oversikt 10	(Stakkøya, Tjønnholmen)
2	Oversikt over registrerte vegetasjonstyper i Vegaøyen verdensarv, 2011
3	Artslister for 18 sentrale øyer fra 2011-kartlegginga

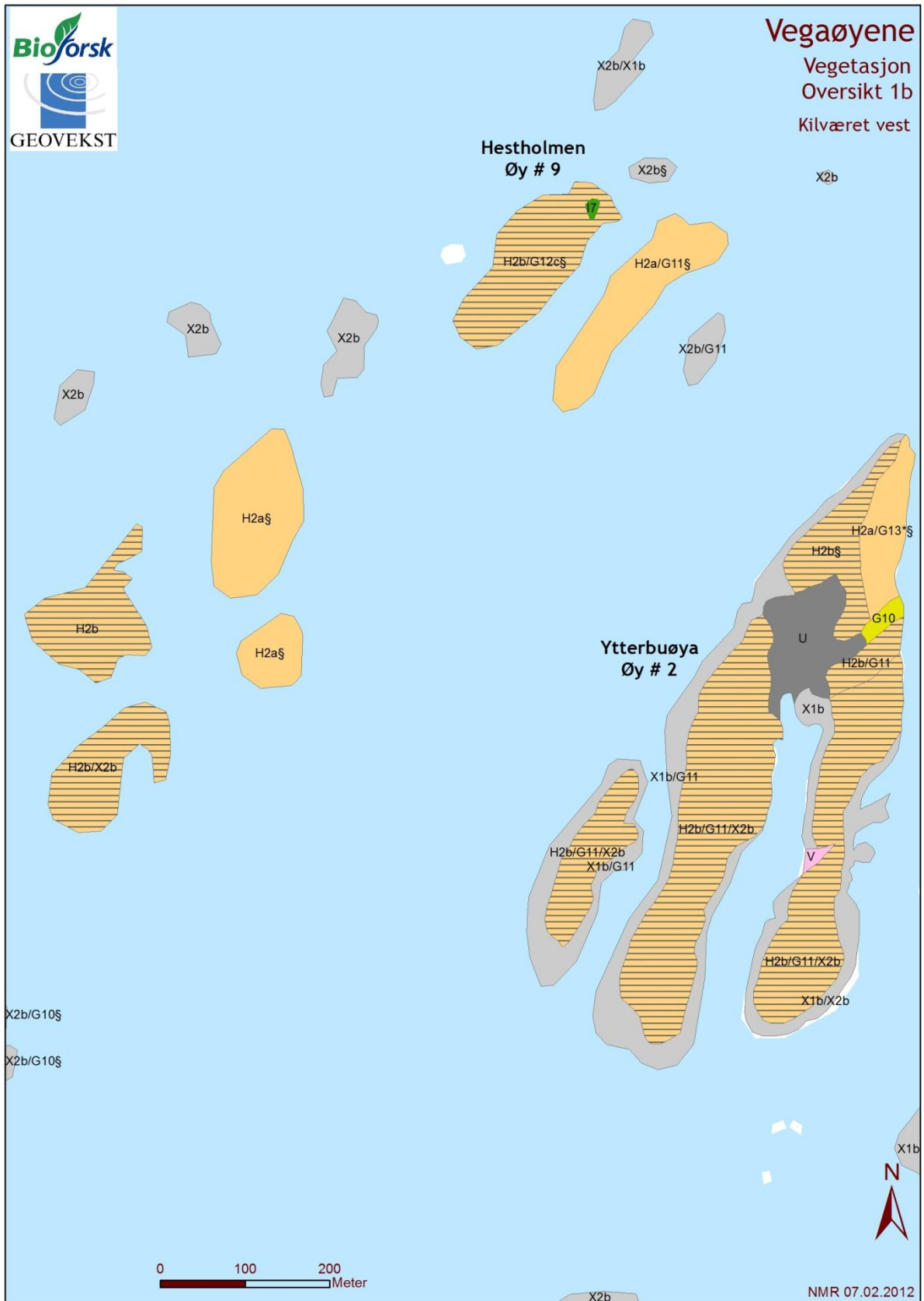
Vedlegg 1, oversikt 1 - Kilværet

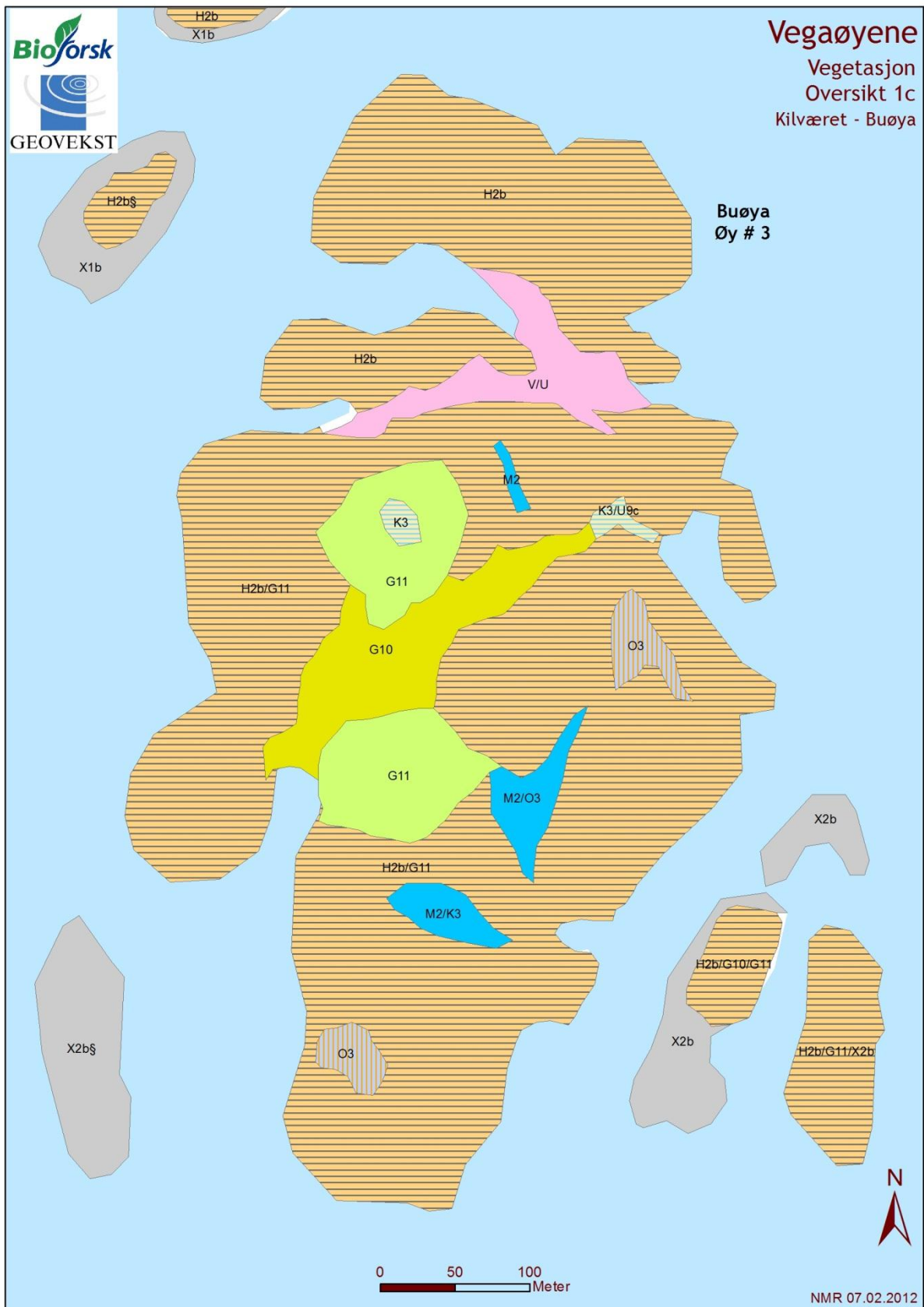
Vedlegg 1, oversikt 1a - Kilværet, hovedøy

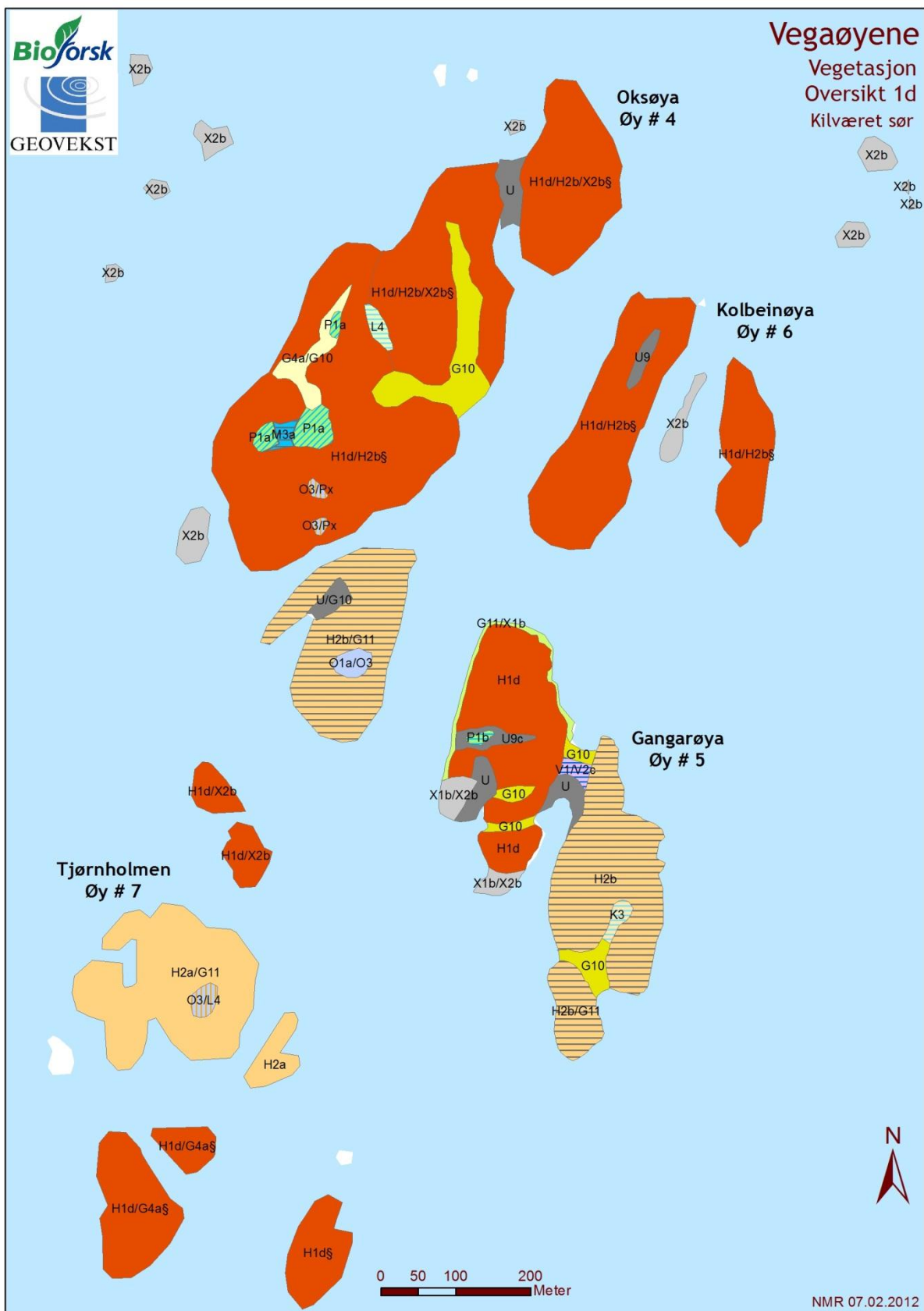
Vedlegg 1, oversikt 1b - Kilværet, vest

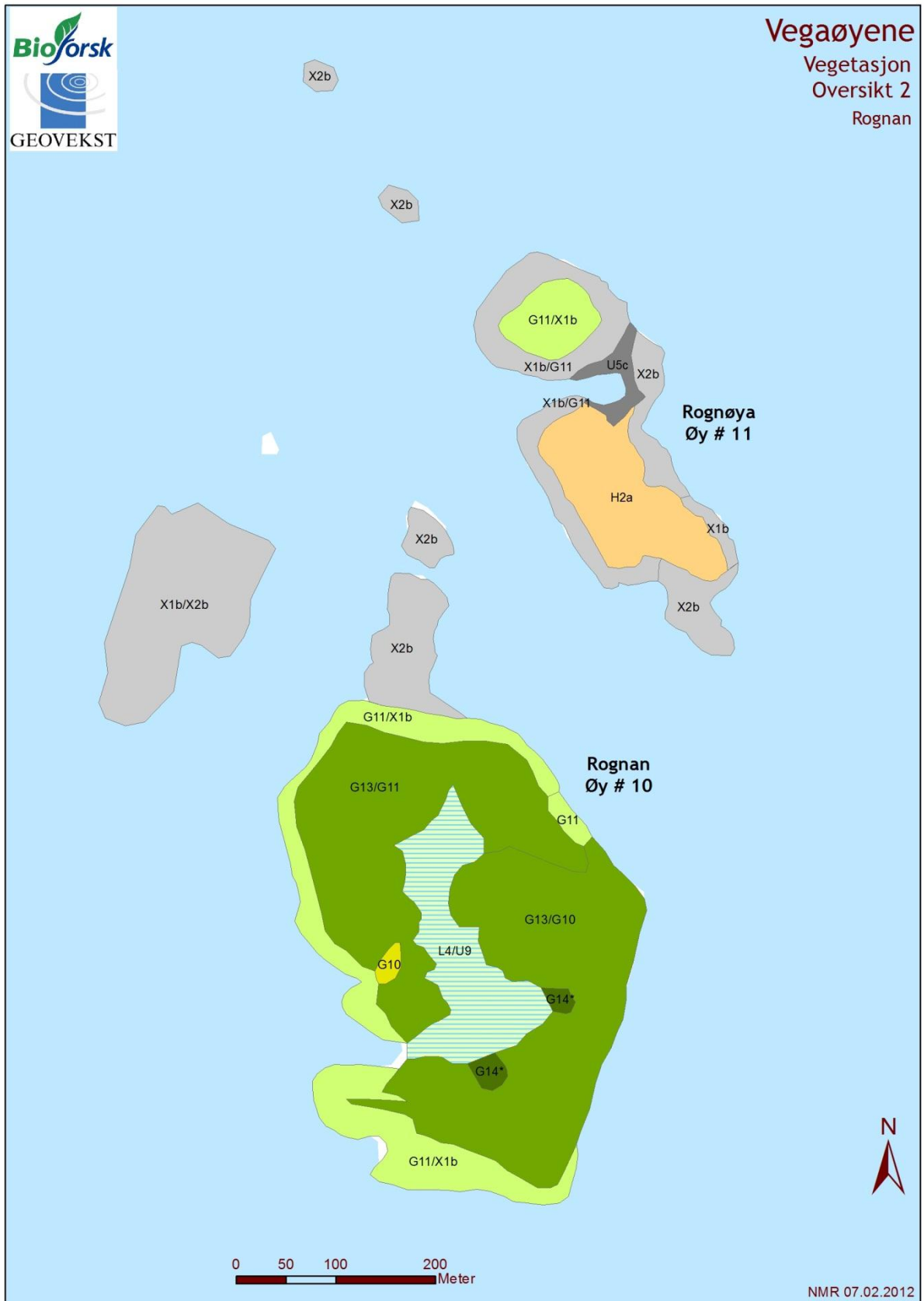
Vedlegg 1, oversikt 1c - Kilværet, Buøya

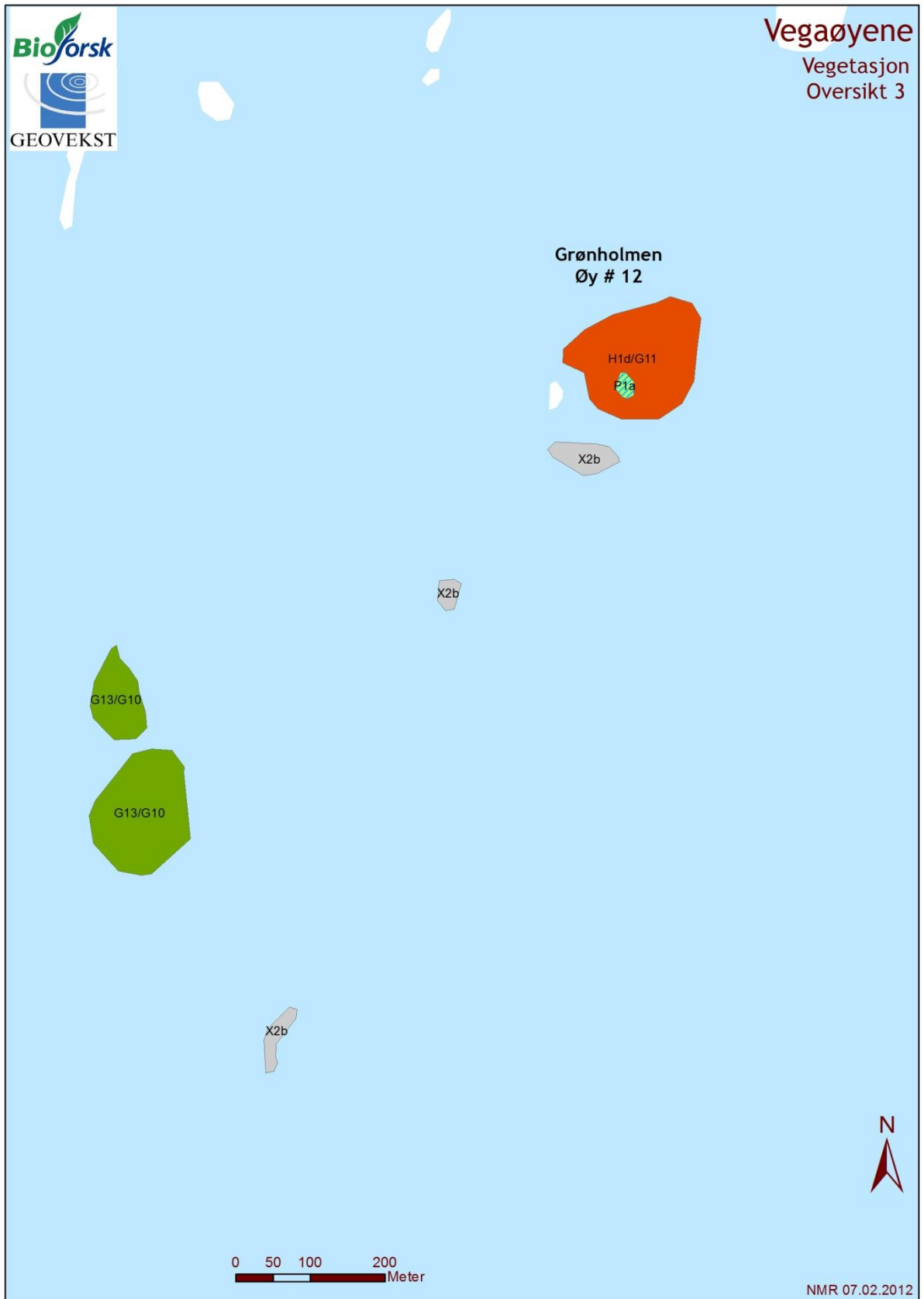
Vedlegg 1, oversikt 1d - Kiltværet, sør

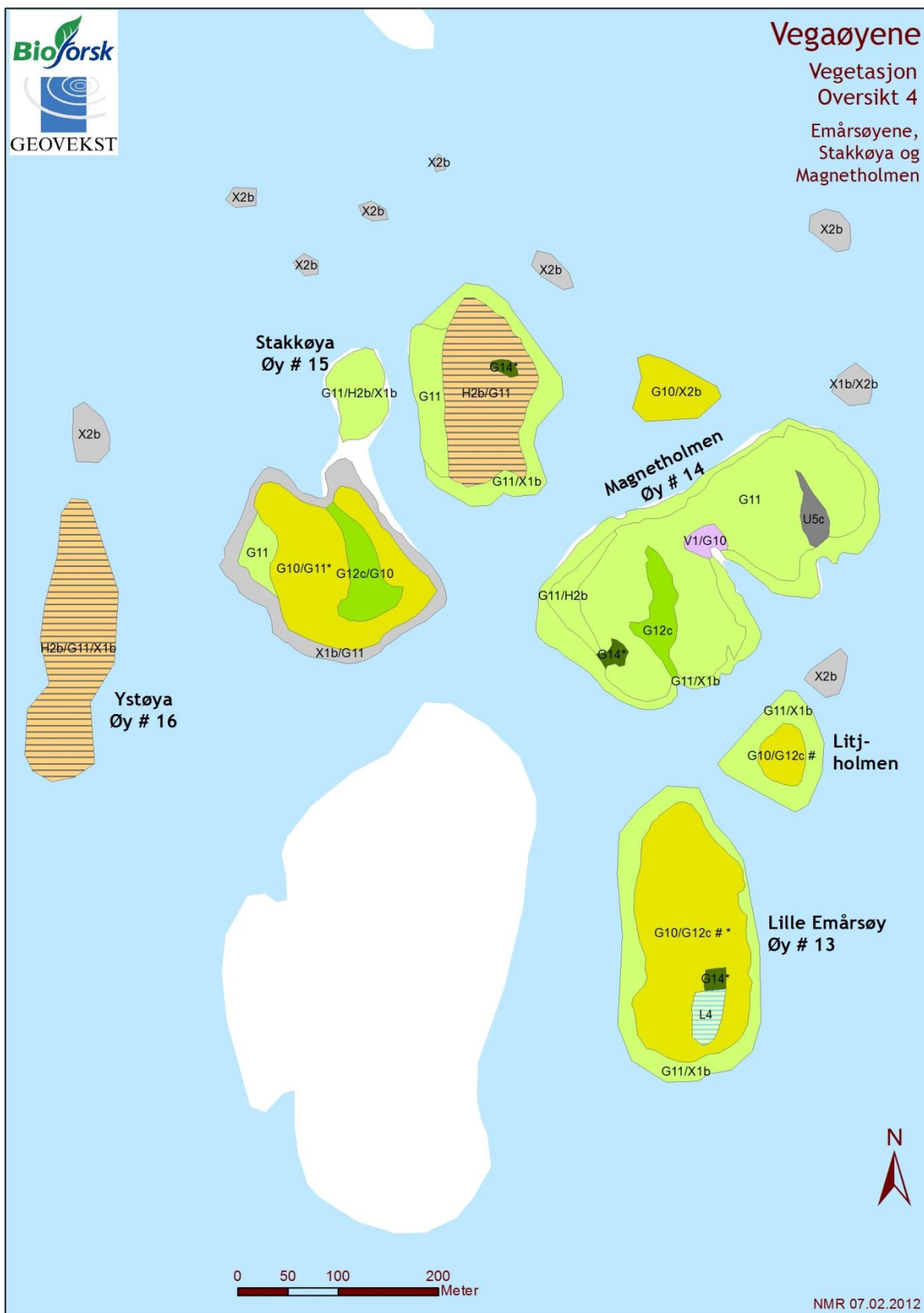
Vedlegg 1, oversikt 2 - Rognan

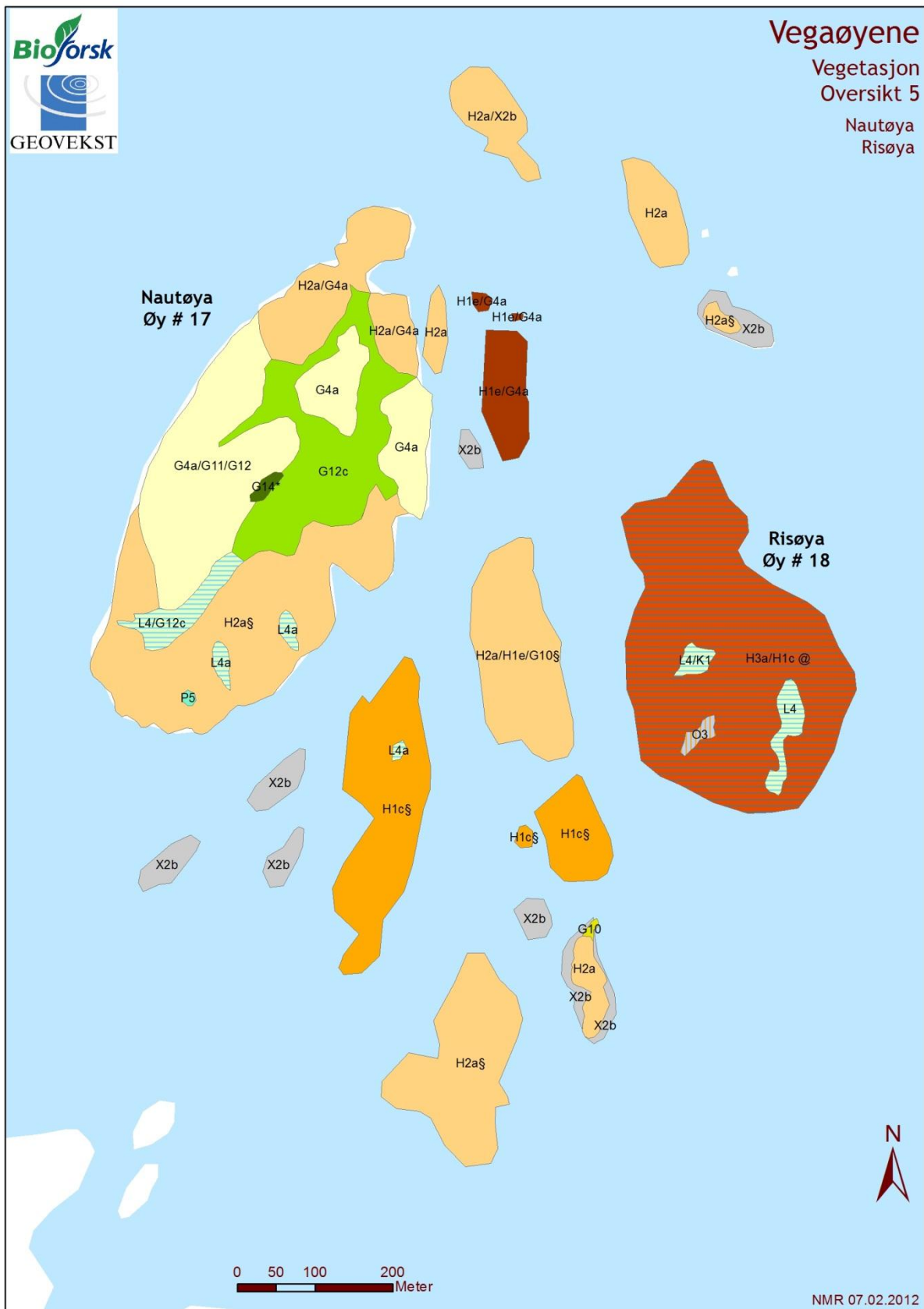
Vedlegg 1, oversikt 3

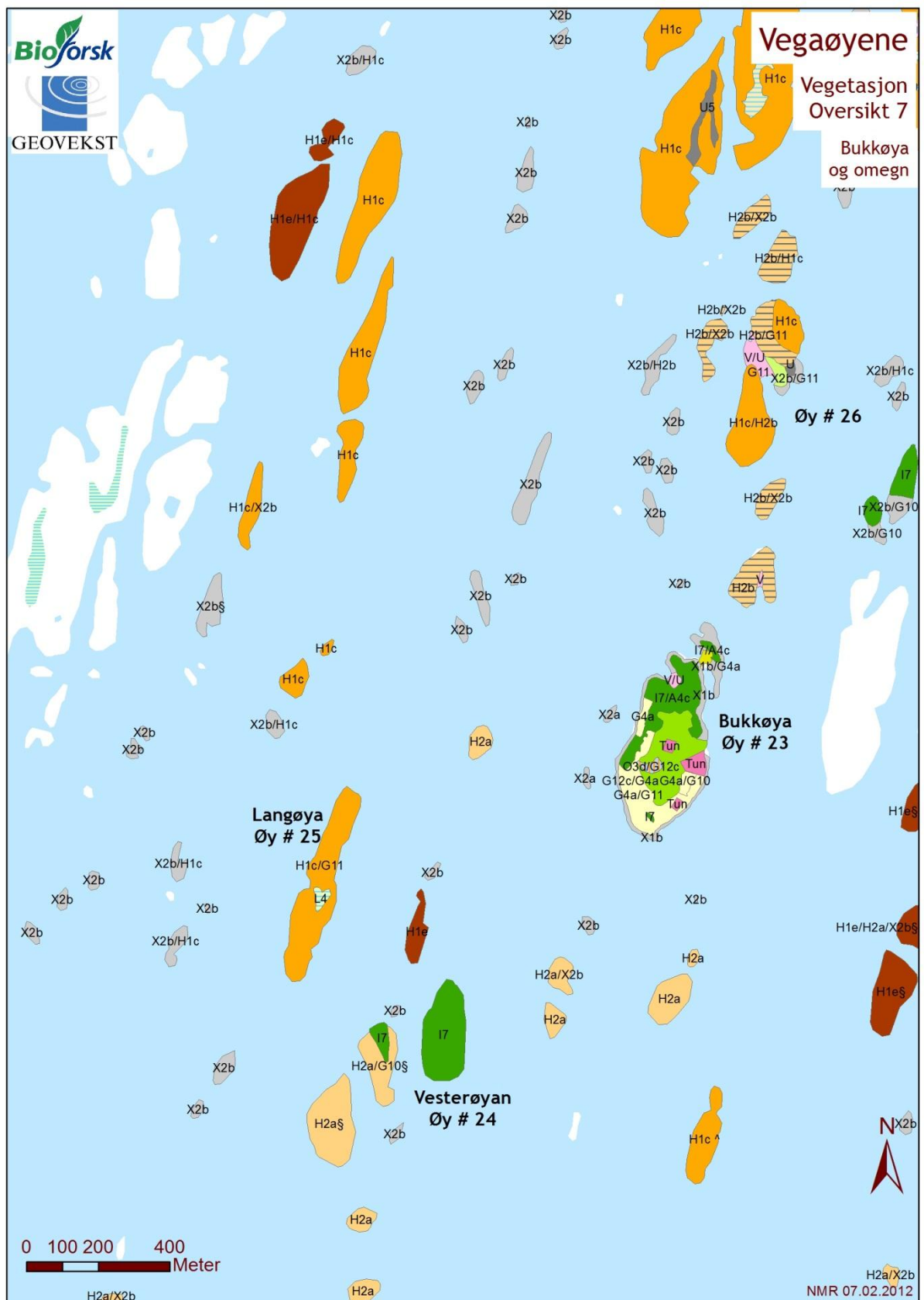
Vedlegg 1, oversikt 4 - Emårsøyene, Stakkøya, Magnetholmen

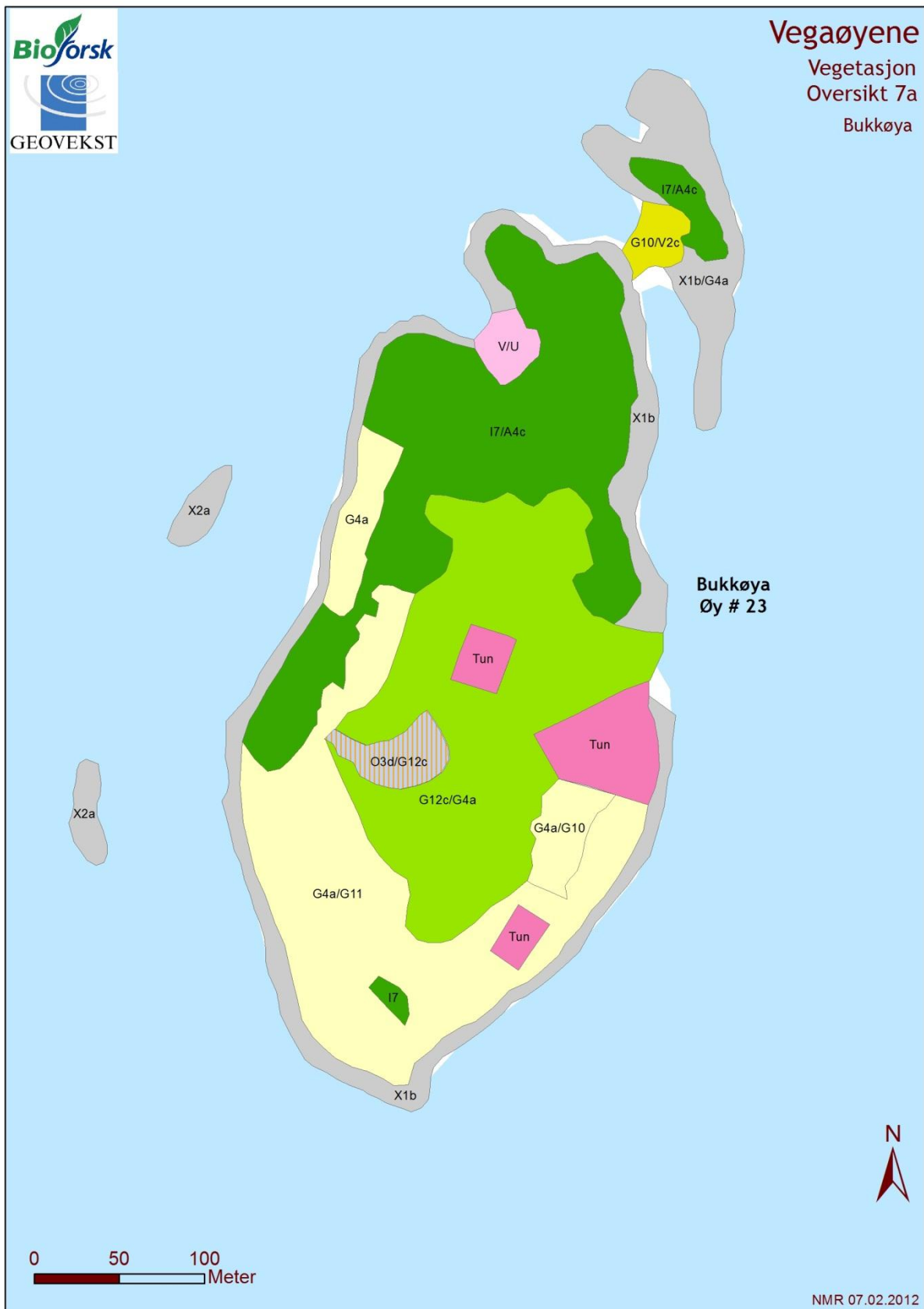
Vedlegg 1, oversikt 5 - Nautøya, Risøya

Vedlegg 1, oversikt 7 - Bukkøya og omegn

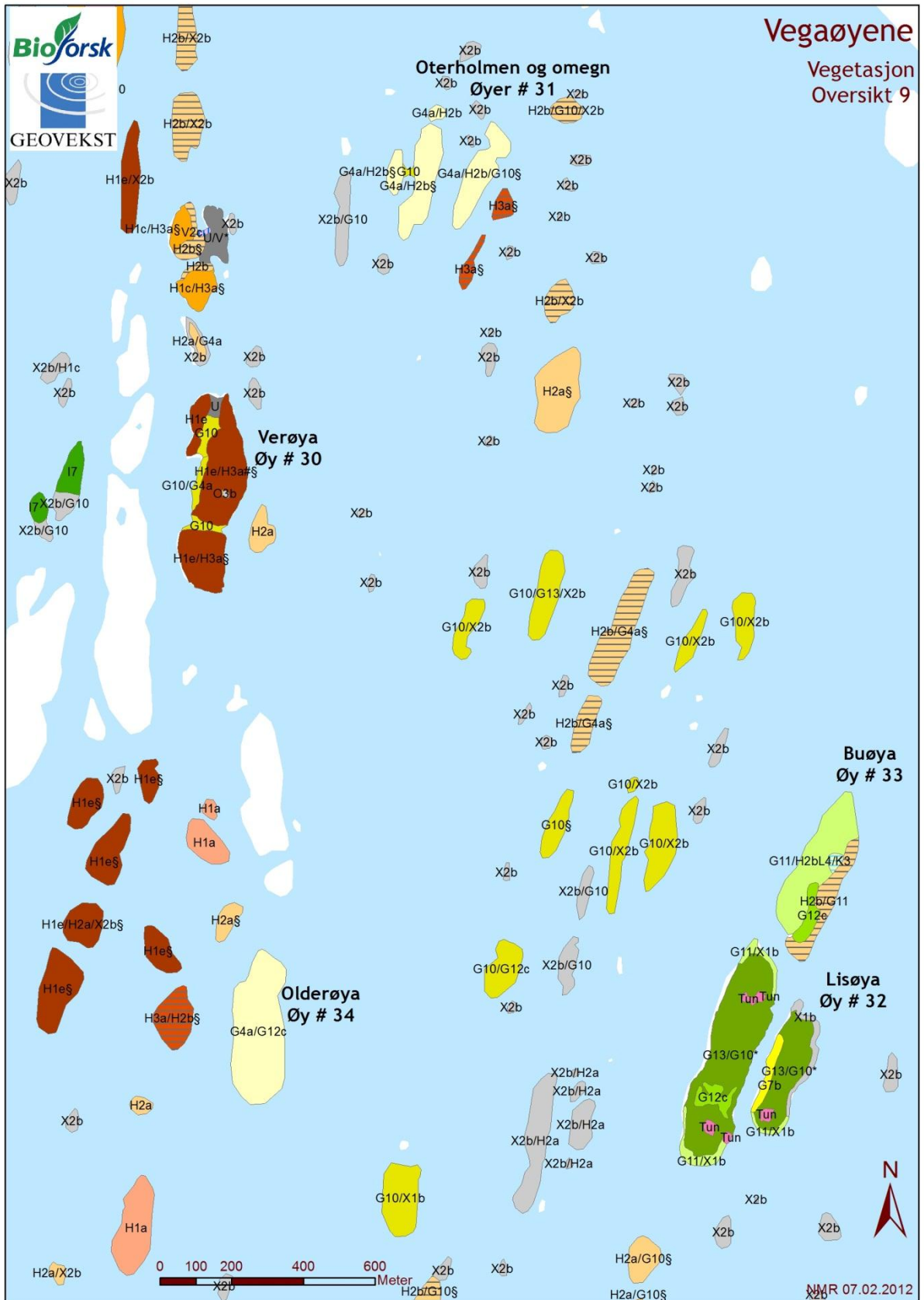
Vedlegg 1, oversikt 7a - Bukkøya

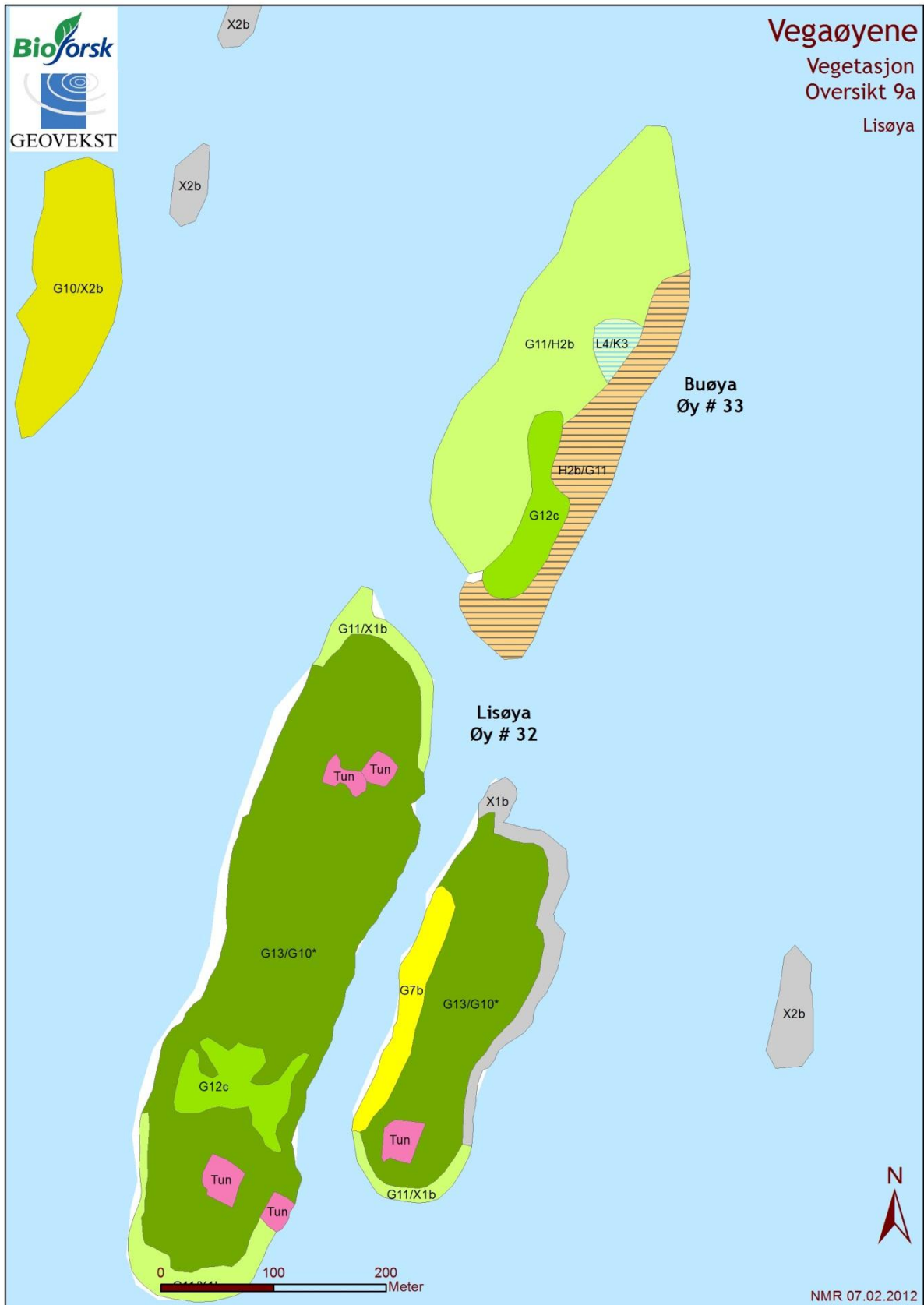
Vedlegg 1, oversikt 8 - Buøyane

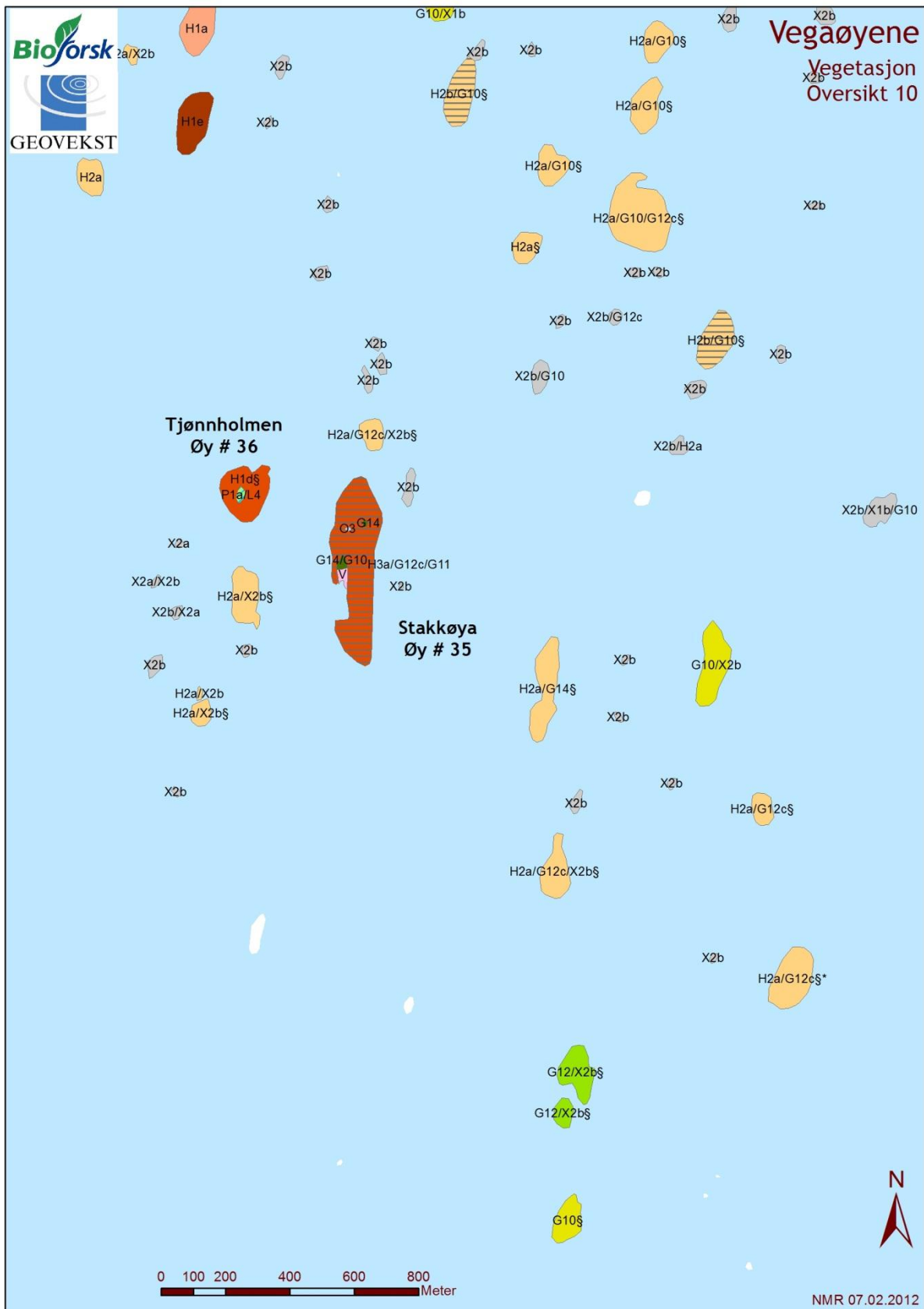
Vedlegg 1, oversikt 9

Vedlegg 1, oversikt 9a - Lisøya

Vedlegg 1, oversikt 10

Vedlegg 2: Oversikt over registrerte vegetasjonstyper (etter Fremstad 1997) i det undersøkte området i Vegaøyen verdensarvområde for 2011. Nederst på tabellen er ulike symboler for gjengroing m.m. beskrevet.

Kode	Vegetasjonstype
A4c	Blåbærskog, blåbær-krekling-utforming
G4a	Frisk fattigeng, engkvein-rødsvingel-gulakseng, vanlig utforming
G7b	Frisk/tørr middels baserik eng, fortrinnsvis i lavlandet. Dunhavre-dunkjempe-utforming
G8	Frisk/tørr middels baserik eng i høyereliggende strøk og nordpå, flekkmure-sauesvingeleng
G10	Hestehavreeng
G11	Vekselfuktig baserik eng, blåstarr-, engstarreng
G12c	Våt/fuktig, middels næringsrik eng, mjørdurt-utforming
G13	Frisk, næringsrik «natureng», skogstorkenebbeng, ballblomeng
G14	Frisk, næringsrik «gammeleng»
H1a	Tørr lynghei, røsslyng-utforming
H1c	Tørr lynghei, røsslyng-slåttestarr-torvull-utforming
H1d	Tørr lynghei, røsslyng-krekling-lav-utforming
H1e	Tørr lynghei, røsslyng-heigråmose-lav-utforming
H2a	Tørr gras-urterik hei, fattig utforming
H2b	Tørr gras-urterik hei, rikere utforming
H3a	Fuktig lynghei, røsslyng-blokkebær-utforming
I7	Plantefelt (sitkagran og buskfuru)
Ix	Kulturmarksvegetasjon. Vegetasjon på forstyrret mark (erosjon), uklar utforming
K1	Skog-/krattbevokst fattigmyr
K3	Fattig fastmattemyr
L4	Høystarmyr
L4a	Høystarmyr, flaskestarr-trådstarr-utforming
M2	Middelsrik fastmattemyr
M3a	Ekstremrik fastmattemyr, brunskjene-nebbstarr-utforming
O1a	Kortskudd-strand, fattig utforming
O3	Elvesnelle-starrsump
O3b	Elvesnelle-starrsump, flaskestarr-utforming
O3d	Elvesnelle-starrsump, stolpestarr-utforming
O3g	Elvesnelle-starrsump, gras-utforming
P1a	Langskuddvegetasjon, tusenblad-tjønnaks-utforming
P1b	Langskuddvegetasjon, kalkrik tjønnaks-utforming
P5	Kransalge-sjøbunn
Px	Langskuddvegetasjon, uklar utforming
U	Undervanns-, strandeng- og strandsumpvegetasjon
U5b	Øvre salteng, rødsvingel-utforming

U5c	Øvre salteng, rødsvingel-fjærekoll-tiriltunge-utforming
U9	Sumpstrand
U9c	Sumpstrand, myr-utforming
V	Ustabil drift- og sandstrandvegetasjon
V1	Ettårig melde-tangvoll
V2c	Flerårig gras/urte-tangvoll, gras-utforming
X1b	Strandberg, rik utforming
X2a	Fuglegjødset kystvegetasjon, lav-utforming
X2b	Fuglegjødset kystvegetasjon, gras-/urte-utforming
Tun	Betegnelse på hagemark i forbindelse med hytte-/fritidsbebyggelse. Ofte plenpreget karakter med ulike plantede stauder og vedvekster.

Kode Symboltype

§	Gjengroing med einer
*	Gjengroing med gras/urter
@	Gjengroing med kratt/lauvtrær
#	Spredd forekomst sitkagran/buskfuru
^	Åpent vegetasjonsdekke. Mer enn 50 % nakent berg

Vedlegg 3: Artslister for 18 sentrale øyer fra 2011-kartlegginga

Norske navn	Vitenskapelige navn	Buøyen (# 27)	Gangarøya (# 5)	Kilvær (# 1)	Oksøya (# 4)	Buøya (Sørbuøya, # 3)	Rognan (# 10)	Øy sør for Buøyen (# 26)	Ytterbuøya (# 2)	Kråkholman (# 29)	Verøya (# 30)	Lisøya (# 32)	Lille Emårsøy (# 13)	Nautøya (# 17)	Geitholmen (ikke beskr)	Stakkøya (# 35)	Oksøya (# 19)	Bukkøya (# 23)	Risøya (# 18)
Arve sp.														X					
Bakkesøte	<i>Gentianella campestris ssp. campestris</i>		X				X		X			X	X	X	X				
Bekkeblom	<i>Caltha palustris</i>		X		X	X	X		X	X		X	X	X			X	X	
Bitterbergknapp	<i>Sedum acre</i>		X	X		X	X	X	X	X	X		X		X		X	X	
Bittersøte	<i>Gentianella amarella ssp. amarella</i>											X	X			X			
Bjønnskjegg	<i>Trichophorum cespitosum</i>					X													
Bjønbrodd	<i>Tofieldia pusilla</i>								X										
Bleikstarr	<i>Carex pallescens</i>														X			X	
Bleiksøte	<i>Gentianella aurea</i>					X							X						
Blokkebær	<i>Vaccinium uliginosum</i>	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X		X	X	X	X	X	X
Blåbær	<i>vaccinium myrtillus</i>	X	X		X	X		X		X	X	X		X	X	X	X	X	
Blåklukke	<i>Campanula rotundifolia</i>	X	X	X	X		X	X	X	X	X	X	X		X	X	X	X	X
Blåknapp	<i>Succisa pratensis</i>		X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
Blåkoll	<i>Prunella vulgaris</i>	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
Blåstarr	<i>Carex flacca</i>	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
Blåtopp	<i>Molinia caerulea</i>			X	X	X			X			X		X	X			X	
Bringebær	<i>Rubus idaeus</i>											X							
Brudespore	<i>Gymnadenia conopsea</i>		X	X	X	X	X	X	X	X			X		X		X	X	
Bukkeblad	<i>Menyanthaceae trifoliata</i>	X			X						X			X		X			
Buskfuru	<i>Pinus mugo</i>			X								X	X					X	
Bustnype	<i>Rosa villosa ssp mollis</i>										X								
Dunbjørk	<i>Betula pubescens</i>											X							X
Dunhavre	<i>Avenula pubescens</i>		X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X		X	X	
Duskull	<i>Eriophorum angustifolium ssp. angustifolium</i>	X			X					X	X						X		
Dvergjamne	<i>Selaginella selaginoides</i>			X	X	X	X	X	X	X		X		X	X				
Einer	<i>Juniperus communis</i>	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
Engfrytle	<i>Luzula multiflora ssp multiflora</i>	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
Enghumleblom	<i>Geum rivale</i>	X	X	X		X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
Engkarse	<i>Cardamine pratensis</i>			X															
Engkvein	<i>Agrostis capillaris</i>	X			X		X	X	X	X	X	X	X	X	X		X	X	
Engsoleie	<i>Ranunculus acris ssp. acris</i>	X	X	X	X	X	X	X	X	X		X	X					X	
Engstarr	<i>Carex hostiana</i>	X		X	X				X		X	X		X					
Engsvingel	<i>Festuca pratensis</i>											X		X					
Engsyre	<i>Rumex acetosa</i>	X	X	X	X		X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
Evjesoleie	<i>Ranunculus repens</i>				X														
Finnskjegg	<i>Nardus stricta</i>																		X
Firkantperikum	<i>Hypericum maculatum</i>											X							

Norske navn	Vitenskapelige navn	Buøyane (# 27)	Gangarøya (# 5)	Kilvæer (# 1)	Oksøya (# 4)	Buøya (Sørbuøya, # 3)	Rognan (# 10)	Øy sør for Buøyane (# 26)	Ytterbuøya (# 2)	Kråkholman (# 29)	Verøya (# 30)	Lisøya (# 32)	Lille Enårsøy (# 13)	Nautøya (# 17)	Geitholmen (ikke beskr)	Stakkøya (# 35)	Oksøya (# 19)	Bukkøya (# 23)	Risøya (# 18)
Fjellbakkestjerne	<i>Erigeron borealis</i>		X	X		X	X		X				X						
Fjellfrøstjerne	<i>Thalictrum alpinum</i>	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X		X
Fjellmarikåpe	<i>Alchemilla alpina</i>		X						X	X	X				X	X	X	X	X
Fjellnøkleblom (NT)	<i>Primula scandinavica</i>		X	X		X		X	X	X			X			X			
Fjellrapp	<i>Poa alpina</i>			X		X	X	X	X		X			X				X	
Fjellsmelle	<i>Silene acaulis</i>					X			X			X			X			X	
Fjelltistel	<i>Saussurea alpina</i>		X	X	X	X	X	X	X	X		X	X	X	X				
Fjørekoll	<i>Armeria maritima</i>	X					X	X	X	X	X			X	X				
Fjøresaltgras	<i>Puccinellia maritima</i>									X									
Fjøresaulauk	<i>Triglochin maritima</i>			X												X			
Fjøresøte	<i>Gentianella detonsa</i>			X															
Flaskestarr	<i>Carex rostrata</i>													X					
Flekkmarihand	<i>Dactylorhiza maculata</i>		X		X										X				
Flekkmure	<i>Potentilla crantzii</i>			X	X		X	X		X	X							X	
Fuglestarr	<i>Carex ornithopoda</i>										X								
Fugletelg	<i>Gymnocarpium dryopteris</i>							X											
Fuglevikke	<i>Vicia cracca</i>	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X		X
Følblom	<i>Leotodon autumnalis</i>						X		X	X	X	X	X	X		X		X	
Geitrams	<i>Epilobium angustifolium</i>			X				X							X				
Geitsvingel	<i>Festuca vivipara</i>	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
Gjeldkarve	<i>Pimpinella saxifraga</i>			X		X	X		X	X		X		X	X	X		X	
Gjerdevikke	<i>Vicia sepium</i>			X			X												
Gjetertaske	<i>Capsella bursa-pastoris</i>														X				
Glattmarikåpe	<i>Alchemilla glabra</i>			X							X	X	X		X		X		
Grasstjerneblom	<i>Stellaria graminea</i>																	X	
Grøftesoleie	<i>Ranunculus flammula</i>	X															X		
Grønnkurle	<i>Coeloglossum viride</i>					X								X					
Gråstarr	<i>Carex canescens</i>	X																	X
Gulaks	<i>Anthoxanthum odoratum</i>	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
Guldå	<i>Galeopsis speciosa</i>											X							
Gulflatberg	<i>Lathyrus pratensis</i>		X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
Gullris	<i>Solidago virgaurea</i>		X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X		X	X	X	X	X
Gulsildre	<i>Saxifraga aizoides</i>	X	X	X	X	X			X			X	X	X		X		X	X
Gåsemure	<i>Potentilla anserina</i>	X			X			X	X	X		X	X	X	X	X	X	X	
Hanekam	<i>Lychnis flos-cuculi</i>	X	X		X	X	X	X	X	X		X	X	X	X	X	X		X
Harerug	<i>Bostorta vivipara</i>	X	X				X												
Hestehavre	<i>Arhenatherum elatius</i>		X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X		X	X	X	X	
Hesterumpe	<i>Hippuris vulgaris</i>		X							X					X	X		X	

Norske navn	Vitenskapelige navn	Buøyen (# 27)	Gangarøya (# 5)	Kilvær (# 1)	Oksøya (# 4)	Buøya (Sørbuøya, # 3)	Rognan (# 10)	Øy sør for Buøyen (# 26)	Ytterbuøya (# 2)	Kråkholman (# 29)	Verøya (# 30)	Lisøya (# 32)	Lille Enårsøy (# 13)	Nautøya (# 17)	Geitholmen (ikke beskr)	Stakkøya (# 35)	Oksøya (# 19)	Bukkøya (# 23)	Risøya (# 18)
Hjertegras	<i>Briza media</i>											X							
Hundegras	<i>Dactylis glomerata</i>			X									X						
Hundekjeks	<i>Anthriscus sylvestris</i>			X				X	X	X		X						X	
Hvitveis	<i>Anemone nemorosa</i>							X											
Hårfrytle	<i>Luzula pilosa</i>																X		
Hårstarr	<i>Carex capillaris</i>		X	X	X	X	X		X	X		X	X	X	X	X		X	
Jonsokkoll	<i>Ajuga pyramidalis</i>		X							X					X				
Jåblom	<i>Parnassia pulustris</i>	X	X	X	X	X	X	X	X	X		X	X	X	X	X	X	X	X
Karve	<i>Carum carvi</i>			X		X	X		X			X						X	
Kattefot	<i>Antennaria dioica</i>		X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	
Klengemaure	<i>Galium aparine</i>															X			
Klovasshår	<i>Callitriche hamulata</i>	X																	
Knopparve	<i>Sagina nodosa</i>			X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X		X	
Kornstarr	<i>Carex panicea</i>	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X		X	X	
Kransalge sp.	<i>Chara sp.</i>		X											X					
Kranskonvall	<i>Polygonatum verticillatum</i>		X	X		X			X							X	X	X	X
Krattmjølke	<i>Epilobium montanum</i>			X			X		X		X							X	X
Krekling	<i>Empetraceae nigrum</i>	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
Krushøymol	<i>Rumex crispus</i>			X				X	X	X	X	X		X	X	X	X		
Krypkevein	<i>Agrostis stolonifera</i>								X					X	X	X	X		
Krypsoleie	<i>Ranunculus repens</i>											X							
Kvann	<i>Angelica archangelica</i>						X									X			
Kvein sp.	<i>Agrostis sp.</i>		X					X					X			X			
Kvitbladtistel	<i>Cirsium helenioides</i>	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X		X	X		X	
Kvitkløver	<i>Trofolium repens</i>	X	X	X	X			X	X	X	X	X	X	X	X			X	
Kvitmaure	<i>Galium boreale</i>			X		X	X	X	X			X	X	X	X	X		X	
Legeveronika	<i>Veronica officinalis</i>	X	X	X	X	X	X	X		X	X	X	X	X		X		X	
Lifiol	<i>Viola canina ssp. montana</i>		X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X		X	X	X		
Lintorskemunn	<i>Linaria vulgaris</i>		X				X	X		X		X	X		X	X			
Lodnerublom	<i>Draba incana</i>		X	X	X	X	X	X	X	X		X	X	X	X			X	
Loppestarr	<i>Carex pulicaris</i>	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X					
Lusegras	<i>Huperzia selago</i>														X		X		
Lyssiv cf.	<i>Juncus effusus</i>																	X	
Løvetann sp.	<i>Taraxacum cf. coll.</i>				X			X	X				X	X				X	
Marigras	<i>Hierochloe odorata ssp. odorata</i>			X			X		X	X		X	X	X				X	
Marikåpe sp.	<i>Alchemilla sp.</i>			X	X	X	X	X	X			X		X	X	X	X	X	
Marinøkkel	<i>Botrychium lunaria</i>	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X		X	X		X		

Norske navn	Vitenskapelige navn	Buøyen (# 27)	Gangarøya (# 5)	Kilvær (# 1)	Oksøya (# 4)	Buøya (Sørbuøya, # 3)	Rognan (# 10)	Øy sør for Buøyen (# 26)	Ytterbuøya (# 2)	Kråkholman (# 29)	Verøya (# 30)	Lisøya (# 32)	Lille Enårsøy (# 13)	Nautøya (# 17)	Geitholmen (ikke beskr)	Stakløya (# 35)	Oksøya (# 19)	Bukkøya (# 23)	Risøya (# 18)
Markjordbær	<i>Fragaria vesca</i>						X				X				X	X	X		
Markrapp	<i>Poa trivialis</i>											X							
Minneblom/For-glemmegei sp.	<i>Myosotis</i> sp.			X		X			X			X						X	
Mjødurt	<i>Filipendula ulmaria</i>		X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
Molte	<i>Rubus chamaemorus</i>	X						X		X	X				X		X		X
Myrhatt	<i>Potentilla palustris</i>	X	X	X	X		X	X		X	X	X	X	X	X	X	X		X
Myrklegg	<i>Pedicularis palustris</i>										X	X							
Myrmaure	<i>Galium palustre</i>	X		X	X	X	X	X	X		X	X			X				
Myrmjølke	<i>Epilobium palustre</i>		X		X	X													
Myrtistel	<i>Cirsium palustre</i>								X										
Namdalspil	<i>Salix carprea</i> ssp. <i>carprea x viminalis</i>																	X	
Nattfiol	<i>Platanthera bifolia</i>							X											
Nype sp.	<i>Rosa</i> sp.									X						X	X		
Nyresoleie	<i>Ranunculus auricomus</i>							X		X		X				X	X		X
Ormetunge (VU)	<i>Ophioglossum vulgatum</i>		X	X		X	X	X	X	X		X	X	X		X	X		
Prakthjelm	<i>Aconitum x stoerckianum</i>			X			X					X		X					
Prestekrage	<i>Leucanthemum vulgare</i>			X					X			X						X	
Rapp sp.	<i>Poa</i> sp.												X						
Rips	<i>Limonium</i> .ssp			X															
Rogn	<i>Sorbus aria</i>	X	X	X				X			X	X		X	X	X	X	X	X
Rosenrot	<i>Rhodiola rosea</i>		X	X					X	X	X				X	X	X		
Rundskolm	<i>Anthyllis vulneraria</i>		X	X	X	X	X		X	X	X	X	X	X	X			X	X
Rundsoldogg	<i>Droseraseae rotundifolia</i>				X						X								
Rustsivaks	<i>Blysmus rufus</i>	X			X				X										
Ryllik	<i>Achillea millefolium</i>		X	X	X	X	X		X			X	X	X				X	X
Ryllsiv	<i>Juncus ariticulatus</i>				X							X					X		
Rynkerose	<i>Rosa rugosa</i>			X															
Rypebær	<i>Arctostaphylos alpinus</i>																		X
Rød jonsokblom	<i>Silene dioica</i>			X		X	X	X	X	X			X		X			X	
Rødkløver	<i>Trifolium pratense</i>			X		X	X	X	X	X	X	X	X		X			X	
Rødsildre	<i>Saxifraga oppositifolia</i>		X	X	X	X	X		X	X	X			X	X	X	X	X	
Rødsvingel	<i>Festuca rubra</i>	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X		X	X	X
Rødtvetann	<i>Lamium purpureum</i>																	X	
Rørkvein sp.	<i>Calamagrostis</i> sp.					X													
Røsslyng	<i>Calluna vukgaris</i>	X	X		X	X		X	X	X	X			X	X	X	X		X
Saltgras	<i>Puccinellia</i> sp.	X																	
Saltsiv	<i>Juncus gerardii</i>								X	X					X				
Salturt	<i>Salicornia europaea</i>									X									

Norske navn	Vitenskapelige navn	Buøyen (# 27)	Gangarøya (# 5)	Kilvær (# 1)	Oksøya (# 4)	Buøya (Sørbuøya, # 3)	Rognan (# 10)	Øy sør for Buøyen (# 26)	Ytterbuøya (# 2)	Kråkholman (# 29)	Verøya (# 30)	Lisøya (# 32)	Lille Ernårsøy (# 13)	Nautøya (# 17)	Geitholmen (ikke beskr)	Stakkøya (# 35)	Oksøya (# 19)	Bukkøya (# 23)	Risøya (# 18)
Sandsiv	<i>Juncus balticus</i>		X		X														
Shetlands-øyentrøst	<i>Euphrasia arctica ssp. borealis</i>					X	X		X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	
Sisselrot	<i>Polypodium vulgare</i>	X								X	X				X		X		X
Sitkagran	<i>Picea sitchensis</i>			X							X	X	X		X			X	
Siv cf.	<i>Juncus sp.</i>			X															
Skarmarikåpe	<i>Alchemilla wichurae</i>			X				X	X	X		X	X	X	X		X	X	
Skjørbuksurt	<i>Capsella officinalis</i>	X								X									
Skogstjerne	<i>Trientalis europaea</i>	X	X					X	X	X	X				X		X	X	
Skogstorkenebb	<i>Geraniaceae sylvaticum</i>		X	X		X				X		X		X	X	X		X	
Skrubber	<i>Cornaceae suecica</i>	X	X		X			X		X	X	X			X		X	X	X
Skvallerkål	<i>Aegopodium podagraria</i>												X					X	
Slirestarr	<i>Carex vaginata</i>	X	X	X	X		X	X	X	X	X	X		X	X		X		X
Sløke	<i>Angelica sylvestris</i>		X										X		X	X	X		
Slåttestarr	<i>Carex nigra ssp. nigra</i>	X	X	X	X		X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	
Smalkjempe	<i>Plantago lanceolata</i>	X	X	X	X	X		X	X	X	X	X	X	X	X		X	X	
Smyle	<i>Deschampsia flexuosa</i>	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X		X	X		X	X	X
Småengkall	<i>Rhinanthus minor</i>		X	X	X		X	X	X	X		X	X		X	X	X	X	
Småpiggnopp	<i>Sparganium natans</i>	X	X		X										X				X
Smårørkvein	<i>Calamagrostis stricta</i>		X	X			X			X		X	X	X	X				
Småvassoleie	<i>Ranunculus aquatilis</i>	X																	
Stemorsblomst	<i>Violaceae tricolor</i>			X		X	X		X			X	X			X		X	
Stjerneblom sp.	<i>Stellaria sp.</i>				X														
Stjernestarr	<i>Carex echinata</i>	X								X	X								X
Stolpestarr	<i>Carex nigra ssp. juncella</i>													X	X			X	
Storblåfjær	<i>Polygala vulgaris</i>		X	X	X	X			X		X	X			X				
Stormaure	<i>Galium album</i>					X													
Stornesle	<i>Urtica dioica ssp. dioica</i>		X	X			X		X					X		X		X	
Stortveblad	<i>Listera ovata</i>		X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X		X	X	X		X
Strandbalderbrå	<i>Matricaria maritima</i>			X	X			X	X	X		X				X	X	X	
Strandkjeks	<i>Meum scoticum</i>		X							X					X	X	X		
Strandkjempe	<i>Plantago lanceolata</i>					X	X		X	X		X	X	X	X	X			
Strandkryp	<i>Glaux maritima</i>							X	X	X						X	X		
Strandkvann	<i>Angelica littoralis</i>		X				X		X	X			X		X				
Strandmelde	<i>Atriplex littoralis</i>									X					X	X			
Strandrug	<i>Leymus arenarius</i>		X		X		X		X	X						X	X	X	
Strandrør	<i>Palaris arundinacea</i>			X			X		X			X	X	X	X	X	X	X	X
Strandstjerne	<i>Aster tripolium</i>									X	X				X	X			

Norske navn	Vitenskapelige navn	Buøyen (# 27)	Gangarøya (# 5)	Kilvæer (# 1)	Oksøya (# 4)	Buøya (Sørbuøya, # 3)	Rognan (# 10)	Øy sør for Buøyen (# 26)	Ytterbuøya (# 2)	Kråkholman (# 29)	Verøya (# 30)	Lisøya (# 32)	Lille Enårsøy (# 13)	Nautøya (# 17)	Geitholmen (ikke beskr)	Stakkøya (# 35)	Oksøya (# 19)	Bukkøya (# 23)	Risøya (# 18)
Strengstarr	<i>Carex chordorrhizae</i>	X																	
Sumphaukeskjegg	<i>Crepis paludosa</i>			X			X		X										
Sumpmaure	<i>Galium uliginosum</i>					X													
Svarttopp	<i>Bartsia alpina</i>			X															
Sverdlilje	<i>Iris pseudacorus</i>											X							
Sveve sp.	<i>Hieracium sp.</i>			X	X	X		X	X	X		X	X	X	X				
Særbustarr\lvebus tarr	<i>Carex dioica</i>									X	X								
Sølvbunke	<i>Deschampsia cespitosa</i>			X			X					X	X	X				X	
Taglstarr	<i>Carex appropinquata</i>				X		X										X		
Tangmelde	<i>Atriplex prostrata ssp. prostrata</i>									X							X		
Taresaltgras	<i>Puccinellia capillaris</i>									X									
Teiebær	<i>Rubus saxatilis</i>	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X		X		X	X	X	X	X
Tepperot	<i>Potentilla erecta</i>	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
Tettegras	<i>Pinguicula villosa</i>	X	X	X	X	X	X		X	X				X	X				
Timotei	<i>Phleum pratensis ssp. pratensis</i>			X	X														
Tiriltunge	<i>Lotus corniculatus</i>	X		X			X	X	X	X				X	X		X	X	
Tistel (cf)	<i>Cirsium sp.</i>											X							
Torvull	<i>Eriophorum vaginatum</i>	X															X		X
Trillingsiv	<i>Juncus triglumis</i>												X						
Trådtjønnaks	<i>Potamogeton filiformis</i>				X														
Tusenblad	<i>Myriophyllum alterniflorum</i>	X												X					
Tveskjeggveronika	<i>Veronica chamaedrys</i>	X	X	X	X		X	X	X			X	X		X	X			
Tyttebær	<i>Vaccinium vitis-idaea</i>	X	X	X	X	X	X	X		X	X	X		X	X	X	X		X
Tågebær/teiebær	<i>Rubus saxatilis</i>		X	X								X		X					
Vaid	<i>Isatis tinctoria</i>			X		X			X										
Vanlig arve	<i>Cerastium vulgare</i>	X		X	X	X			X				X	X	X			X	X
Vanlig engmarihand	<i>Dactylorhiza incarnata ssp. incarnata</i>		X			X													
Vanlig tjørnaks	<i>Potamogeton natans</i>																		
Vassarve	<i>Stellaria media</i>			X														X	
Vegamaure (VU)	<i>Galium normanii</i>								X										
Veitistel	<i>Cirsium vulgare</i>	X	X		X	X	X	X	X	X		X						X	
Vendelrot	<i>Valeriana sambucifolia</i>		X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X			X	X		
Vier sp.	<i>Salix sp.</i>										X								X
Vill-lin	<i>Linum catharticum</i>	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
Vill-løk	<i>Allium oleraceum</i>			X			X					X			X				

Norske navn	Vitenskapelige navn	Buøyen (# 27)	Gangarøya (# 5)	Kilvær (# 1)	Oksøya (# 4)	Buøya (Sørbuøya , # 3)	Rognan (# 10)	Øy sør for Buøyen (# 26)	Ytterbuøya (# 2)	Kråkholman (# 29)	Verøya (# 30)	Lisøya (# 32)	Lille Ernårsøy (# 13)	Nautøya (# 17)	Geitholmen (ikke beskr)	Stakkøya (# 35)	Oksøya (# 19)	Bukkøya (# 23)	Risøya (# 18)
Vrangdå	<i>Galeopsis bifida</i>									X		X				X			
Vårmarihand	<i>Orchis mascula</i>			X			X		X			X	X			X			
Øyentrøst sp.	<i>Euphrasia sp.</i>	X	X	X	X	X	X	X	X						X	X			
ANTALL ARTER PER ØY		66	89	112	87	85	93	85	110	105	78	108	84	84	104	81	80	88	47